

Statsadvokaten for Sjælland

R
G
B

Første slutspil MAPPE G'3: 16.sep 1994

- A - Stormen på Studenterhuset d. 20. oktober 1993, kl.2.05.
- B - Aflytningen på Københavns Universitet: afsløring d. 12. november 1993
- C - Registrering af studenter v/ Politiets Efterretnings Tjeneste: afsløring d. 4. marts 1994.
- D - Start på domfældelser: - Allin sindssyg , Merlung-rapport pr. 12.sep 94**
 - Regnbue-aktivister skyldig i ulovlig våbenbesiddelse 15.sep 1994
- E - Opstart - igen: Afhoppet Mossad-agent bekræfter: 11. oktober 1994

BERETNING

- vedrørende mine undersøgelser af de begivenheder, der beskrives i Ekstra Bladets artikel af 12. november 1993 om den påståede afbrydelse af en aflytning mod Hans Gammeltoft-Hansen i 1986.

Afgivet den 12. september 1994 til Justitsministeren.

P R E S S E M E D D E L E L S E

Statsadvokat Erik Merlung har til justitsminister Erling Olsen afgivet en beretning om en påstået aflytning af daværende professor Hans Gammeltoft-Hansen i 1986.

Justitsministeren anmodede den 25. november 1993 statsadvokat Merlung om at undersøge en række begivenheder, der var beskrevet i en artikel i Ekstra Bladet. Det fremgik af artiklen, at 2 personer, som bladet angav at have været i tæt kontakt med, i efteråret 1986 fjernede aflytningsudstyr på Hans Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet. De pågældende sendte efterfølgende udstyret til Politiets Efterretningstjeneste i en kuvert med et brev med teksten: "Tak for lån".

Den ene af de to personer, tidligere sekretariatschef ved Københavns Universitet Lars-Erik Allin, gav sig efterfølgende til kende og oplyste, at han var med til at fjerne aflytningsudstyret som beskrevet i Ekstra Bladet.

Statsadvokat Merlung konkluderer i undersøgelsen, at det ikke kan antages, at der fandt en aflytning sted af professor Hans Gammeltoft-Hansen som nævnt. Undersøgelsen kan ikke hverken generelt eller blot punktvis sandsynliggøre historien. Tværtimod konstateres det, at undersøgelsen på flere punkter direkte har godtgjort, at Allins forklaring er usand. Der er efter statsadvokatens undersøgelse intet, der antyder, at en af de to danske efterretningstjenester eller Københavns Politis sikkerhedsafdeling har været involveret i nogen aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen.

Der er tale om en meget udførlig og grundig undersøgelse af de påstande om en aflytning af Gammeltoft-Hansen, som blev

bragt til torvs. Statsadvokaten har afhørt 170 personer og har foretaget en lang række undersøgelser vedrørende faktuelle forhold. Det særlige ad hoc udvalg bestående af 5 folketingsmedlemmer, der har fulgt undersøgelsens tilrettelæggelse og udvikling, har over for mig tiltrådt undersøgelsens resultater", udtaler justitsminister Erling Olsen. "Jeg er naturligvis glad for beretningen og dens konklusioner. Lige så vigtigt er det imidlertid, at regering og Folketing gennem undersøgelsen har forhindret enhver mytedannelse om den påståede aflytning og har vist, at vi tager beskyttelsen af grundlovens frihedsrettigheder alvorligt".

På baggrund af den store offentlige interesse for sagen har jeg fundet det rigtigst at offentliggøre beretningen i sin helhed - bortset fra en lægeerklæring og med anonymisering af enkelte navne. Offentliggørelsen omfatter således også statsadvokatens ekstrakt af afhøringen af Lars-Erik Allin, der selvsagt alene gengiver Allins forklaring", slutter justitsminister Erling Olsen.

Pressen kan afhente rapporten i Justitsministeriet fra torsdag den 15. september 1994 kl. 11.

Indholdsfortegnelse

	Side:
<u>Kapitel 1</u>	
Undersøgelsen, kommissorium, baggrund, form og omfang.	1-18
1.1. Kommissorium.	1
1.2. Baggrund og grundlag.	2
1.3. Undersøgelsens form og omfang.	15
<u>Kapitel 2</u>	
Sammenfatning af undersøgelsens resultat.	19-22
<u>Kapitel 3</u>	
Beretningens opbygning.	23-26
<u>Kapitel 4</u>	
Undersøgelsens gennemførelse.	27-82
<u>Kapitel 5</u>	
Forløbet af afhøringerne af Allin	83-88

Bilagsfortegnelse

- Bilag 1 Skrivelse af 25. november 1993 fra Justitsministeriet samt underbilag.
- Bilag 2 Fotokopi af Ekstra Bladets artikel af 12. november 1993.
- Bilag 3 Lars-Erik Allins redegørelse til daværende rektor Ove Nathan for hændelserne i efteråret 1986.
- Bilag 4 Ekstrakt af afhøringen af Lars-Erik Allin.
- Bilag 5 Fotokopi af fotografiet af bl.a. afdøde Jørgen Hansen bragt i Ekstra Bladet den 30. november 1993.
- Bilag 6 Fotokopi af fotografiet af den senderenhed Ole Mortensen og Allin indledningsvis hævdede var fundet i Ole Mortensens forretningstelefon bragt i Ekstra Bladet den 30. november 1993.
- Bilag 7 Lægeerklæring af 14. juli 1994 vedrørende Lars-Erik Allin.
- Bilag 8 Ordforklaring fra Psykiatrisk Ordbog på begreberne manio-depressiv psykose og mani.

I forbindelse med offentliggørelsen har Justitsministeriet udeladt bilag 7 samt anonymiseret navnene på en række enkeltpersoner.

Kap. 1 Undersøgelsen, kommissorium, baggrund
form og omfang.

1.1. Kommissorium

Ved skrivelse af 25. november 1993 (jfr. bilag 1) anmodede Justitsministeren mig om at gennemføre en undersøgelse af de begivenheder, der beskrives i Ekstra Bladets artikel af 12. november 1993 (jfr. bilag 2) med det formål at afdække, om den nævnte aflytning har fundet sted og i givet fald hvem der har foretaget den. Justitsministeren anmodede endvidere om på grundlag af undersøgelsen at afgive en beretning, der indeholder en beskrivelse af de undersøgelser, der er gennemført og en vurdering af resultatet heraf.

Regeringen besluttede samtidigt, at undersøgelsen skulle følges af en særlig ad hoc-gruppe bestående af 5 medlemmer af Folketinget. Ad hoc-gruppen skulle løbende underrettes om undersøgelsens tilrettelæggelse og udvikling.

1.2. Baggrund og grundlag.

Fredag den 12. november 1993 bragte Ekstra Bladet en forsidehistorie, hvor man afslørede, at "ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen er blevet ulovligt aflyttet med en avanceret mikrofon under sin arbejdstelefon. Det skete i 1986 under det politiske slagsmål om hans udnævnelse".

Under overskriften "Et dansk Watergate" hedder det i lederen, at HGH har været udsat for en ulovlig aflytning. "Alt tyder på, at der er tale om professionelle. Den skjulte mikrofon havde en teknisk kvalitet, som leder tanken hen på de statslige efterretningstjenester".

Lederen slutter af med bl.a. at stille spørgsmålene:

"Hvorfor har Politiets Efterretningstjeneste (PET) ikke offentliggjort, at det pr. post har modtaget den skjulte aflytningsmikrofon?" og

"Hvorfor er det et tip fra Forsvarets Efterretningstjeneste (FE), som sætter stop for ulovlighederne?".

I selve reportagen side 4-5 i bladet under overskriften: "Mikrofon fundet skjult i Hans Gammeltoft-Hansens telefon og returneret til PET som provokation" hedder det:

"Folketingets ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansen,

er blevet ulovligt aflyttet.

Det skete på det tidspunkt i 1986, hvor kredsen omkring daværende justitsminister Erik Ninn-Hansen af al magt forsøgte at forhindre hans udnævnelse til ny ombudsmand.

Det er Ekstra Bladet bekendt, at kredsen omkring Gammeltoft-Hansen på flere tidspunkter har undret sig over, at Justitsministeriet var ualmindelig godt orienteret om samtaler og beslutninger, der havde fundet sted i lukkede kredse.

Ekstra Bladet kan i dag offentliggøre følgende sensationelle oplysninger:

En sen tirsdag aften i efteråret 1986 brød to mænd ind på et kontor tilhørende Københavns Universitet i Skt. Pederstræde 5. De to uindbudte gæster kom ikke for at placere mikrofoner, men for at fjerne dem.

De havde til deres forfærdelse fra en major i Forsvaret Efterretningstjeneste - der er en konkurrerende rival til PET - hørt konkrete rygter om, at der var installeret elektronisk aflytningsudstyr i lokalet.

Derfor ville de nu på eget initiativ undersøge om rygterne havde noget på sig. Hvis det var tilfældet, ville de bringe ulovlighederne til ophør.

De to mænd handlede ikke efter ordre. Og de personer, der oprindeligt anbragte lytteudstyret,

anede derfor ikke, at det nu blev fjernet.

De to mænd undersøgte metodisk hele Hans Gammeltoft-Hansens kontor. Da de nåede til en telefon, placeret på et hjørne af skrivebordet, gav den selvbestaltede undersøgelse bonus. Under trykknaptastaturen fandt de en elektronisk installation:

En sort, oval, plasticforseglet mikrofon på cirka 1 x 3 centimeter.

Fundet rystede dem. De kunne genkende dimsen. Den var af et så avanceret design, at den kunne benyttes til decideret rumovervågning. Det vil sige: både opsnappe telefonsamtaler og også al anden lyd fra kontoret.

Ekstra Bladet har været i tæt kontakt med disse personer og kender deres navn, stilling og adresse. På grund af deres nuværende positioner ønsker de ikke at træde offentligt frem.

Tak for lån

Sent dén aften lagde de to mænd mikrofonen i en korrekt frankeret brun såkaldt prøvekuvert. Her placerede gæsterne også et brev - fremstillet af udklippede bogstaver fra forskellige aviser - med ordlyden: TAK FOR LÅN.

Kuverten blev senere sendt fra Hovedpostkontoret i København, og modtageradressen var Politiets Efterretningstjeneste, P.E.T., Bellahøj.

Kontoret der blev aflyttet tilhørte professor, dr.jur. ved Retsvidenskabeligt Institut på

Københavns Universitet, Hans Gammeltoft-Hansen.
Telefonen var hans arbejdstelefon.

Slagsmål om Gammeltoft

Fundet af spion-mikrofonen fandt sted samtidig med, at der på Christiansborg foregik et dramatisk politisk slagsmål. Diskussionerne drejede sig om hvem, der skulle afløse Niels Eilschou Holm, der lige var blevet udnævnt som Kabinetsekretær, i jobbet som Folketingets ombudsmand.

Den 6. november - kort tid efter indbruddet i Studiestræde 6 - var et flertal i Folketinget blevet enige om at udnævne Hans Gammeltoft-Hansen. Til første-behandlingen stemte Det konservative Folkeparti imod.

Forud for Gammeltofts udnævnelse havde statsminister Poul Schlüter og justitsminister Erik Ninn-Hansen brugt mange kræfter på at få andre jurister nomineret. Men forgæves. Specielt Erik Ninn-Hansen opfattede Gammeltoft-Hansen som en politisk hovedmodstander, der skulle bekæmpes.

Den daværende justitsminister sagde offentligt, at professor Gammeltoft-Hansen var inhabil, fordi han havde haft så stor indflydelse på Udlændingeloven af 1983. En lov de konservative ikke brød sig om.

Fortryder sin tavshed

Det opsigtsvækkende fund af den ulovligt placerede mikrofon blev bevidst skjult af de to afsendere af

årsager, der er Ekstra Bladet bekendt. Heller ikke Hans Gammeltoft-Hansen selv, hans daværende rektor Ove Nathan eller andre offentlige instanser blev orienteret af de to velmenende opdagere. Det har den ene af dem delvist fortrudt i dag.

Til Ekstra Bladet oplyses det, at det var nu afdøde major ved Kontra-efterretningssektionen ved Forsvarets Efterretningstjeneste (FE) på Kastellet i København, Jørgen Hansen, der havde hørt om den ulovlige aflytning af professor Gammeltoft-Hansen. Majoren lakkede oplysningerne til de to mænd, der siden fandt og fjernede mikrofonen.

Majoren havde den opfattelse, at det var Politiets Efterretningstjeneste eller sikkerhedspolitiet i København, der stod bag aflytningerne:

- Der er sgu for strengt, det der foregår på Universitetet, sagde majoren.

Dette fik mændene til egenhændigt at tage affære.

De fandt og demonterede den belastede telefon og sendte med slet skjult ironi beviserne til Bellahøj. Tilbage til PET, hvor de mente, den stammede fra....."

Lars-Erik Allin udarbejdede i forbindelse med, at han trådte offentligt frem den 25. november 1993, en skriftlig redegørelse til daværende rektor Ove Nathan om aflytningssagen. Denne skriftlige redegørelse dannede grundlag for Allins udtalelser

på pressemødet, der blev afholdt på Københavns Universitet den 26. november 1993. Det bemærkes, at jeg af hensyn til den senere nærmere gennemgang af denne redegørelse har valgt fortløbne at nummerere hver enkelt afsnit i denne.

I "Redegørelse for hændelserne i efteråret 1986" hedder det:

- 1) "I årene 1980-87 var jeg medlem af en skytteforening, der holdt til på Aflandshage skydebaner. I samme forening var major Jørgen Hansen (JH) medlem. Vi vidste alle godt at han var et eller andet ved Forsvarets Efterretningstjeneste (FE) i Kastellet.
- 2) I forsommeren 1986 (april/maj) var vi en lørdag på skydebanen og pludselig fortalte JH mig (uopfordret) en historie om at Hans Gammeltoft-Hansen (HGH) blev eller ville blive aflyttet. Han udtalte at det var noget svineri, som burde stoppes, men at det ikke var muligt for ham at gøre det. Jeg var ikke på det tidspunkt klar over de familiemæssige relationer mellem ham og HGH.
- 3) På det tidspunkt var HGH så vidt jeg erindrer formand for Dansk Flygtningehjælp og lå i klammeri med regeringen og navnlig justitsministeriet om den nye flygtningelov.

- 4) Jeg var lidt forundret over JH's henvendelse og han ville ikke give nærmere oplysninger om hvor han havde det fra.
- 5) JH gav mig et telefonnummer til en teletekniker som jeg kunne kontakte, hvis jeg besluttede at gøre noget ved sagen, og han gav mig et kodeord som jeg skulle identificere mig med, hvis jeg ringede. Derom senere.
- 6) Jeg gik længe og tyggede på denne sag. Jeg var ikke helt sikker på om der var tale om en fælde, idet jeg på det tidspunkt var blevet bedt om at være særlig sagkyndig for advokat N.E.Norsker i en straffesag mod en våbenhandler Ole Mortensen, som angiveligt var blevet aflyttet ulovligt.
- 7) Jeg besluttede mig derfor at afvente situationen og se hvad der skete.
- 8) JH døde pludseligt i juni eller juli måned 1986 af et hjerteslag (så vidt jeg ved) og efter sommerferien i august/september blev det klart at HGH var kandidat som ombudsmand som efterfølger for den nuværende kabinetschef Niels Eilschou Holm (NEH).
- 9) Da så aviserne begyndte at skrive om den stærke

modstand, der var i den daværende regering mod HGH's kandidatur, erindrede jeg JH's henvendelse og besluttede at kontakte den førømtalte teletekniker.

10) Det var en særegen oplevelse. Jeg ringede til det opgivne telefonnummer (som jeg ikke mere kan huske) og talte med en dame. Hun ville slet ikke tale med mig før jeg havde opgivet min identifikationskode. Da hun fik den, fik jeg besked på at jeg ville blive kontaktet pr. telefon senere.

11) Nogle timer efter ringede en mand, der opgav sit navn som Thomsen eller sådan noget lignende. Efter udveksling af identifikationskode fortalte han mig at JH havde orienteret ham og at han var villig til at hjælpe mig, hvis jeg besluttede mig for at gøre noget.

12) Jeg var på det tidspunkt blevet temmelig sur på alt det der foregik omkring HGH og de angreb han blev udsat for fra visse politikeres side. Jeg sætter HGH meget højt, kendte ham fra min egen studietid og var barndoms skolekammerat med hans kone. Jeg fandt at han ville være en god og retfærdig ombudsmand og jeg havde derfor besluttet at gå i aktion mod den ulovlige aflytning.

13) Jeg aftalte derfor med "teletekniker Thomsen" at vi om aftenen skulle mødes på et værtshus i den indre

by, hvor vi så nærmere skulle aftale, hvordan vi ville udføre aktionen.

14) Vi mødtes og han fortalte mig lidt om de forskellige anordninger og dimser man anvendte og han fortalte mig også om, hvorledes man i en speciel afdeling på politigården havde fabrikeret små senderenheder, der kørte i 120 MHz båndet og som installeret i en telefon gjorde det muligt at aflytte alt hvad der foregik i det pågældende rum, idet senderenheden kørte på telefonens driftsspænding.

15) Senere på aftenen gik vi så ind i Studiegården og op på HGH's kontor, der lå i sidebygningen, med indgang fra Sct. Pedersstræde. Det var ikke noget problem for mig at komme der, idet jeg jo er kendt af betjente og personale og hvem manden med en lille sort kuffert i hånden var, interesserede ingen.

16) Da vi kom op på HGH's kontor var der ingen på etagen (vi var der et sted mellem 2130 og 2200, altså lige på tidspunkt, hvor huset normalt bliver lukket). Jeg havde adgang til alle nøgler, så det var intet problem at lukke sig ind og det var ikke nødvendigt at udøve vold på døre eller lignende.

17) Thomsen havde en scanner af en art som han sweepede

rummet med men han fandt intet.

18)

Han skilte herefter telefonen ad (der så vidt jeg husker var en almindelig flad telefon, men jeg kan ikke huske om det var en drejeskive eller trykknaptелефон). Her sad så "dinsen" der var ganske lille. Han tog den ud, lagde den i en plastikpose. Vi reablerede telefonen og forlod huset ad "bag" trappen og forlod huset via Sct. Pederstræde.

19)

Vi gik herefter på et nærliggende værtshus for at diskutere det videre forløb. Han forklarede mig at vi ikke kunne afsløre sagen på nuværende tidspunkt, han gav ingen reel begrundelse, blot at det ville ødelægge alt for meget, derfor foreslog han at vi sendte den til PET anonymt, så ville de nok underrette rette vedkommende. Han var helt utilbøjelig til at give mig yderligere oplysninger, han sagde blot at "den var god nok".

20)

Da jeg for så vidt ikke ønskede at indblande universitetet eller rektor Nathan i en sag, der åbenbart var temmelig betændt gik jeg med på hans forslag. Desuden vurderede jeg det sådan, at en afsløring måske ville ødelægge mere for HGH end den ville gavne.

21)

Vi lavede herefter brevet med de udklippede

avisbogstaver "TAK FOR LÅN" og sendte "dimsen" i en neutral brun prøvekuvert til PET.

22) Jeg vil gerne slå fast at jeg aldrig til Ekstrabladet har udtalt at jeg mente det var PET, der havde været på spil. Jeg aner ikke hvem det kan have været.

23) Thomsen og jeg skiltes og jeg har aldrig set ham siden, og jeg er helt overbevist om at det ikke var hans rigtige navn, og jeg har ingen anelse om, hvorfra han kom. Han vidste blot helt klart hvad han gjorde.

24) Når sagen overhovedet er kommet op efter så mange år skyldes det at de to journalister Jakob Juhl og Anders Peter Mathiessen, efter Studenterhusssagen kom op på mit kontor og præsenterede mig for historien. Jeg benægtede naturligvis ethvert kendskab, men de var i stand til at give så mange enkeltheder at jeg var klar over at de kendte til historien og at de havde så mange detaljer med at nogen må have sladret. APM fortalte mig at han havde arbejdet på denne historie i flere år, men havde manglet de sidste brikker for at få den til at falde på plads. Han afslørede også overfor mig at han var faldet over mit navn i forbindelse med undersøgelsen. Imidlertid var deres historie behæftet med så mange fejl og unøjagtigheder, der

ville have generet mig væsentligt, hvis de havde valgt at bringe den i deres egen version. Jeg

lavede derfor en aftale med dem, at de gav mig 100 % kildebeskyttelse mod at jeg fortalte dem den rigtige historie og det er den de i "bearbejdet" journalistisk form har bragt i Ekstrabladet. Jeg følte mig under et voldsomt pres.

- 25) I forbindelse med årsfesten blev jeg kontaktet af HGH, der sagde at han godt vidste at det var mig. En af journalisterne havde talt over sig under en samtale med ham. Han appellerede kraftigt til mig om at stå frem og han lovede mig al mulig støtte og beskyttelse så også fra den side følte jeg et voldsomt pres. Jeg havde aldrig drømt om at denne sag ville antage sådanne dimensioner. Jeg havde vel en naiv forestilling om at det ville blive opfattet som en af Ekstrabladets sædvanlige røverhistorier og når den ikke kunne bekræftes nogen steder fra, ville den dø af af sig selv. Imidlertid bekræftede HGH selv indirekte historien og politikerne forstærkede selv sagen de følgende dage.

- 26) Jeg beklager naturligvis at jeg ikke dengang orienterede rektor og den daværende universitetsdirektør, men det kunne jeg altså ikke af forskellige årsager, og jeg mente blot at have gjort universitetet og den kommende ombudsmand en tjeneste ved at have stoppet aflytningen og gjort

de ansvarlige opmærksomme på at de var blevet afsløret.

Lars-Erik Allin

cc Folketingets Ombudsmand".

(Redegørelsen er vedlagt som bilag 3)

I mine undersøgelser, som har taget udgangspunkt dels i Ekstra Bladets artikel den 12. november 1993, dels i ovenstående skriftlige redegørelse, har jeg forsøgt at finde frem til mennesker, som helt eller delvist kunne bekræfte Allins forklaring. Derudover har jeg foretaget undersøgelser af PET og FE samt Københavns Politis sikkerhedsafdeling for dermed at søge de dele af Allins redegørelse, der involverer disse myndigheder, sandsynliggjort. Jeg har i mine undersøgelser valgt en systematik, hvor jeg indgående har efterforsket de dele af Allins redegørelse, som helt eller delvist lader sig efterprøve. Der henvises i den forbindelse til kap. 3 Undersøgelsens gennemførelse, hvor efterforskningsgrundlaget og resultaterne deltaljeret er behandlet.

1.3. Undersøgelsens form og omfang

Undersøgelsen er foretaget som en almindelig strafferetlig efterforskning efter reglerne i Retsplejelovens kap. 67.

Langt den overvejende del af efterforskningen har bestået i afhøringer. I den forbindelse bemærkes, at Justitsministeren og Forsvarsministeren har ophævet tavshedspligten i relation til undersøgelsen for så vidt angår nuværende og tidligere ansatte i PET og FE, således, at der ikke for disse personers vedkommende har foreligget tjenstlige forhold, der kunne begrunde, at de pågældende ikke kunne afgive forklaring over for mig.

I forbindelse med hver afhøring er der udarbejdet en rapport, som på begæring efterfølgende er gennemlæst af de afhørte, i hvilken forbindelse de pågældende har haft lejlighed til at fremkomme med deres eventuelle bemærkninger til rapporten. I forbindelse med besigtigelser m.v. er der ligeledes udarbejdet rapporter herom.

Selve rapportmaterialet, der i vid udstrækning indeholder en række klassificerede og personfølsomme oplysninger, beror hos mig og følger ikke beretningen som bilagsmateriale.

Jeg har dog fundet at måtte gøre en enkelt undtagelse, idet jeg i ekstraheret form har vedlagt afhøringsrapporten vedrørende Lars-Erik Allin (jfr. bilag 4). Jeg har valgt at udelade afsnit indeholdende klassificerede og personfølsomme oplysninger, ligesom jeg har valgt at udelade afsnit som har vist sig at være uden relevans for min vurdering. Begrundelsen for, at jeg i det hele taget har valgt at vedlægge rapporten er den helt centrale rolle Allins egen forklaring spiller i min undersøgelse. Derfor anbefales det at gennemlæse forklaringen inden læsningen af min beretnings kapital 4.

Til at bistå mig med min undersøgelse udpegede jeg en fuldmægtig og en assistent fra statsadvokaturen samt to kriminalassistenter fra politikredse, der henhører under den sjællandske statsadvokatur. Det bemærkes, at ingen af de pågældende i deres hidtidige karriereløb har været ansat i de to statslige efterretningstjenester sålidt som i Københavns Politis sikkerhedsafdeling eller haft anden tilknytning til disse myndigheder.

Jeg påbegyndte min undersøgelsen medio december 1993. Der er afhørt, til dels ad flere gange ialt 170 personer. Derudover er der foretaget en lang række forhøringer vedrørende faktuelle forhold.

Jeg har i forbindelse med undersøgelsen besigtiget lokaliteterne på Københavns Universitet, ligesom jeg har aflagt besøg i PET og FE, hvor jeg bl.a. har gennemgået kartoteker samt fået forevist diverse teknisk udstyr. Herudover er der sket besigtigelse af en række skydebaner. Jeg har rekvireret og gennemset/hørt video- og lydbånd fra DR og TV vedrørende Lars-Erik Allins pressemøde på Københavns Universitet i anledning af aflytningssagen.

Der har med ad hoc-gruppen været afholdt ialt 12 møder. Ved det seneste møde den 19. august 1994 forelagde jeg mine konklusioner af undersøgelsen.

Min undersøgelse er rent praktisk blevet udført således, at efterforskningen er foretaget i 2 "hold". Det ene hold har hovedsagligt beskæftiget sig med udfindelsen af eventuelle vidner, der kunne bekræfte Allins "historie". Det andet hold har samtidigt og parallelt med denne efterforskning hovedsagligt beskæftiget sig med PET's og FE's mulige engagement i aflytningssagen. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at mine vurderinger og konklusioner med hensyn til disse tjenesters eventuelle engagement naturligvis kun omfatter den konkrete sag - den påståede aflytning af Hans

Gammeltoft-Hansen, der blev afbrudt af Allin i efteråret 1986.

Afslutningsvis bemærkes, at jeg i min beretning har valgt alene at redegøre for resultaterne af min efterforskning, der relaterer sig til Ekstra Bladets artikel af 12. november 1993 samt til Allins skriftlige redegørelse. Allins forklaring over for mig har jeg i store træk kun inddraget for så vidt angår de dele af forklaringen, der lægger sig op af hans skriftlige redegørelse. Denne begrænsning har jeg valgt, da en fuldstændig redegørelse for resultaterne af min efterforskning vedrørende de enkelte elementer i forklaringen vil blive for omfangsrig. Ud fra samme betragtning vil der heller ikke blive redegjort for den efterforskning, der - som den skred frem - viste sig mindre væsentlig for den samlede vurdering.

Kap. 2 Sammenfatning af undersøgelsens resultat.

Kommissoriet for den af mig foretagne undersøgelse stiller i første række spørgsmålet om der i efteråret 1986 fandt en aflytning sted af daværende professor Hans Gammeltoft-Hansen på dennes kontor Sct.Pederstræde nr. 5.

På baggrund af de undersøgelser, der siden midten af december 1993 har været foretaget, er jeg nu i stand til at besvare spørgsmålet og svaret er:

Nej, det kan ikke antages, at der fandt en aflytning sted af professor Hans Gammeltoft-Hansen som nævnt.

Den primære kilde til Ekstra Bladets historie var sekretariatschef ved Københavns Universitet Lars-Erik Allin, ihvertfald for så vidt angår historiens centrale dele, hvilke er den ulovlige aflytning og omstændighederne, hvorunder denne blev bragt til ophør.

Allins historie er først givet til de 2 journalister, som senere lægger navn til artiklerne, da Ekstra Bladet med start den 12. november 1993 begynder at skrive om sagen. Senere er Allins historie i skriftlig form afleveret til

daværende rektor på Københavns Universitet, Ove Nathan.

Den foretagne undersøgelse yder ikke Allins historie hverken generelt eller blot punktvis sandsynliggørelse. Herudover må det imidlertid konstateres, at undersøgelsen på flere punkter direkte har godtgjort, at Allins beretning er usand.

På et sent tidspunkt i undersøgelsen - i juli 1994 - blev det ved en speciallægeerklæring konstateret, at Allin er og gennem en årrække har været psykisk syg. Den nærmere karakter af hans psykiske lidelse gør det endvidere særdeles nærliggende at antage, at sygdommen har relevans for såvel indholdet i, som fremkomsten af hans historie om aflytningen.

Når erkendelsen af Allin som en syg mand lægges sammen med det ovenanførte, hvorefter undersøgelsen ikke kan støtte troværdigheden af hans historie, tværtimod, bliver der intet substantielt tilbage, der taler for, at en aflytning skulle have fundet sted. Det bemærkes herved, at undersøgelsen heller ikke iøvrigt eller i andre sammenhænge har frembragt oplysninger, der taler for, at en aflytning har fundet sted.

Som det mere detaljeret findes beskrevet i kapitel

5, har Allin i den sidste fase af afhøringen af ham - efter at hans sygdom var blevet erkendt - på det direkte og enkle spørgsmål, om hvorvidt hans historie om aflytningen alene har fundet sted i hans fantasi, svaret, at det kan han hverken be- eller afkræfte. Han har ikke brugt ordene: "Min historie er opspind", men efter min opfattelse er det efter alt foreliggende rimeligt at give hans udsagn denne mening.

I forbindelse med Allins udtalelse om hverken at kunne be- eller afkræfte, at hans historie kun er fantasi, blev han spurgt, om dette svar var ensbetydende med, at han ikke ønskede at udtale sig yderligere om historien. Dette spørgsmål forblev ubesvaret, hvilket jeg naturligvis måtte tage til efterretning som udtryk for, at han ikke ville besvare yderligere spørgsmål om selve historien, og selvom det betød, at en række spørgsmål fra min side blev afskåret.

Med det her sagte er kommissoriet opfyldt, og besvarelsen af dets 2. led: hvem der i givet fald stod bag aflytningen, bortfaldet. Den foretagne undersøgelse har imidlertid gjort det muligt for mig at tilføje, at intet i undersøgelsen antyder, at nogen af de to efterretningstjenester, Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste, eller Københavns Politis

Sikkerhedsafdeling har været impliceret i en ulovlig aflytning af daværende professor Hans Gammeltoft-Hansen.

Kap. 3 Beretningens opbygning.

Da Allins skriftlige redegørelse viste sig mere "fyldig" end Ekstra Bladets artikel af 12. november 1993, har jeg i min undersøgelse valgt at tage mit efterforskningsmæssige udgangspunkt i den skriftlige redegørelse.

Særlig på et enkelt punkt adskiller Allins redegørelse sig fra artiklen. Det drejer sig om artiklens indledning, hvor det fremgår, at det er Ekstra Bladet bekendt, at kredsen omkring Hans Gammeltoft-Hansen på flere tidspunkter har undret sig over, at Justitsministeriet var ualmindelig godt orienteret om samtaler og beslutninger, der havde fundet sted bag lukkede døre. Dette punkt er tillige med de dele af Allins skriftlige redegørelse, der helt eller delvis lader sig efterprøve gjort til genstand for min efterforskning.

Jeg har valgt at redegøre for resultaterne af min undersøgelse gennem besvarelsen af en række af mig selv med baggrund i indholdet af Ekstra Bladet 12. november 1993 og Allins skriftlige redegørelse formulerende spørgsmål.

De spørgsmål, som jeg har fundet, var de væsentligste at få svar på, er følgende:

- 1) Var Allin i årene 1980-87 medlem af en skytteforening, der holdt til på Aflandshage, og var Jørgen Hansen ligeledes medlem af denne forening ?
- 2) Fandt der en skydning sted på skydebanen ved Aflandshage i forsommeren 1986, og deltog Allin og Jørgen Hansen i denne ?
- 3) Havde Jørgen Hansen en eller anden tilknytning til FE ?
- 4) Har forhenværende våbenhandler Ole Mortensen været udsat for en aflytning af sin forretningstelefon ?
- 5) Forelå der i 1986 omstændigheder omkring Hans Gammeltoft-Hansens person, der kunne begrunde enten etablering eller nedtagning af en aflytning mod Hans Gammeltoft-Hansen ?
- 6) Hvad fik Allin til at træde frem med sin historie efter i ca. 7 år at have forholdt sig tavs ?
- 7) Hvad var det for omstændigheder i 1986, der fik kredsen omkring Hans Gammeltoft-Hansen til at føle sig aflyttet ?

- 8) Er det sandsynligt, at PET, FE eller Københavns Politis Sikkerhedsafdeling var involveret i en eventuel aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen ?

Da Allins skriftlige redegørelse er sparsom for så vidt angår faktuelle detaljer, har jeg ad flere gange haft langvarige afhøringer af Allin, dels med henblik på at få ham til nærmere at uddybe sin redegørelse og dels for at konfrontere ham med de efterforskningsresultater, som løbende er indhentet ad anden vej.

Allin har under afhøringerne af ham på en lang række punkter uddybet sin redegørelse, ligesom han har afgivet forklaringer, som væsentligt adskiller sig fra, hvad der fremgår af redegørelsen. De væsentligste af disse uddybende og tildels nye forklaringer vil ved sidehenvisninger til hans afhøringsrapport blive inddraget i forbindelse med min besvarelse af de stillede spørgsmål.

Ved besvarelsen af hvert enkelt spørgsmål har jeg valgt følgende systematik:

- gengivelse af det eller de stillede spørgsmål,
- kortfattet redegørelse for formålet med efterforskningen,
- gengivelse af hvad Allin måtte have oplyst i sin redegørelse,
- gengivelse af hvad Allin har oplyst i forbindelse med afhøringen af ham,
- en redegørelse for resultatet af min efterforskning,
- en besvarelse af det stillede spørgsmål.

I det følgende kapitel vil jeg herefter gå over til en gennemgang af resultaterne af min undersøgelse.

Kap. 4 Undersøgelsens gennemførelse.

Spørgsmål 1.

Var Allin i årene 1980-87 medlem af en skytteforening, der holdt til på Aflandshage, og var Jørgen Hansen ligeledes medlem af denne forening ?

Spørgsmål 2.

Fandt der en skydning sted på skydebanen ved Aflandshage i forsommeren 1986, og deltog Allin og Jørgen Hansen i denne ?

Jeg har i min efterforskning omkring den skytteforening, Allin og Jørgen Hansen angiveligt var medlemmer af, søgt at afdække medlemskredsen for dermed at finde personer, der kunne være i stand til at bekræfte Allins forklaring om, at der i forsommeren 1986, i skytteforeningens regi, fandt en skydning sted, under hvilken Jørgen Hansen angiveligt betroede sig til Allin om, at Hans Gammeltoft-Hansen enten blev aflyttet eller ville blive udsat for en aflytning.

Allin har i sin skriftlige redegørelse, afsnit 1 og 2 (jfr. ovenfor s.7), forklaret, at han i årene 1980-87 var medlem af en skytteforening, der holdt til på Aflandshage skydebaner. I samme forening var

major Jørgen Hansen medlem. I forsommeren 1986 (april/maj) var Allin og Jørgen Hansen en lørdag på skydebanen, og pludselig fortalte Jørgen Hansen uopfordret Allin, at Hans Gammeltoft-Hansen blev eller ville blive aflyttet. Allin har, spurgt om hvad baggrunden kunne være for, at Jørgen Hansen netop valgte at henvende sig til ham, jfr. afhøringsrapportens s. 30, forklaret, at Jørgen Hansen jo kendte ham gennem skytteforeningen og derfor vidste, at han i kraft af sin militære uddannelse havde et fysisk og psykisk beredskab skabt til at løse en opgave som fjernelse af en aflytningsenhed. Allin forklarede videre, at han fra en ansat i Hjemmeværnet, formentlig en person ved navn A■■■■ J■■■■, i 1985-86 havde fået at vide, at Jørgen Hansen havde søgt oplysninger vedrørende ham.

Allin har under sin første afhøring den 13. januar 1994, jfr. afhøringsrapporten s.9, om sin tilknytning til Sjællandske Skydeselskab bl.a. forklaret, at han fra ca. 1978 til 1984 var medlem af selskabet. Selskabet var stiftet af våbenhandler Ole Mortensen, våbenhandler D■■■■ og major Jørgen Hansen. Forespurgt om han kan huske andre medlemmer nævner Allin en ingeniør ved navn F■■■■ og en arkitekt ved navn B■■■■. Sidstnævnte skulle angiveligt have begået selvmord. Afhørte oplyste videre, at foreningen havde 15-20 egentlige

kontingentbetalende medlemmer.

Allin blev kraftigt indskærpet vigtigheden af, at han medvirkede til at rekonstruere Sjællandske Skydeselskabs medlemskreds. Allin så sig desuagtet ikke i stand til at nævne yderligere personer.

Under fortsat afhøring den 20. januar 1994, jfr. afhøringsrapportens s.23-24, blev Allin foreholdt, at han i sin skriftlige redegørelse har oplyst, at han i perioden 1980-87 var medlem af en skydeforening. Allin forklarer herom, at når han i sin redegørelse taler om 1987, hænger det sammen med, at han frem til 1987 bevægede sig i den samme kreds af mennesker. Nærmere adspurgt herom forklarer Allin videre, jfr. afhøringsrapportens s.27, at efter, at Sjællandske Skydeselskab var blevet opløst, holdt en del af skydebrødrene stadig sammen. Det regi, man skød i, var en blanding af det gamle skydeselskab og nogle af major Jørgen Hansens bekendte. Adspurgt om ikke Allin kan nævne navne, oplyser han, at J [redacted] F [redacted], der havde en hjorteskydebane ved Holbæk, var en af dem, der deltog.

Allin nævner i samme forbindelse, at han ikke længere er sikker på, at det var på skydebanen ved Aflandshage major Jørgen Hansen i 1986 rettede henvendelse til ham vedrørende aflytningen af Hans

Gammeltoft-Hansen. Det kunne have været på Sjælsø Skydebane Nord.

Bedt om nærmere at redegøre for hvem, der var tilstede under skydningen i forsommeren 1986, forklarer Allin, jfr. afhøringsrapportens s. 27, at der ialt deltog 8-10 personer. En af disse var J██████ F██████. De andre, der deltog, var ham ubekendte, men hidrørte fra major Jørgen Hansens bekendtskabskreds.

Under afhøring den 13. januar 1994, jfr. afhøringsrapportens s. 13, oplyser Allin, at han i dagene omkring den 25.-26. november 1993 fik besøg af Ole Mortensen, som bl.a. medbragte et fotografi af Jørgen Hansen. Allin forklarede, at fotografiet af Jørgen Hansen er taget på Aflandshage Skydebane. Adspurgt oplyser Allin, at fotografiet nu befinder sig i et eller andet pressearkiv, idet fotografiet af ham var udleveret til journalist Juhl fra Ekstra Bladet (*min bemærkning: fotografiet, der tales om, er det, der blev bragt i Ekstra Bladet den 30. november 1993, bilag 5*).

Billedet, bilag 5, har følgende undertekst: "*Major Jørgen Hansen fra kontraspionagen fotograferet på skydebanen på Amager, hvor både våbenhandler Ole Mortensen og jurist Lars-Erik Allin havde deres gang. Billedet er taget den dag i foråret 1986, hvor Jørgen Hansen røbede aflytningen af*

Gammeltoft-Hansen...."

Under fortsat afhøring den 3. februar 1994, jfr. afhøringsrapportens s.58, forevises Allin fotografiet og forklarer nu, at det er taget i forbindelse med juleskydningen i 1984. Skydningen fandt sted på en skydebane på Høvelte Kaserne - en skydning han selv deltog i.

Spurgt om han kan genkende andre personer på fotografiet end major Jørgen Hansen i forgrunden, oplyser han, at personen næstnærmest gik under navnet "Guldhandleren". Kvinden på fotografiet, antager han, er ægtefælle til en eller anden ukendt, der deltog i skydningen, og om militærpersonen i baggrunden ved han ikke, hvem er. Han oplyser, at den pågældende måske kan være messeforstanderen på kasernen.

Resultaterne af min efterforskning omkring skytteforeningen har vist følgende:

Skytteforeningen Sjællandske Skydeselskab blev stiftet i begyndelsen af 1970'erne og afviklet med udgangen af december måned 1984. Om årsagen til afviklingen forklarer den tidligere formand, forhenværende våbenhandler Ole Mortensen, at det dels skyldtes, at miljøproblemer gjorde, at man ikke længere kunne anvende Aflandshage, og dels hans egne problemer med Københavns Politis

våbenkontor, der bl.a. konfiskerede hans våben m.v. Med hensyn til spørgsmålet om hvilke skydebaner skydeselskabet gjorde brug af, oplyser Ole Mortensen, at det i perioden 1980-84 hovedsagligt var skydebanen på Aflandshage man benyttede, men også Hjemmeværnets skydebaner i Nivå og ved Hellebæk blev benyttet.

Med hensyn til spørgsmålet om identifikation af de tidligere medlemmer oplyser Ole Mortensen, at medlemskartoteket af ham blev destrueret i forbindelse med skydeselskabets afvikling, og at han iøvrigt ikke ønsker at medvirke til identifikation af de pågældende.

Afslutningsvis skal omkring skydebanen på Aflandshage bemærkes, at det af skydebanens optegnelser fremgår, at Sjællandske Skydeselskab ikke har disponeret over skydebaner dér siden 1983, hvor selskabet havde 20 såkaldte banedage.

Med hensyn til oplysninger om Jørgen Hansens forhøringer vedrørende Allin bemærkes, at A [redacted] J [redacted] ikke har kunnet bekræfte disse. A [redacted] J [redacted] kendte end ikke Jørgen Hansen.

Gennem afhøringer og ved brug af private fotografier fra selskabets skydninger, bl.a. stillet til rådighed af Jørgen Hansens enke, er det lykkedes at identificere 14 nulevende tidligere

medlemmer af Sjællandske Skydeselskab. 12 af disse kunne huske, at de har set Allin ved en eller flere af selskabets skydninger.

Alle 14 tidligere medlemmer har samstemmende forklaret, at de ikke har deltaget i skydninger siden nedlæggelsen af Sjællandske Skydeselskab i december 1984. Ingen af de adspurgte, som også alle er blevet bedt om at nævne navne på andre tidligere medlemmer af selskabet, har således deltaget i en skydning i forsommeren 1986 sammen med Allin og major Jørgen Hansen.

På baggrund af Allins forklaring indledte jeg en efterforskning for at få identificeret ingeniør J. [REDACTED] F. [REDACTED], der havde en hjorteskydebane ved Holbæk. Det kan i den forbindelse oplyses, at jeg i min efterforskning vedrørende rekonstruktionen af skydeselskabets medlemskreds var stødt på en person ved navn L. [REDACTED] F. [REDACTED], men denne udtrådte af selskabet i 1981 og har ikke skudt med medlemmer eller andre fra kredsen siden. Hertil kommer, at den pågældende hverken er ingeniør eller er/har været i besiddelse af en hjorteskydebane.

Forhøringer hos Holbæk politi gjorde, at jeg fandt frem til en person ved navn A. [REDACTED] F. [REDACTED]. Den pågældende var bøssebager, boede i Holbæk og havde en skydebane til brug for indskydning af våben.

A [redacted] F [redacted] var afgået ved døden i december 1988. Jeg foretog herefter en afhøring af afdødes nærmeste familie samt af en tidligere arbejdskollega. Alle forklarede sammenstemmende, at de ikke var bekendt med, at afdøde A [redacted] F [redacted] havde været medlem af Sjællandske Skydeselskab eller deltaget i selskabets skydninger, hvorfor de ville anse det for usandsynligt, at han skulle have deltaget som af Allin forklaret. Jeg foreholdt herefter Sjællandske Skydeselskabs tidligere formand Allins forklaring om, at J [redacted] F [redacted], som havde en skydebane ved Holbæk, var en af dem, der deltog i skydning i forsommeren 1986. Ole Mortensen udtalte, at han godt kendte A [redacted] F [redacted], og at Allin må tage fejl - "han har aldrig været med til skydninger - han kom aldrig uden for Holbæk, og han kendte hverken Allin eller major Jørgen Hansen."

For så vidt angår arkitekt B [redacted] bemærkes, at den pågældende var afgået ved døden i marts 1982.

På baggrund af Allins forklaring om fotografiet bragt i Ekstra Bladet den 30. november 1993 forsøgte jeg herefter at få alle personerne på fotografiet identificeret. Det lykkedes, og det bemærkes, at de fire nulevende personer på fotografiet, der alle er indbefattet i de 14 førømtalte nulevende medlemmer af Sjællandske Skydeselskab, alle har bekræftet, at fotografiet er

optaget i december 1984 på Høvelte Kaserne.

Militærpersonen i baggrunden af fotografiet samt kvinden viste sig at være to af Allins nære bekendte. De pågældende levede sammen og har sammenstemmende forklaret, at Allin en aften, få dage efter pressemødet den 25. november 1993, indfandt sig på deres fælles bopæl. Allin spurgte om de var i besiddelse af et fotografi af Jørgen Hansen på en skydebane. Man fremfandt 3-4 fotografier, herunder det fotografi som Ekstra Bladet bragte den 30. november 1993. Allin fik udleveret fotografierne. Militærpersonen har videre forklaret, at da han efterfølgende så fotografiet i avisen, blev han noget sur, idet Allin ikke havde fortalt ham, hvad fotografiet skulle bruges til. Da han efterfølgende over for Allin gav udtryk herfor, fortalte Allin "noget om, at han havde følt sig presset af journalisterne, derfor havde han udleveret billedet."

Under den afsluttende afhøring af Allin den 4. august 1994 foreholdes han, at det ikke har været muligt at finde bare ét eneste vidne, der kunne bekræfte, at der har fundet en skydning sted i forsommeren 1986, som af ham forklaret. Afhørte oplyser, jfr. afhøringsrapportens s.72, at han nu er kommet i tvivl om, hvor det var, Jørgen Hansen gav ham oplysningen om aflytningen af Hans

Gammeltoft-Hansen. Han kan heller ikke huske tidspunktet for hvornår han fik oplysningen. Nærmere adspurgt om stedet forklarer Allin videre, jfr. s.73, at han havde mødt Jørgen Hansen ved mange forskellige lejligheder, hvor Jørgen Hansen kunne have givet ham oplysningen om aflytningen, idet Jørgen Hansen jo holdt foredrag, ligesom han kunne have fået oplysningen under en hjemmeværnsøvelse.

Forespurgt, jfr. afhøringsrapportens s.73, om det var rigtigt opfattet, at han havde total mangel på viden vedrørende stedet, hvor han fik oplysningen af Jørgen Hansen, besvarede Allin ikke spørgsmålet.

Nærmere forespurgt m.h.t. tidspunktet forklarer Allin, jfr. afhøringsrapportens s.73, at han hele tiden havde hægtet dette på tidspunktet for Jørgen Hansens død. Spurgt om hvornår Jørgen Hansen døde, kunne Allin ikke erindre dette. Foreholdt den afgørende betydning af fastlæggelsen af tidspunktet, fastholdt Allin, at dette kunne han ikke hjælpe med, idet han nu var usikker og derfor ikke ville udtale sig om dette.

Endeligt blev Allin, jfr. afhøringsrapportens s.75, spurgt hvorfor han har fortiet, at han kendte militærmanden. Allin havde ingen kommentarer til spørgsmålet.

Konklusion

På baggrund af den foretagne efterforskning kan det lægges til grund, at Allin og Jørgen Hansen begge var medlemmer af en skytteforening ved navn Sjællandske Skydeselskab, der som alt overvejende hovedregel benyttede skydebanerne på Aflandshage, sålænge dette var muligt d.v.s. til og med 1983.

Sjællandske Skydeselskab blev nedlagt med udgangen af 1984, og det har ikke været muligt at finde vidner, der kan bekræfte Allins forklaring om, at man trods nedlæggelsen fortsatte med at skyde i samme regi. Det har derfor heller ikke været muligt at bekræfte Allins forklaring om skydningen i forsommeren 1986, hvor major Jørgen Hansen angiveligt betroede sig til ham om aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen.

Det er min opfattelse, at Allin med hensyn til identifikation af personkredsen omkring Sjællandske Skydeselskab ikke har ønsket at medvirke hertil. Jeg henviser i denne forbindelse særligt til den omstændighed, at Allin over for mig under afhøringen den 3. februar 1994 gav udtryk for ikke at være i stand til at identificere kvinden og militærmanden, uagtet de begge var gode bekendte af Allin. De pågældende havde ovenikøbet forsynet ham med det fotografi, som siden blev bragt i Ekstra

med det fotografi, som siden blev bragt i Ekstra Bladet den 30. november 1993.

Sammenholder man Allins forklaring afgivet den 13. januar 1994 om fotografiet med forklaringen afgivet den 3. februar er det nærliggende at drage den konklusion, med hensyn til fotografiet, at Allin har givet journalisterne fotografiet og meddelt at fotografiet er taget på Aflandshage i forsommeren 1986, uagtet han vidste, at det retteligt var optaget under juleskydningen 1984 på Høvelte Kaserne. Allin har med andre ord manipuleret med beviserne.

Spørgsmål 3

Havde Jørgen Hansen en eller anden tilknytning til FE ?

Formålet med mine undersøgelser vedrørende major Jørgen Hansen har været at forsøge at skabe et så fuldstændigt billede af Jørgen Hansen som muligt for på denne baggrund at kunne vurdere de oplysninger, som Allin er fremkommet med vedrørende Jørgen Hansens engagement i historien. Jeg har i denne forbindelse foretaget afhøringer af Jørgen Hansens enke, børn, venner og bekendte, herunder medlemmer i Sjællandske Skydeselskab, samt kollegaer fra henholdsvis hans civile og militære karriere.

Allin har i sin skriftlige redegørelse, jfr. afsnit 1, forklaret, at alle medlemmerne af skytteforeningen godt vidste, at Jørgen Hansen var et eller andet ved Forsvarets Efterretningstjeneste i Kastellet. I redegørelsen, jfr. afsnit 2, bemærker Allin endvidere, at han ikke på det tidspunkt (forsommeren 1986) var klar over de familiemæssige relationer mellem Jørgen Hansen og Hans Gammeltoft-Hansen.

Allin har den 20. januar 1994, jfr. afhøringsrapportens s. 25, forklaret, at Jørgen

Hansen i perioden 1979-81 ved en lejlighed holdt et foredrag om Warszawapagtens styrker i Østersøområdet. Jørgen Hansen blev af kursusledelsen præsenteret som major Jørgen Hansen fra FE. Allin forklarer videre, på samme side, at han i 1983-85 fandt ud af, at Jørgen Hansen var chef for kontraetterretningsafdelingen på Kastellet. Afdelingen blev kaldt IC (Indenlandsk Central). Allin havde ved flere lejligheder ringet til Kastellet og talt med Jørgen Hansen. Jørgen Hansen havde fortalt Allin, at man bedst traf ham om formiddagen. "Han kunne træffes (på Kastellet) på stort set alle hverdage om formiddagen". Allin oplyser videre, at FE's officielle version vedrørende Jørgen Hansen er løgn fra A til Z. Spurgt om, hvad FE's officielle version er, svarer Allin, at det er historien om, at Jørgen Hansen som reserveofficer var tilknyttet kasernen i Ringsted som efterretningsmand. Under samme afhøring, jfr. afhøringsrapportens s.26, oplyser Allin, at han for 2 måneder siden af Ole Mortensen blev gjort bekendt med, at Jørgen Hansen arbejdede for FE på freelance basis i Kontraetterretningstjenesten. Allin forklarer videre, at FE's daværende chef pludseligt blev syg og gik af. Den pågældende blev blind p.g.a. sukkersyge. Herefter blev Jørgen Hansen de facto chef for afdeling IC, men på freelance basis. Allin oplyser i den forbindelse, at han var bekendt med, at Jørgen Hansen modtog løn både for jobbet

som chef for afdeling IC og for jobbet som viceskoleinspektør. Endeligt har Allin under afhøringen den 20. januar 1994, jfr. afhøringsrapportens s.24, i forbindelse med skydningerne i Sjællandske Skydeselskab forklaret: ". . . . at Jørgen Hansen altid optrådte i uniform".

Resultaterne af min efterforskning vedrørende Jørgen Hansen har vist følgende:

Med hensyn til Jørgen Hansens civile karriere kan oplyses, at Jørgen Hansen blev uddannet som skolelærer i 1954. Efter endt værnepligt i 1956 fik Jørgen Hansen job som skolelærer ved Enghave Plads Skole, hvor han fungerede som lærer i ca. 20 år. I 1975 blev Jørgen Hansen viceskoleinspektør ved Valby Skole. Ud over de administrative opgaver, stillingen som viceskoleinspektør indebærer, var Jørgen Hansen klasselærer med sædvanlig undervisningsforpligtigelse. Jørgen Hansens daglige arbejdstid var fra kl. 08.00 til kl. 14.00/15.00. Jørgen Hansens enke har forklaret, at hun hver morgen i familiens bil kørte Jørgen Hansen til arbejde - Valby Skole. Jørgen Hansen var viceskoleinspektør indtil sin død i juli 1986. Den daværende skoleinspektør samt den 2. viceskoleinspektør på Valby Skole har forklaret, at Jørgen Hansen mødte på skolen hver dag og ikke var

fraværende ud over almindelig ferie, sygdom samt de ca. 3 ugers rådighedsforpligtelse Jørgen Hansen havde i forbindelse med sin reserveofficersgerning. Ingen af de adspurgte herunder Jørgen Hansens ægtefælle gennem 21 år har kunnet bekræfte Allins forklaring om, at Jørgen Hansen kunne træffes på Kastellet næsten hver formiddag. Jørgen Hansens enke har forklaret, at hendes mand lejlighedsvis var til møder på Kastellet, men det var altid om eftermiddagen. Hertil kan føjes, at ingen af de adspurgte har haft et telefonnummer til Kastellet, hvor de kunne træffe Jørgen Hansen.

Afslutningsvis bemærkes, at hverken Jørgen Hansens enke eller Hans Gammeltoft-Hansen har kunnet bekræfte Allins påstand om, at der skulle bestå en familiemæssig relation mellem Jørgen Hansen og Hans Gammeltoft-Hansen. Det kan tilføjes, at Hans Gammeltoft-Hansen end ikke erindrer nogensinde at skulle have mødt Jørgen Hansen.

Med hensyn til Jørgen Hansens militære karriere kan oplyses, at Jørgen Hansen efter endt værnepligt, aftjent ved Bornholms værn, blev hjemsendt i 1956 med rang af løjtnant. Jørgen Hansen skrev herefter kontrakt som reserveofficer med almindelig rådighedsforpligtelse - d.v.s. ca. 3 uger årligt.

Efter et almindeligt karriereforløb blev Jørgen

Hansen i 1972 major af reserven. Jørgen Hansen var i sin reserveofficersgerning tilknyttet ELK (Østre Landsdels Kommando) i Ringsted, hvor han fungerede som kontraefterretningsofficer. Stillingen indebar, at Jørgen Hansen 2 gange årligt deltog i øvelser med udgangspunkt fra Ringsted. Ud over deltagelse i selve øvelserne deltog Jørgen Hansen ligeledes i tilrettelæggelse samt i efterkritik af øvelserne.

Jørgen Hansens nærmeste foresatte i Kontraefterretningselementet ved ELK i Ringsted var ligeledes reserveofficer, men på fuldtidskontrakt. Når den pågældende ikke deltog i øvelserne eller tilrettelæggelsen af disse, havde han en fast stilling i FE på Kastelet. Jørgen Hansens overordnede i Ringsted samt hans andre reserveofficerskollegaer fra efterretningssektionen i Ringsted havde alle bopæl i Københavnsområdet. Det var derfor naturligt, at planlægning og efterkritik i forbindelse med de 2 årlige øvelser fandt sted hos Jørgen Hansens overordnede på dennes kontor på Kastelet.

Med hensyn til Allins forklaring om, at Jørgen Hansen på FE's vegne havde holdt et foredrag om Warszawapagtens styrker i Østersøområdet bemærkes, at det ikke er lykkedes at få dette bekræftet. Tværtimod har Jørgen Hansens reserveofficerskollegaer samt FE taget afstand fra Allins forklaring, dels fordi emnet ikke lå inden

for Jørgen Hansens gebet og interesseområde, og dels fordi han iøvrigt ikke besad kvalifikationer, der gjorde, at han kunne repræsentere FE i forbindelse med afholdelse af kurser og foredrag.

Med hensyn til Allins forklaring om, at Jørgen Hansen blev de facto chef for afdeling IC på grund af den tidligere chefs sygdom bemærkes indledningsvis, at alle de tidligere chefer for afdeling IC i den relevante periode stadig lever i bedste velgående, og hertil kommer, at det trods grundig undersøgelse ikke har været muligt at finde blot én eneste medarbejder på chefniveau i hele FE, der har haft et sygdomsforløb som af Allin beskrevet. Endeligt bemærkes, at alle chefer i FE på afdelingslederniveau har en ganske anden uddannelsesmæssig baggrund og militærrang end Jørgen Hansen havde, hvorfor Jørgen Hansen på ingen måde var i besiddelse af de kvalifikationer som kræves for at bestride et fuldtidsjob som afdelingschef i FE.

Med hensyn til Allins påstand om, at Jørgen Hansen modtog løn for hans freelance arbejde som chef for afdeling IC bemærkes, at FE aldrig har aflønnet Jørgen Hansen. Dette bekræftes af Jørgen Hansens enke, som har oplyst, at Jørgen Hansen ud over sin løn for jobbet som viceskoleinspektør alene fik udbetalt ca. 1000 kr. om måneden som betaling for

hans rådighedstjeneste som reserveofficer.

Afslutningsvis skal med hensyn til Allins oplysninger om, at Jørgen Hansen ved skydninger i selskabet altid var iført uniform bemærkes, at ingen af de adspurgte, kan ud over ved ganske få og specielle lejligheder erindre, at Jørgen Hansen har skudt i uniform, som fotografiet fra Ekstra Bladet den 30. november 1993 viser. På alle (andre) fotografier, som efterforskningen har frembragt, af Jørgen Hansen på skydebaner er han iført civil beklædning.

Konklusion

På baggrund af min efterforskning vedrørende Jørgen Hansen må det konkluderes:

- at Jørgen Hansen ikke kunne træffes på Kastellet hver formiddag,
- at Jørgen Hansen ikke havde et kontor eller et telefonnummer på Kastellet, hvor man kunne komme i kontakt med ham,
- at Jørgen Hansen ikke har holdt foredrag på FE's vegne,
- at Jørgen Hansen ikke har været chef for afdeling

IC eller nogen anden afdeling i FE,

- og endeligt at Jørgen Hansen ikke altid skød i uniform.

Særligt på baggrund af konklusionen på den sidste "pind" foranlediges jeg til at bemærke, at Allins kendskab til Jørgen Hansen også i relation til dennes deltagelse i Sjællandske Skydeselskabs skydninger må anses for begrænset.

Spørgsmål 4

Har forhenværende våbenhandler Ole Mortensen været udsat for en aflytning af sin forretningstelefon ?

Som min efterforskning skred frem, viste den påståede aflytning af forhenværende våbenhandler Ole Mortensens forretningstelefon at kunne komme til at spille en central rolle ved vurderingen af Allins forklaring om hans afbrydelse af aflytningen mod Hans Gammeltoft-Hansen, idet Allin i sin forklaring kæder de to aflytninger sammen. Han oplevede genkendelsens glæde. Min efterforskningstese var, at kunne det lægges til grund, at Ole Mortensen rent faktisk var blevet aflyttet, ville dette være et moment, som støttede Allins forklaring. Blev resultatet af min efterforskning omvendt, at det kunne lægges til grund, at Ole Mortensen ikke har været udsat for en aflytning ville det i betydelig grad svække troværdigheden af Allins forklaring.

Allin har i sin skriftlige redegørelse, jfr. afsnit 6, oplyst, at han efter at have fået oplysningen om aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen længe gik og tyggede på sagen. Allin var bange for, om der var tale om en fælde, idet Allin på det tidspunkt var blevet bedt om at være særlig sagkyndig for advokat Norsker i en straffesag mod en våbenhandler, Ole

Mortensen, som angiveligt var blevet aflyttet.

Om sine relationer til Ole Mortensen forklarer Allin under afhøringen den 13. januar 1994, jfr. afhøringsrapporten s. 10-12, at hans og Ole Mortensens bekendtskab stammer fra Hjemmeværnet. Herudover kom han i Ole Mortensens forretning, *Såvel da den lå på Gl.Strand, som da Ole Mortensen senere flyttede til Gammel Torv.* Allin har forklaret, at han ligeledes fungerede som juridisk rådgiver for Ole Mortensen med hensyn til dennes problemer med Københavns Politis våbenkontor, og afd. E (den tidligere sikkerhedsafdeling). Allin har ligeledes forklaret, at han siden 1984 har medvirket til udfærdigelse af adskillige skrivelser for Ole Mortensen i hans forskellige sager. Det var Allins opfattelse, at der var tale om en bitter strid mellem Ole Mortensen, kriminalinspektør Frederiksen og Københavns Politis våbenkontor.

Om aflytningen af Ole Mortensen har Allin, jfr. afhøringsrapportens s.12-14, forklaret, at han i efteråret 1985 d.v.s. månederne august/september/oktober var med til at fjerne en genstand fra Ole Mortensens forretningstelefon. Ole Mortensen havde længe følt sig aflyttet og havde sammen med andre lagt en fælde. Ole Mortensen havde lavet en fiktiv samtale, hvor man nævnte en lokalitet, hvor man havde skjult en kasse med

maskingeværer. Politiet dukkede herefter op på den pågældende lokalitet. Det var uniformeret politi, og kriminalinspektør Frederiksen var med. Om stedet for aflytningen af Ole Mortensen oplyser Allin, at det var på forretningsadressen Gammel Torv.

Om fjernelsen af aflytningsenheden oplyser Allin, at Ole Mortensen en hverdag i det sidste kvartal af 1985 rettede henvendelse til ham på hans kontor på Københavns Universitet. Ole Mortensen oplyste, at der om 2 dage ville finde en egentlig undersøgelse af hans kontor sted. Allin forklarer videre, at han den angivne dag tog til Ole Mortensens forretning. Manden, der skulle undersøge kontoret, var tilstede, da Allin ankom. Manden undersøgte hele forretningen. Særligt halvskjulte kabler havde hans interesse. Pludselig styrede manden lige mod telefonen. Manden sagde: "Så sidder den nok i telefonen".

Telefonen stod i baglokalet, og det var en grå telefon med drejeskive model "Kirk", den sidste model med drejeskive. Manden tog stikket ud og afmonterede huset på telefonen. Allin stod og kikkede på. Derefter fjernede manden en senderenhed fra telefonen. Ole Mortensen fotograferede aflytningsenheden sammen dag, mens Allin så på. I denne forbindelse oplyser Allin, at han allerede, da han fjernede aflytningsenheden fra Hans Gammeltoft-Hansens kontor, havde genkaldt sig i

erindringen begivenhederne ved fjernelsen året før af aflytningsenheden fra Ole Mortensens kontor.

Adspurgt om signalementet på manden, der fjernede aflytningsenheden, oplyser Allin, at den pågældende var dansker og medio 40'erne. Han kunne ikke give et yderligere signalement af den pågældende.

Med hensyn til fotografiet af aflytningsenheden oplyser Allin, at han den 25. eller 26. november 1993 havde besøg af Ole Mortensen, der medbragte fotografiet af aflytningsenheden. Fotografiet blev sammen med fotografiet af Jørgen Hansen afleveret til journalist Juhl fra Ekstra Bladet, (jfr. bilag 6). Ole Mortensen havde i forbindelse med overdragelsen af fotografiet til Allin sagt til ham, at han havde fået aflytningsenheden undersøgt hos en tekniker, der havde målt enhedens senderfrekvens til 120 mhz.

Under fortsat afhøring den 20. januar 1994 forklarer Allin i forbindelse med hans redegørelse for mødet med Thomsen, jfr. afhøringsrapportens s.33, nu, at afsnittet i hans redegørelse (afsnit 14) om sendere på 120 mhz og Københavns Politi er fejlagtigt, uden at han nærmere redegjorde for, hvorfor afsnittet så havde fundet plads i hans redegørelse.

Om selve fjernelsen af mikrofonen fra Hans Gammeltoft-Hansen forklarer Allin, jfr. afhøringsrapportens s. 34, at Thomsen, kommet ind i Hans Gammeltoft-Hansen kontor med et medbragt apparat begyndte at scanne rummet. Da han var færdig, pakkede han apparatet ned. Thomsen kaldte ved tegn Allin ind i lokalet og pegede på telefonen. Det var en ganske almindelig grå drejeskivetelefon af mærket Kirk, model 1968. Han forklarer videre, at Thomsen herefter løftede telefonen op og trak telefonstikket ud, hvorefter han skilte røret ad, undersøgte det og samlede det igen. Derefter skilte Thomsen telefonen ad. Han tog "hatten" af telefonen. Herefter tog han aflytningsenheden ud og viste den til Allin mellem 2 fingre. Bedt om nærmere at beskrive aflytningsenheden siger Allin, at den havde en blank glinsende overflade og var mere "færdig" end den, han havde set blive pillet ud af Ole Mortensens telefon.

Under fortsat afhøring den 26. januar 1994, jfr. afhøringsrapportens s.40, spørges Allin om hans brug i redegørelsen af betegnelsen teletekniker om Thomsen. Han forklarer, at udtrykket går tilbage til Ole Mortensen - aflytningen. Når Allin brugte begrebet teletekniker om Thomsen, hænger det sammen med, at den person, der "sweepede" Ole Mortensens forretning, kaldte sig teletekniker. Han tilføjer

nu, at alt det han tidligere har forklaret om Ole Mortensens aflytning er noget rod, uden at han nærmere uddybede dette.

Resultaterne af min efterforskning vedrørende den påståede aflytning af Ole Mortensen har vist følgende:

Ole Mortensen har under en afhøring den 20. januar 1994 oplyst, at han i perioden sidst i 70'erne til midt i 80'erne havde mistanke om, at han blev aflyttet. Han forklarede, at der en dag i januar/februar 1985 "gik en djævel i ham". Han sad i baglokalet i sin forretning, hvor han havde installeret en rød telefon med trykknapper. Han besluttede sig for at undersøge telefonen. Først skruede han mikrofonen ud af røret, men har fundt han intet. Herefter skilte han huset ad. Han konstaterede nu, at der inde i telefonen, nede i bunden, var monteret en "dime". Adspurgt huskede Ole Mortensen ikke, om Allin var tilstede ved udtagelsen.

Ole Mortensen forklarer videre, at han fik en tekniker til nærmere at undersøge dime, og han konstaterede, at der var tale om en radiosender. Ole Mortensen tog herefter billeder af

radiosenderen. Et af disse billeder gav han til Allin.

Under en senere afhøring af Ole Mortensen den 27. april 1994 blev han gjort bekendt med resultaterne af min efterforskning vedrørende den påståede aflytning af ham i februar 1985. Ole Mortensen tilkendegav herefter, at nu ville han fortælle sandheden. Han forklarede herefter, at radiosenderen hidrørte fra en tidligere kollega, der angiveligt havde fundet den i sin telefon. Ole Mortensen oplyser, at han talte med Allin efter afhøringen den 20. januar 1994, og ved denne lejlighed aftalte de at holde fast i forklaringen om, at radiosenderen blev fundet i Ole Mortensens telefon.

I forbindelse med den afsluttende afhøring af Allin den 4. august 1994, jfr. afhøringsrapportens s.71, foreholdes Allin, at efterforskningen har godtgjort, at hele hans forklaring vedrørende fjernelsen af radiosenderen hos Ole Mortensen var i strid med sandheden - var opdigtet. Allin svarede, at han jo havde sagt, at det var løgn.

(min bemærkning: Allin refererer her til sine bemærkninger i forbindelse med afhøringen den 26. januar 1994, jfr. afhøringsrapportens s. 40, og afhøringen den 4 august 1994, jfr. afhøringsrapportens s. 70, hvor han forklarer, at

det han har sagt omkring aflytningen af Ole Mortensen er noget rod.)

Konklusion

På baggrund af den foretagne efterforskning kan det lægges til grund, at hele Allins detaljerede forklaring om, at han har overværet fjernelsen af en aflytningsenhed i Ole Mortensens forretningstelefon, er usand.

For så vidt angår afsnittet i Allins redegørelse om, at der fandtes en speciel afdeling på Politigården, som fabrikerede små senderenheder, der kørte i 120 mhz båndet, har Allin under afhøringen forklaret, at afsnittet er fejlagtigt.

Spørgsmål 5

Forelå der i 1986 omstændigheder omkring Hans Gammeltoft-Hansens person, der kunne begrunde enten etableringen eller nedtagningen af en aflytning mod Hans Gammeltoft-Hansen ?

Når jeg har valgt at beskæftige mig særskilt med dette spørgsmål, hænger det sammen med, at Allin i sin redegørelse kæder konkrete forhold omkring Hans Gammeltoft-Hansen sammen med tidspunktet og begrundelsen for, at Jørgen Hansen retter henvendelse til ham på skydebanen, og tidspunktet og begrundelsen for, at Allin tager kontakt til Thomsen

Allin har i sin skriftlige redegørelse, jfr. afsnit 3, oplyst, at Hans Gammeltoft-Hansen i forsommeren 1986, såvidt Allin erindrer var formand for Dansk Flygtningehjælp og lå i klammeri med regeringen og navnlig justitsministeren om den nye flygtningelov. I afsnit 8 oplyser Allin, at det efter sommerferien i august/september 1986 blev klart, at Hans Gammeltoft-Hansen var kandidat som Ombudsmand. I afsnit 9 oplyser Allin, at da så aviserne begyndte at skrive om den stærke modstand, der var i den daværende regering mod Hans Gammeltoft-Hansens kandidatur, kom han i tanke om Jørgen Hansens henvendelse og besluttede at kontakte den

føromtalte teletekniker.

Allin har under afhøring den 20. januar 1994, jfr. afhøringsrapportens s.28-32, forklaret, at Jørgen Hansen på skydebanen i forsommeren 1986 spurgte han, om han syntes, at Hans Gammeltoft-Hansen var en kontroversiel person. Allin forklarer videre, at "Gammeltoft-Hansen på dette tidspunkt var i klar modstrid med Ninn-Hansen, hvilket kraftigt optog medierne".

Allin har under samme afhøring, forklaret, at det var hans opfattelse, at det var Ninn-Hansen, der stod bag aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen. Under sammen afhøring, forklarer Allin, at i august/september måned 1986, i den periode, hvor Hans Gammeltoft-Hansen kandiderede til pladsen som Folketingets Ombudsmand, kom sagen om aflytningen på ny frem i hans erindring. Hans Gammeltoft-Hansen blev i denne periode kraftigt "grisset til" i pressen. Den politiske damptromle, som havde kurs mod Hans Gammeltoft-Hansen generede Allin. Allin forklarer videre, at så skete der et eller andet psykisk med ham - det var som om tilbageholdenheden kortsluttede, og så ringede han på telefonnumret han havde fået af Jørgen Hansen.

Om det nærmere tidspunkt forklarer Allin, at det var en hverdag, sidst på en uge, omkring kl. 16.00. Han forklarer videre, at det må have været i begyndelsen af oktober måned. Han kan huske dette

p.g.a. en en venindes fødselsdag. (Han var ikke villig til at uddybe dette nærmere).

Resultaterne af min efterforskning vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt omstændighederne omkring Hans Gammeltoft-Hansen i 1986 kan sandsynliggøre, at der har fundet en aflytning af ham sted:

Den såkaldte "nye Flygtingelov" blev vedtaget i 1983 og bygger på en betænkning fra 1982. En gennemgang af flere store dagblade i perioden 1985-86 har ikke kunnet bekræfte Allins forklaring om, at pressen i 1986 beskæftigede sig med en eventuel bestående uenighed mellem Hans Gammeltoft-Hansen og justisministeren/regeringen om den nye Flygtingelov. Der er ikke fundet en eneste artikel, der kan bekræfte Allins påstand. Hans Gammeltoft-Hansen har til undersøgelsen om tilblivelsen af den nye Flygtingelov forklaret, at udvalgsarbejdet stod på i perioden 1977/78 - 1982, og det var særligt i den sidste periode, at stemningen i udvalget strammede mere og mere til. Med hensyn til Hans Gammeltoft-Hansens engagement i Flygtingehjælpen bemærkes, at Hans Gammeltoft-Hansen var formand i perioden 1977-1984.

Med hensyn til tidspunktet for, hvornår pressen begyndte at skrive om Hans Gammeltoft-Hansen som kandidat til Ombudsmandsposten, kan det ligeledes

på baggrund af en gennemgang af flere store dagblade oplyses, at første gang Hans Gammeltoft-Hansen nævnes som kandidat er den 1. november 1986. I månederne august/september og oktober er der ikke fundet presseomtale af dette emne.

Konklusion

På baggrund af den foretagne efterforskning kan det lægges til grund:

- at Hans Gammeltoft-Hansen var formand for Flygtningehjælpen i perioden 1977-1984 og ikke i forsommeren 1986,
- at der ikke i 1986 ses at have forekommet artikler i dagspressen, der behandlede uoverensstemmelser mellem Hans Gammeltoft-Hansen og justitsministeriet/regeringen vedrørende den nye Flygtningelov,
- at der tidligst den 1. november 1986 ses at have forekommet artikler i dagspressen vedrørende kandidaterne til stillingen som Folketingets Ombudsmand.

Der var således hverken skriverier i pressen i forsommeren 1986, der på nogen måde blot antydningvis kunne sandsynliggøre et motiv til, at

Jørgen Hansen rettede henvendelse til Allin
vedrørende en igangværende eller påtænkt aflytning
af Hans Gammeltoft-Hansen eller skriverier i
september-oktober måned 1986, der som af Allin
forklaret kunne få hans tilbageholdenhed til at
kortslutte - der var ingen politisk damptromle mod
Hans Gammeltoft-Hansen i oktober 1986.

Spørgsmål 6

Hvad fik Allin til at træde frem med sin historie efter i ca. 7 år at have forholdt sig tavs ?

Baggrunden for, at jeg har beskæftiget mig med dette spørgsmål, er også den, at der, jfr. Allins egen begrundelse i hans skriftlige redegørelse, må være andre personer, der kendte til historien end Allin. Det ville derfor være af afgørende betydning for vurderingen af troværdigheden i Allins historie, om den kunne bekræftes af andre.

Allin har i sin skriftlige redegørelse, jfr. afsnit 24, oplyst, at når sagen kom frem efter så mange år skyldes det, at journalisterne Jacob Juhl og Anders-Peter Mathiasen fra Ekstra Bladet efter Studenterhus-sagen præsenterede Allin for historien. Journalisterne var i stand til at give så mange enkeltheder, at Allin var klar over, at de kendte til historien og endda med så mange detaljer, at nogen måtte have sladret. Anders-Peter Mathiasen fortalte Allin, at han havde arbejdet på denne historie i flere år, men havde manglet de sidste brikker for at få den til at falde på plads. Anders-Peter Mathiasen afslørede over for Allin, at han var faldet over hans navn i forbindelse med undersøgelsen. Journalisternes historie var imidlertid behæftet med så mange fejl og

unøjagtigheder, at det ville have generet ham væsentligt, hvis de havde valgt at bringe den i deres egen version.

Allin har vedrørende sit kendskab til de to Ekstra Blads-journalister under fortsat afhøring den 26. januar 1994 forklaret, jfr. afhøringsrapportens s.43, at første gang han traf de to journalister var i forbindelse med "Studentarhus-sagen". I begyndelsen af oktober 1993 ringede de til ham på hans kontor på Københavns Universitet og meddelte ham, at de sad inde med oplysninger, der var stærkt belastende for Studentarhuset. Allin har om det videre forløb forklaret, jfr. afhøringsrapportens s.46-52, at et par dage efter ransagningen af Studentarhuset dukkede de to journalister op på hans kontor igen. De inviterede ham til frokost, som en afrunding af Studentarhus-sagen. Han og journalisterne aftalte, at frokosten skulle finde sted den følgende fredag - den 29. oktober 1993 - på et værtshus i Hellerup. Under frokosten spurgte journalist Anders-Peter Mathiasen pludselig, om han kendte noget til, at Folketingets Ombudsmand skulle have været aflyttet. Allin har forklaret, at det sagde "VUPS" indeni, og han svarede, at det kendte han ikke noget til. Allin syntes, at spørgsmålet var meget ubehageligt, og lidt efter sagde han, at værtshuset ihvertfald ikke var det rigtige sted at tale om den slags ting. Han foreslog derfor, at de

tog hjem til ham for nærmere at drøfte sagen. På hans bopæl fortalte journalisterne ham, at Hans Gammeltoft-Hansen under en reception i 1990 selv havde fortalt de to journalister, at han var ret overbevist om, at han blev aflyttet i 1986.

Allin forklarede, at han enten af journalisterne eller af Ombudsmanden selv på et senere tidspunkt fik at vide, at da Hans Gammeltoft-Hansen kandiderede til posten som Ombudsmand og søgte ledende medarbejdere, havde han holdt adskillige møder med Jens Møller på Hans Gammeltoft-Hansen kontor. Hverken Hans Gammeltoft-Hansen eller Jens Møller kunne forstå, at ting, der var blevet sagt på disse møder, senere blev refereret af højtstående embedsmænd i Justitsministeriet. (Det bemærkes, at disse omstændigheder selvstændig vil blive behandlet i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål 7).

Allin forklarede videre, at han havde en fornemmelse af, at journalisterne vidste en hel masse om aflytningssagen. Allin bemærkede, at journalisterne "havde en historie, som, hvis de bragte den, ville gøre ham færdig som gårdsanger". Adspurgt om hvad det var for en historie, der ville skandalisere ham, svarede Allin, at det kunne jeg spørge journalisterne om. Indskærpet vigtigheden i at han besvarer spørgsmålet, bekendtgjorde Allin,

at nu var han træt.

Efter en kort pause i afhøringen bemærkede Allin, at han opfattede det på den måde, at journalisterne vidste mere end de sagde. Journalisterne sagde til ham, at de havde efterforsket siden de fik historien af Ombudsmanden i 1990. Allin forklarede, at han var involveret i journalisternes version af historien. Spurgt om nærmere på hvilken måde han indgik i journalisternes historie, svarede Allin, "at det også undrede ham". Adspurgt oplyser Allin, at journalisterne ikke på nogen måde havde truet ham, ligesom han heller ikke havde noget i klemme i relation til journalisterne, eksempelvis fra Studenterhus-sagen. Allin kunne ikke forklare det på anden måde end, at han "skvattede i den klassiske journalistfælde". Han forklarer videre, at indtil undersøgelsen blev iværksat (*min bemærkning: den 25. november 1993*), havde han jævnligt møder med journalisterne. Allin bemærkede, at "Ombudsmanden spillede med på violinen". Allin vidste, at Thomsen var det eneste overlevende vidne. Han troede, at det ville være en døgnflue. Han forklarer, at Hans Gammeltoft-Hansen i forbindelse med årsfesten på Københavns Universitet den 18. november 1993 rettede henvendelse til ham og opfordrede ham til at stå frem.

Under afhøringen den 26. januar 1994 forklarede

Allin, jfr. afhøringsrapportens s.50, at Ekstra Blads-journalisterne havde vist ham en telefax fra Ekstra Bladets Århusredaktion, hvis indhold gik på, at en teletekniker fra JTAS havde meldt sig til Ekstra Bladet for at tilbyde den sin tekniske bistand i forbindelse med aflytningssagen. Efter at han havde afsluttet samtalen med Ekstra Bladet, ringede hans telefon, og dele af den samtale, han netop havde ført med Ekstra Bladet, blev afspillet for ham. Han blev herefter mindet om sin tavshedspligt. Da teknikeren herefter forfærdet forlod sit hus, lå der en kvalt kanariefugl på dørtrinnet.

Under fortsat afhøring den 3. februar 1994, jfr. afhøringsrapportens s.54, spurgte jeg på ny Allin om, hvad journalisterne fortalte ham, da man fortsatte samtalen på hans bopæl. Allin forklarede, at journalisterne meddelte ham, at Ombudsmanden selv havde bragt teorien om, at Jens Møller tilbage i 1986 var blevet aflyttet af Justitsministeriet på bane, ligesom de også berørte den del af historien, hvor Jens Møller og Hans Gammeltoft-Hansen skulle have holdt møder på Hans Gammeltoft-Hansens kontor i Skt. Pederstræde vedrørende Jens Møllers fremtidige ansættelse hos Ombudsmanden.

På ny adspurgt om hvad det var for en historie Ekstra Bladet ville bringe, og hvad det var for

fejlagtige oplysninger, Ekstra Bladet lå inde med om aflytningshistorien, forklarer Allin, at han kun havde at par timer til at gøre redegørelsen (*min bemærkning: til rektor Nathan*) færdig, hvorfor ordene i redegørelsen ikke er vejet på nogen guldvægt.

Det har således i det hele ikke været muligt at få Allin til at redegøre for, hvad det var for fejlagtige og for ham belastende detaljer, der indgik i journalisternes version af aflytningshistorien.

Resultaterne af min efterforskning:

På trods af ihærdige forsøg under afhøringerne af Allin var det ikke muligt at få ham til at forklare, hvorfor han fortalte historien om aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen til journalisterne. Allin har ikke villet/kunnet forklare, hvad det var for en historie journalisterne præsenterede ham for, og på hvilken måde han var involveret i den.

Under en afhøring den 21. marts 1994 har journalisterne Anders-Peter Mathiasen og Jacob Juhl forklaret, at de ingen historie havde, da de mødtes med Allin på værtshuset i Hellerup den 29. oktober 1993. Det eneste, de havde, var de oplysninger, de havde fået af Hans Gammeltoft-Hansen og Jens Møller

i 1991 om, at Jens Møller havde følt sig aflyttet i 1986.

Foreholdt Allins forklaring vedrørende den døde gule kanariefugl bemærkede journalisterne, at den pågældende person, der udgav sig for at være teletekniker ved JTAS, viste sig at være en tosse.

Konklusion

Det har ikke været muligt at få en forklaring på spørgsmålet.

Spørgsmål 7

Hvad var det for omstændigheder, der kunne få kredsen omkring Hans Gammeltoft-Hansen til at føle sig aflyttet i 1986 ?

Baggrunden for, at jeg har valgt at beskæftige mig med dette spørgsmål, er, at Ekstra Bladet i sin artikel den 12. november 1993 bruger oplysningen om, at personer omkring Ombudsmanden i 1986 har følt sig aflyttet som "dokumentation" for rigtigheden af Allins forklaring.

Ekstra Bladet skriver i artiklen den 12. november 1993, at det er bladet bekendt, at kredsen omkring Hans Gammeltoft-Hansen på flere tidspunkter har undret sig over, at Justitsministeriet var ualmindelig godt orienteret om beslutninger, der havde fundet sted i lukkede kredse.

Allin oplyser i sin skriftlige redegørelse, jfr. afsnit 25, at han havde en naiv forestilling om, at historien ville blive opfattet som en af Ekstra Bladets sædvanlige røverhistorier, og når den ikke kunne bekræftes nogen steder fra, ville den dø af sig selv. Imidlertid bekræftede Hans Gammeltoft-Hansen selv indirekte historien og politikerne forstærkede selv sagen de følgende dage.

Under en afhøring den 21. marts 1994 har journalist Anders-Peter Mathiasen forklaret, at han i 1991 sammen med en anden journalistkollega fra Ekstra Bladet havde et møde med Hans Gammeltoft-Hansen og Jens Møller om bl.a. palæstinensere. Under mødet faldt snakken på Tamil-sagen, og det kom frem, at det blandt embedsmændene i Justitsministeriet var en gangs opfattelse, at man blev holdt under opsyn. Anders-Peter Mathiasen forklarede videre, at Jens Møller og Hans Gammeltoft-Hansen i den forbindelse fortalte om deres mistanke om, at Jens Møller var blevet aflyttet i forbindelse med hans overgang fra Justitsministeriet til Ombudsmanden. Anders-Peter Mathiasen forklarede, at han tydeligt huskede, at Hans Gammeltoft-Hansen gav udtryk for, at en sådan aflytning nok nærmest måtte anses for lovlig, idet den jo foregik på ministeriets og dermed arbejdsgiverens telefon.

Hans Gammeltoft-Hansen har under en afhøring den 2. februar 1994 forklaret, at han i perioden 18. november 1986 og frem "forhandlede" med Jens Møller om hans eventuelle overgang til Ombudsmandsinstitutionen. Jens Møller gav i den forbindelse udtryk for, at han følte sig aflyttet, idet ledende embedsmænd i Justitsministeriet tilsyneladende kendte til de forhandlinger, Jens Møller og han havde ført med hinanden om Jens Møllers eventuelle overgang til Ombudsmanden. Hans

Gammeltoft-Hansen har videre forklaret, at det lå i luften, at det var Jens Møllers telefon i Justitsministeriet, der blev aflyttet. Hans Gammeltoft-Hansen bemærkede, at det, at Jens Møller følte sig aflyttet, blot kunne være udtryk for, at de i Justitsministeriet havde gættet sig til, hvad det var Jens Møller var i gang med. Adspurgt forklarer Hans Gammeltoft-Hansen, at alle samtaler med Jens Møller om dennes overgang efter hans erindring er sket pr. telefon, og der har således ikke været afholdt møder om Jens Møllers ansættelse på afhørtes kontor på Københavns Universitet.

Under en fornyet afhøring den 17. august 1994 foreholdes Hans Gammeltoft-Hansen Anders-Peter Mathiasens forklaring om mødet på hans kontor i 1991. Hans Gammeltoft-Hansen forklarede, at han godt kunne huske, at der fandt et sådant møde sted. Hans Gammeltoft-Hansen tilføjer, at flere journalister omkring dette tidspunkt spurgte ham om hans mening med hensyn til Jens Møllers opfattelse af at være aflyttet. Han har altid over for journalister bekræftet, at han kendte til rygtet, men samtidig sagt, at han ikke var i besiddelse af oplysninger, der kunne bekræfte rygtets rigtighed. Hans Gammeltoft-Hansen tilføjede, at han altid har gjort sig umage med at sikre, at journalisterne ikke havde en historie at gå videre med.

Jens Møller har under en afhøring den 19. januar 1994 forklaret, at da han hørte om aflytningssagen første gang, fik han et chok. Han tænkte om, det kunne være noget, han selv havde været involveret i. Nærmere adspurgt oplyser afhørte, at han selv har haft en fornemmelse af, at Hans Gammeltoft-Hansen kunne være blevet aflyttet. Adspurgt om tidspunktet herfor oplyser Jens Møller, at det var i den periode, hvor han forhandlede med Hans Gammeltoft-Hansen om ansættelse i Ombudsmandsinstitutionen. Jens Møller forklarede, at ledende embedsmænd var vel-godt informeret om indholdet i de forhandlinger, han havde ført med Hans Gammeltoft-Hansen om ansættelsen. Jens Møller nævnte som eksempel, at han under samtaler med Hans Gammeltoft-Hansen havde nævnt, at hans hustru var godt træt af, at journalister rettede henvendelse til ham hjemme privat vedrørende de sager, han arbejdede med i ministeriet. Under en samtale med departementschefen og afdelingschefen om sin overgang til Ombudsmanden, havde de sagt, at de jo også kunne tale med hans hustru om sagen. Han forbandt denne bemærkning med det, han havde fortalt Hans Gammeltoft-Hansen om hans hustrus irritation over journalisternes henvendelse. Under fortsat afhøring den 25. februar 1994 anmodede jeg Jens Møller om at fremkomme med konkrete eksempler på situationer, hvor han var blevet aflyttet. Jens Møller meddelte, at han ikke var i stand hertil.

Det, at han blev aflyttet, var blot en klar fornemmelse hos ham. Han var ikke i stand til at komme det nærmere.

Adspurgt om Jens Møller havde fortalt om sin mistanke til andre, oplyser Jens Møller, at han er ret sikker på, at han i forbindelse med Tamil-sagen har luftet sin mistanke over for andre. I forbindelse med Tamil-sagen følte han sig udsat for ufine metoder fra Justitsministeriets side. Nærmere adspurgt om hvorledes journalisterne kan være kommet i besiddelse af historien, oplyser Jens Møller, at han umiddelbart efter at have afgivet forklaring i Tamil-sagen i 1991 blev kontaktet af en række journalister. Han blev i denne forbindelse bl.a. af Anders-Peter Mathiasen konfronteret med sin egen aflytningshistorie. Han sagde til journalisterne, at det var en fornemmelse han havde for nogle år siden, men at han aldrig fandt beviser for sin påstand. Jens Møller oplyser i den forbindelse, at han ikke siden har talt med journalister eller andre om sin aflytningsmistanke. Jens Møller tiltrådte stillingen som afdelingschef hos Ombudsmanden 1.4.1987.

Konklusion

På baggrund af den foretagne efterforskning kan det lægges til grund, at Jens Møller i perioden, hvor han forhandlede med Hans Gammeltoft-Hansen om

ansættelse i Ombudsmandsinstitutionen (18.11.1986-1.4.1987) overfor i al fald Hans Gammeltoft-Hansen gav udtryk for, at han følte sig aflyttet.

I forbindelse med Tamil-sagen har der i 1991 i al fald været afholdt et møde med journalister, hvori Hans Gammeltoft-Hansen og Jens Møller deltog. Under dette møde deltog bl.a. journalist Anders-Peter Mathiasen fra Ekstra Bladet. Under mødet drøftedes Jens Møllers mistanke om, at Justitsministeriet aflyttede hans arbejdstelefon i ministeriet.

Sammenholder man Allins forklaring om, at han fjerner en aflytningsenhed fra Hans Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet i begyndelsen af oktober måned 1986 med Jens Møllers aflytningsmistanke fra 18.11.1986 - 1.4.1987 må det konstateres, at der hverken er tids- eller stedmæssig sammenhæng mellem de to postulerede begivenheder.

Spørgsmål 8

Er det sandsynligt, at PET, FE eller Københavns Politis Sikkerhedsafdeling var involveret i en eventuel aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen ?

Begrundelsen for, at jeg har beskæftiget mig med dette spørgsmål, er den åbenbare, at såvel Ekstra Bladets artikel af 12. november 1993, som Allins skriftlige redegørelse og hans efterfølgende forklaring over for mig kraftigt antyder, at offentlige myndigheder skulle være involveret i den aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen, der hævdes afbrudt i 1986.

I lederen i Ekstra Bladet af 12. november 1993 hedder det således, at den skjulte mikrofon havde en teknisk kvalitet, som leder tanken hen på de statslige efterretningstjenester. Det hedder videre, at det efter alt at dømme var et tip fra FE, der førte til aflytningens afbrydelse, hvorefter mistanken samler sig om PET eller sikkerhedspolitiet i København. Ekstra Bladet finder det endvidere interessant, at begge sidstnævnte myndigheder henhører under Justitsministeriet. Bladet stiller afslutningsvis bl.a. spørgsmålet, hvorfor PET ikke har offentliggjort, at man pr. post har modtaget den skjulte aflytningsmikrofon, samt hvorfor det er et

tip fra FE, som sætter en stopper for ulovlighederne.

I selve artiklen længere inde i bladet hedder det bl.a., at Jørgen Hansen havde den opfattelse, at det var PET eller sikkerhedspolitiet i København, der stod bag aflytningen. Afslutningsvis i artiklen hedder det, at da de to mænd havde afmonteret aflytningsenheden, sendte de den tilbage til PET, hvor de mente den stammede fra.

Allin har i sin skriftlige redegørelse, jfr. afsnit 19 og 21, bemærket, at Thomsen foreslog, at de sendte aflytningsenheden til PET anonymt, så ville de nok underrette rette vedkommende. Aflytningsenheden blev sammen med et brev med ordene "TAK FOR LÅN" sendt til PET. I afsnit 22 bemærker Allin, at han aldrig over for Ekstra Bladet har udtalt, at han mente, at det var PET, det stod bag aflytningen.

Allin har under afhøringen her den 20. januar 1994, jfr. afhøringsrapportens s. 29, forklaret, at da han spurgte Jørgen Hansen, om hvem der stod bag aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen, fik han at vide, at det skulle han ikke blande sig i, "for det havde han ikke godt af at vide".

Spurgt om Allins opfattelse af, hvem det var, der

stod bag, oplyser han, at det efter hans opfattelse var Ninn-Hansen. Under fortsat afhøring den 26. januar 1994, jfr. afhøringsrapportens s.40, spørges Allin nærmere om, hvor i han grundede sin opfattelse af, at Ninn-Hansen stod bag aflytningen. Allin svarede, at han nok havde den opfattelse, fordi Ninn-Hansen stod som eksponent for modstanden mod Hans Gammeltoft-Hansen.

Spurgt om afsendelsen af mikrofonen til PET oplyste Allin, jfr. afhøringsrapportens s. 38, at Thomsen adresserede kuverten til PET Bellahøj, hvorefter kuverten tillige indeholdende aflytningsenheden blev afleveret på Hovedpostkontoret i Bernstorffgade. Adspurgt om han spurgte Thomsen om årsagen til, at denne sendte aflytningsenheden til PET, svarede Allin, at Thomsen ikke var en mand, man spurgte om ret meget. Allin forklarer videre, at Jørgen Hansen ved flere lejligheder havde underholdt om det hadske forhold, der bestod mellem Jørgen Hansens afdeling IC i FE og PET.

Spurgt om hvor Thomsen efter Allins opfattelse kom fra, svarede Allin, jfr. afhøringsrapportens s. 40, at han opfattede Thomsen som kommende fra Jørgen Hansens sfære - Thomsen var FE-mand. Allin forklarer dog videre, at Thomsen for så vidt også kunne være fra PET.

Under fortsat afhøring den 3. februar 1994, jfr. afhøringsrapportens s. 55, forklarer Allin om grunden til, at han gav journalisterne sin historie. Allin spørges i denne forbindelse om PET og FE indgik i hans version af historien straks fra starten. Allin svarer, at FE og PET først kom ind i billedet i den efterfølgende drøftelse med journalisterne, altså efter at han havde givet dem historien. Allin mener, at man talte om den almindeligt kendte lemfældige måde PET omgås aflytningsreglerne. Med hensyn til FE bemærker Allin, at denne myndighed kom ind i drøftelsen på den måde, at Allin havde sagt, at han var ret sikker på, at FE ikke selv stod bag aflytningen. Allin forklarer videre, at PET og FE blev nævnt under den almindelige teoretisering.

Resultatet af min undersøgelse vedrørende PET.

Mine undersøgelser i PET har for størstedelens vedkommende bestået i afhøringer af personalet, såvel dette som det så ud på tidspunktet for Allins historie - 1986 -, som på undersøgelsestidspunktet. De 3 politimestre, der har været chefer for PET i perioden fra 1984-til dato er afhørt. Hele det øvrige juridiske personale, der dækker perioden omkring 1986 er afhørt, ligesom adskillige juridiske medarbejdere i tjenesten såvel før som efter 1986 er afhørt.

Blandt det politiuddannede personale er der - begyndende med chefen for dette, *kriminalinspektøren, der dækker perioden fra 1983-1992* - foretaget afhøringer af samtlige ledere af relevante afdelinger, ligesom adskillige politifolk på sagsbehandlerniveau er afhørt efter en mere konkret vurdering. Endvidere er der afhørt adskillige personer fra kontorsektoren. Enkelte tekniske medarbejdere har jeg haft samtaler med af hensyn til min forståelse af tekniske sammenhænge.

Mit generelle indtryk af afhøringerne er, at de afhørte har været hjælpsomme og åbne, de særlige forhold, der må og skal gøre sig gældende for efterretningsvirksomhed, taget i betragtning. Alle spørgsmål af afgørende betydning for mit arbejde har jeg fået besvaret.

Jeg har under besøg hos PET fået forevist lokaliteter, registre og kartoteker m.v. alt efter mit ønske.

Specielt for så vidt angår det forhold, at postforsendelsen med "TAK FOR LÅN"-brevet og aflytningsenheden ikke er journaliseret som modtaget hos PET, bemærkes, at jeg ved afhøringer af det kontorpersonale, der efter såvel arbejdsfordelingen som rutinen i PET var ansvarlig for og også i praksis stod for håndteringen af den

indgående post, har fået meget stærke og for mig overbevisende forklaringer, hvorfor jeg tør lægge til grund:

I en lang årrække og omfattende 1986 var det nogle ganske få kontormedarbejdere, der stod for posthåndteringen, hvilket vil sige arbejdsgangene lige fra den fysiske åbning af posten til ansvaret for og den praktiske gennemførelse af postens cirkulation blandt tjenestens ledelse, inden den sluttelig blev fordelt til den relevante afdeling i tjenesten. En forsendelse som i Allins historie beskrevet ville ved modtagelsen i PET allerede ved åbningen have vakt en så betydelig opmærksomhed, at politimesteren eller den i hans fravær fungerende chef, vicepolitimesteren eller ældste juridiske fuldmægtig, umiddelbart ville blive adviseret. Ingen ansat i PET, der personligt havde oplevet noget sådant, ville have glemt oplevelsen, selv ikke efter 7-8 års forløb.

Det juridiske og politiuddannede personale, jeg har afhørt, har tilsvarende givet udtryk for, at modtagelsen af en forsendelse som i Allins historie beskrevet ville have påkaldt sig betydelig opmærksomhed og ville have udløst en tilsvarende aktivitet for at finde ud af, hvorfra forsendelsen hidrørte. Det er derfor ligeledes fra disse personalekategorier oplyst til mig, at man ikke ville have glemt en sådan oplevelse.

Det er meddelt mig fra PET's side, at den i Allins historie beskrevne aflytningsenhed - tværtimod at være teknisk avanceret -, må anses for teknisk temmelig forældet, bedømt ud fra de komponenter, hvoraf den synes og delvis ses (på fotografiet fra Ole Mortensen) opbygget. Komponenterne var i 1986 frit tilgængelige i handelen. Jeg har fået forevist det relevante tekniske udstyr, PET rådede over omkring 1986. Herefter kan jeg tiltræde, at historiens aflytningsenhed virker gammeldags.

For så vidt angår Allins referat af Jørgen Hansens udtalelse om det noget hadefulde forhold imellem PET og FE bemærkes - og her taler jeg om begge tjenesterne - at det har jeg ihvertfald ikke set/hørt tegn på i 1994, ligesom ingen repræsentanter for de 2 tjenester har bekræftet, at det skulle forholde sig som anført.

Resultatet af min undersøgelse vedrørende FE.

Mine undersøgelser i FE har i al væsentlighed bestået i afhøringer dels af personale, der var

ansat i FE på tidspunktet for Allins historie - 1986 -, dels af personale, der er ansat i dag.

Jeg indledte mine undersøgelser med en afhøring af den nuværende chef for FE, general Hjort. Mit generelle indtryk af denne første afhøring, et indtryk, der har holdt sig igennem alle efterfølgende afhøringer i FE, er, at de afhørte har været hjælpsomme og åbne, de særlige forhold, der naturligt vil og må gøre sig gældende, når man beskæftiger sig med efterretningsvirksomhed, taget i betragtning. Alle spørgsmål af afgørende betydning for min undersøgelse har jeg fået besvaret.

Jeg har ud fra oplysninger om organisationen i FE, som den så ud i 1986, foretaget afhøringer af alle chefer for de relevante afdelinger, ligesom jeg har foretaget en række afhøringer, såvel på sagsbehandlerniveau, som blandt kontorpersonale. At også den daværende (i 1986) chef for FE er afhørt nævnes for en sikkerheds skyld.

Som led i mine undersøgelser har jeg ved chefen for FE's foranstaltning fået forevist det sweepningsudstyr, som FE rådede over i 1986, ligesom udstyrets anvendelse er blevet demonstreret for mig. Jeg har herved konstateret, at den beskrivelse, som Allin har givet af Thomsens

apparaturl og adfærd, da han skannede Hans Gammeltoft-Hansens kontor, jfr. afhøringsrapportens s. 34, ligger meget fjernt fra den virklighed, jeg fik forevist og demonstreret hos FE. Som eksempel herpå kan nævnes, at brugen af det apparatur, der typisk ville blive anvendt til formålet, sker under anvendelse af høretelefoner, hvilket - for mig at se ganske iøjenfaldende moment -, som det fremgår, ikke er indeholdt i Allins beskrivelse.

Resultatet af min undersøgelse vedrørende
Københavns Politis Sikkerhedsafdeling:

Min oprindelige planlægning af undersøgelsen indbefattede også Københavns Politis Sikkerhedsafdeling, som på linie med PET og FE, af Ekstra Bladet og Allin var mistænkeliggjort. Inden turen kom til at beskæftige sig med Sikkerhedsafdeling, havde efterforskningen vedrørende Ole Mortensen - som reelt var den eneste kilde til mistanken mod Københavns Politi - imidlertid godtgjort, at Ole Mortensens påstulerede beviser for, at Københavns Politis Sikkerhedsafdeling havde foranstaltet ulovlig aflytning af ham, var opspind. På denne baggrund, og da der iøvrigt ikke forelå oplysninger, der antydede, at Københavns Politis Sikkerhedsafdeling dog skulle være involveret, har jeg indskrænket min undersøgelse af Sikkerhedsafdelingen ganske

betydeligt. En afhøring af afdelingens daværende chef, kriminalinspektør Jørgen Frederiksen, har ikke på nogen måde antydnet, at afdelingen skulle være af interesse for min undersøgelse.

Konklusion

Min undersøgelse har ikke skabt grundlag for nogen formodning om, at PET eller FE eller Københavns Politis Sikkerhedsafdeling eller enkeltpersoner med tilknytning til disse myndigheder har været involveret i nogen aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen.

Kap. 5 Forløbet af afhøringerne af Allin.

I min bedømmelse af sandsynligheden for, at Allins historie er i overensstemmelse med sandheden, indgår dels en vurdering af Allins historie sammenholdt med resultaterne af min efterforskning, dels en vurdering af Allins historie sammenholdt med det subjektive indtryk, Allin har efterladt hos mig i forbindelse med mine langvarige afhøringer af ham.

I det forudgående kapitel har jeg hovedsagligt beskæftiget mig med at sammenholde Allins forklaringer med resultaterne af min efterforskning. I dette kapitel vil jeg beskrive forløbet af afhøringerne.

Afhøringerne af Allin fandt sted over flere dage. I afhøringerne deltog tillige min fuldmægtig samt den af Allins fagforening, DJØF, udpegede advokat, hvis opgave det var at sikre Allins interesser. Afhøringerne fandt sted i dagene 13., 20., 26. januar 1994 og 3. februar 1994.

Den 6. april 1994 indfandt Allin og hans advokat sig efter forudgående aftale for gennemlæsning af forklaringen, i hvilken forbindelse Allin og hans advokat havde lejlighed til at fremkomme med deres bemærkninger til rapporten, jfr.

afhøringsrapportens s. 63-65.

I forbindelse med afhøringens start foreslog jeg, at afhøringen *blev optaget* på bånd, således at efterfølgende diskussioner om, hvad der var *sagt* kunne undgås. Allin og hans advokat meddelte imidlertid, at de ikke ønskede at medvirke, såfremt afhøringen blev optaget på bånd. Som det fremgår af afhøringsrapportens s. 1 blev båndoptager og mikrofon herefter nedtaget.

Da min efterforskning var *ved at være* tilendebragt, indkaldte jeg Allin til en sidste afhøringsrunde. Formålet hermed var at konfrontere ham med resultaterne af min efterforskning. Det blev aftalt, at Allin og hans advokat skulle møde til afhøringer den 20., 21. og 22. juni 1994.

Fredag den 17. juni 1994 meddelte Allins advokat telefonisk, at Allin var ude af stand til at give møde som aftalt. Begrundelsen herfor var, at Allin dagen før - den 16. juni - havde konsulteret en speciallæge i psykiatri, som ifølge advokaten havde givet udtryk for, at det var lægeligt uforsvarligt at lade Allin møde til afhøring som aftalt.

Den 20. juni 1994 havde jeg en telefonsamtale med speciallægen, som bekræftede, at han den 16. juni

blev haft Allin i konsultation og sat ham i

medicinsk behandling. Jeg fik Allins skriftlige samtykke til at anmode speciallægen om en udførlig erklæring om sygdommen, herunder diagnose og behandling. Jeg anmodede tillige om muligt oplyst, hvor længe Allins sygdom måtte antages at have bestået. Endeligt bad jeg speciallægen vurdere, om Allin ville være i stand til at give møde hos mig til afhøring i 1. uge af august.

I erklæring af 14. juli 1994 fra speciallæge i psykiatri Mikkel Hermann, (jfr. bilag 7) hedder det bl.a., at Allin siden 1980 har lidt af bipolar manio depressiv psykose (jfr. bilag 8). Sygdommen har givet sig udtryk ved humørsvingninger med et par årlige depressioner af måneders varighed. Derudover har Allin siden 1980 haft 3-4 maniske faser, i hvilke han bl.a. har været hyperaktiv, kreativ, og indblandende. Afslutningsvis i erklæringen hedder det, at den medicinske behandling af Allin har hjulpet, og han må den 14. juli 1994 anses for at være i neutralt stemningsleje og vil derfor være i stand til at give møde til afhøring i første uge af august.

Den afsluttende afhøring af Allin var planlagt at finde sted i dagene 3.-5. august 1994. Indledningsvis gjorde jeg ham bekendt med, at den efterforskning, der var foretaget, ikke på noget væsentligt punkt havde sandsynliggjort hans

forklaring, og at min konklusion i det hele var, at der ikke var megen sandhed i hans forklaring. Man enedes herefter om at udsætte videre afhøring til næste dag.

Under afhøringen den 4. august 1994 oplyste Allin indledningsvis, jfr. afhøringsrapportens s. 68, at han under de 4 dages afhøringer havde sagt meget sludder og vrøvl. Han blev, jfr. afhøringsrapportens s. 70, spurgt om der vitterligt er en kerne af sandhed i hans oprindelige forklaring. Allin ønskede ikke at kommentere dette, idet han på ny anførte, at meget af det, han havde sagt, var vrøvl og sludder. Han blev, jfr. afhøringsrapportens s.73, spurgt om, hvad der måtte være tilbage af sandhed i hans oprindeligt afgivne forklaring. Allin forholdt sig tavs. Foreholdt at han efter min opfattelse havde en moralsk forpligtelse til at fortælle, hvad der var sandt, og hvad han kunne stå ved, svarede Allin, at han ingen kommentarer havde, ligesom han sagde: "Og jeg forstår det ikke".

Forespurgt om hvad der efter hans opfattelse ville være sket, hvis han ikke var stået frem, siger han, jfr. afhøringsrapportens s. 74, at så var det hele formentligt ikke blevet til noget, ligesom han oplyste, at grunden til, at han stod frem, må henføres til den tilstand (sygdom), han led af på

daværende tidspunkt.

Foreholdt vigtigheden af at finde ud af om Jørgen Hansen vitterligt havde fortalt ham om den igangværende eller påtænkte aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen, oplyste han, jfr. afhøringsrapportens s.75, at han ikke ønskede at oplyse, hvor han havde "smurt fedt på", ligesom han oplyste, at han havde været psykisk påvirket og var hoppet på diverse limpinde. Spurgt om historien. kun har fundet sted i hans syge sind, oplyser han, at dette kunne han hverken be- eller afkræfte.

Allin blev herefter spurgt om denne udtalelse var ensbetydende med, at han herefter ikke ønskede at udtale sig yderligere om aflytningssagen. Allin besvarede ikke spørgsmålet.

Allin blev herefter spurgt, jfr. afhøringsrapportens s. 76, om han var klar over, at hans sidste udsagn var, at han hverken kunne be- eller afkræfte de ting, som han tidligere havde oplyst til rapporten. Han svarede, at jeg kunne opfatte det, som jeg ville, og han udtalte: "Jeg kan ikke finde ud af det, jeg har været syg - det har jeg erkendt i dag, alvorligere syg end jeg har været klar over".

Da Allin - gjort bekendt hvad konklusionen af min

undersøgelse ville blive - ingen bemærkninger havde sammenholdt med den omstændighed, at han ikke ønskede at udtale sig yderligere om selve aflytningssagen, fandt jeg yderligere afhøring af Allin nytteløs.

25 NOV. 1993

Statsadvokat Erik Merlung
Jens Kofods Gade 1
1268 København K.

Bilag 1

Fredag den 12. november 1993 bragte Ekstra Bladet en artikel vedrørende aflytning af professor Hans Gammeltoft-Hansen. Det fremgår af artiklen, at to personer, som bladet havde været i kontakt med, i efteråret 1986 fjernede aflytningsudstyr på professor Hans Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet. De pågældende sendte efterfølgende udstyret til Politiets Efterretningstjeneste i en kuvert med et brev med teksten: "Tak for lån".

Justitsministeren iværksatte umiddelbart herefter en undersøgelse af sagen. Der er over for Folketinget redegjort for resultatet af denne undersøgelse - bl.a. i den vedlagte besvarelse af spørgsmål nr. 40 af 12. november 1993 fra Folketingets Retsudvalg. Det måtte efter undersøgelsen konkluderes, at sagen ikke kunne opklares, medmindre de to personer, der havde udtalt sig til Ekstra Bladet, trådte frem.

Justitsministeren opfordrede på denne baggrund de to personer til at meddele de oplysninger, de måtte være i besiddelse af.

Den ene af de to personer har nu givet sig til kende og oplyst, at han var med til at fjerne aflytningsudstyret som beskrevet i Ekstra Bladet.

Justitsministeriet skal på denne baggrund efter drøftelse med rigsadvokaten anmode Dem om at gennemføre en undersøgelse af de begivenheder, der beskrives i Ekstra Bladets ovennævnte artikel.

Undersøgelsens formål er at afdække, om den nævnte aflytning har fundet sted, og i givet fald hvem der har foretaget den.

Den fornødne bistand til undersøgelsens gennemførelse vil blive stillet til rådighed for Dem.

Justitsministeriet skal anmode Dem om på grundlag af undersøgelsen at afgive en beretning, der indeholder en beskrivelse af de undersøgelser, der er gennemført, og en vurdering af resultatet heraf. Beretningen afgives til justitsministeren.

Regeringen har samtidig besluttet, at Deres undersøgelse skal følges af en særlig ad hoc-gruppe bestående af 5 medlemmer af Folketinget. Ad hoc-gruppen, der nedsættes af regeringen efter aftale med Folketingets partier, underrettes løbende om undersøgelsens tilrettelæggelse og udvikling.

Erling Olsen

Torsten Hesselbjerg

Besvarelse af spørgsmål nr. 40 af 12. november 1993 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del - bilag 98).

Spørgsmål:

"Vil ministeren straks sætte en undersøgelse igang om de påstande som Ekstra Bladet d.d. bringer om aflytning af ombudsmanden.

Svar:

I den artikel i Ekstra Bladet fra den 12. november 1993, som spørgsmålet henviser til, hævdes det, at der skulle have fundet rumaflytning sted i 1986 i professor Hans Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet.

Straks da Ekstra Bladet den 11. november om aftenen præsenterede mig for historien, iværksatte jeg en hurtig undersøgelse af sagen. Der blev således rettet henvendelse til Justitsministeriets daværende departementschef og til de personer, der dengang udgjorde ledelsen af politiets efterretningstjeneste. Det drejer sig om den daværende politimester i politiets efterretningstjeneste, politimesterens souschef og den daværende kriminalinspektør.

Alle afviste på det bestemteste, at efterretningstjenesten skulle have foretaget en sådan aflytning. De tilkendegav, at de anså det for fuldstændig udelukket, at noget sådant kunne være gennemført, uden at de fik kendskab til det.

Jeg har herefter iværksat en yderligere undersøgelse i sagen. I forbindelse hermed har jeg talt med den davæ-

rende departementschef, den ovennævnte daværende ledelse af politiets efterretningstjeneste og med Københavns politis ledelse. De pågældende har igen klart afvist, at efterretningstjenesten eller politiet skulle have foretaget en sådan aflytning.

Politiets efterretningstjeneste har desuden foretaget en nøje gennemgang af journalkort, sagsakter og lignende, og man har talt med alle relevante personer i tjenesten om det begivenhedsforløb, der i Ekstra Bladets artikel hævdes at have fundet sted. Der er ikke i forbindelse hermed fremkommet oplysninger, som på nogen måde kan indicere, at politiets efterretningstjeneste har gennemført aflytning som beskrevet i artiklen.

Efter de undersøgelser, der har været foretaget, kan jeg derfor fastslå, at hvis der har fundet aflytning sted som omtalt i Ekstra Bladet, så er det udelukket, at den er gennemført af politiets efterretningstjeneste eller Københavns politi.

Det er naturligvis i høj kränkende og særdeles alvorligt, hvis der er foretaget en ulovlig aflytning af professor Gammeltoft-Hansen. Der er derfor al mulig grund til at søge at trænge til bunds i sagen.

Jeg har foretaget de undersøgelser, som jeg har mulighed for. Hvis man skal komme videre i sagen, er der i dag kun den mulighed, at de to personer, der efter Ekstra Bladets oplysninger har førstehånds kendskab til sagen, vil komme med deres oplysninger. Det er jo i dag 7 år siden, at disse begivenheder skulle have fundet sted, og eventuelle spor af indtrængen og aflytning vil være væk, således at efterforskning f.eks. i form af tekniske undersøgelser ikke kan bidrage til sagens oplysning.

Jeg har set, at Ekstra Bladets chefredaktør har udtrykt et stærkt håb om, at kilderne vil træde offentligt

frem. Heri er jeg enig med Ekstra Bladets chefredaktør. Jeg vil på samme måde - således som jeg også gjorde i Folketingets spørgetid onsdag den 17. november 1993 - opfordre de to personer, der over for Ekstra Bladet har hævdet at have fjernet aflytningsanordningen, til at meddele de oplysninger, de måtte være i besiddelse af.

Om den afdøde major i forsvarets efterretningstjeneste, som efter Ekstra Bladets historie skulle have underrettet bladets kilder om aflytningen, kan jeg i øvrigt nævne, at forsvarets efterretningstjeneste har oplyst, at der ikke findes nogen person, svarende til bladets beskrivelse, der har været ansat i forsvarets efterretningstjeneste. Der kendes en person med dette navn, men den pågældende var tilknyttet Østre Landsdelskommandos efterretningstjeneste og var i øvrigt reserveofficer, dvs. at han havde en civil hovedstilling. Den pågældende døde den 19. juli 1986, dvs. flere måneder inden det begivenhedsforløb omkring fjernelsen af aflytningsudstyret, der beskrives i Ekstra Bladet.

**Ekstra
Bladet**

Kommunalvalget: SIDE 10-11

**MOR
OG**

DATTER RIVALER

**ANKERS SVOGEL
I FÆNGSEL**

RIORDAN

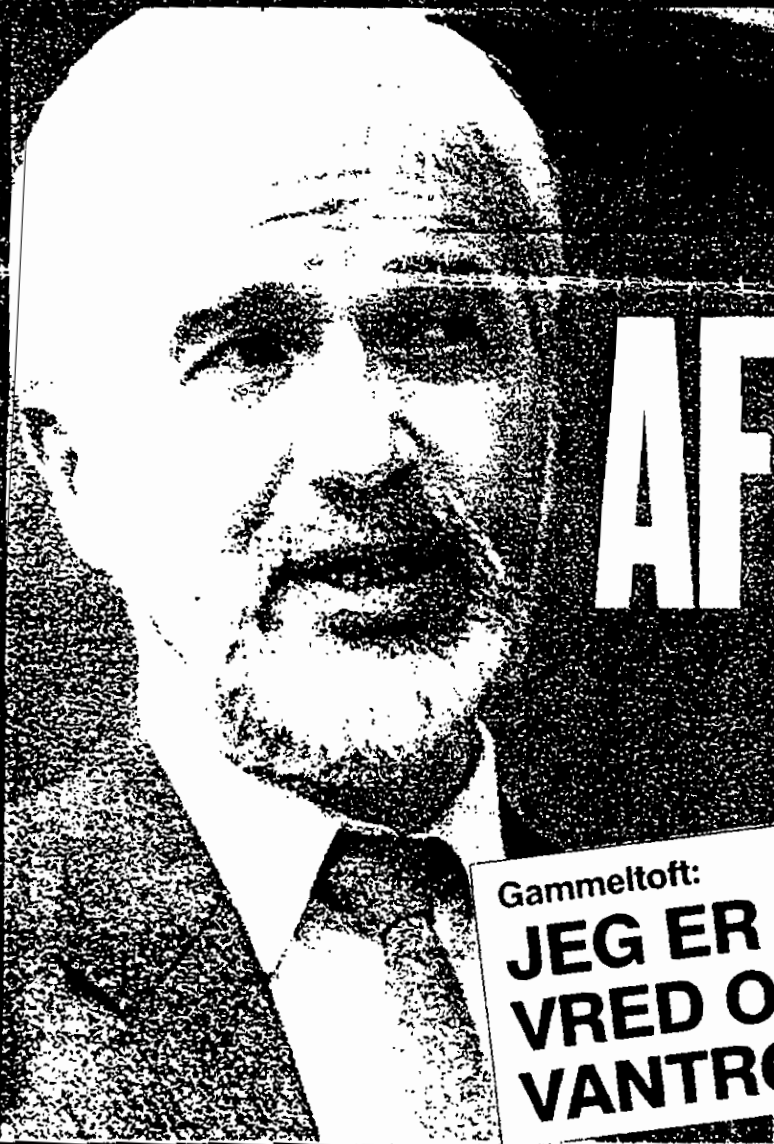
Bilag 2

Ekstra Bladet
den 12. november 1993

tør - hvor andre tier

OMBUDSMANDEN

Afsløring

SPION-

AFLYTTET

Ekstra Bladet kan i dag afsløre, at ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen er blevet ulovligt aflyttet med en avanceret mikrofon under sin arbejds-telefon. Det skete i 1986 under det politiske slagsmål om hans udnævnelse. Daværende Justitsminister Erik Ninn-Hansen siger: - Det er løgn. Side 4-5 og lederen side 2

Gammeltoft:
**JEG ER
VRED OG
VANTRO**

Hold et telefonmøde, når I vil være flere på tråden samtidig.

Aftal tidspunkt og fælles 8-cifret kode med dem, du vil tale med (max 6 pers.). Tryk 160 og koden

160 Mødetelefonen

CHEFREDAKTORER SVEN OVE GADE (ADM.)
BENT FALBERT (ANSV. EFTER PRESSELOVEN)
REDAKTIONEN RUD KOFOED
REDAKTIONSCHEFER
SØREN JAKOBSEN, JØRN ACKERMANN
HANS LARSEN, MOGENS BILLE

RÅDMUSPLADSEN 37
1785 KØBENHAVN V
TLF. 33 11 12 13
ÅBEN HELE DØGNET
ILUKKET LØRDAG KL. 12
24 TIL SØNDAG KL. 12
TLF. 33 14 10 00

NORDJYLLANDS
REDAKTIONEN
Slotsgade 2
9000 Aalborg
TLF. 98 16 80 00
TLF. 98 13 01 19

VESTJYLLANDS
REDAKTIONEN
Torvet 16, 2
6700 Esbjerg
TLF. 75 13 85 11
TLF. 75 13 85 54

MIDTJYLLANDS
REDAKTIONEN
Frøderisgade 33
8000 Århus C
TLF. 86 13 27 44
TLF. 86 13 27 24

SYD- OG SØNDER-
JYLL. REDAKTION
Bundgaardens 45
Eriksø
7000 Fredericia
TLF. 75 94 03 11
TLF. 75 94 02 87

FYN-
REDAKTIONEN
L. Damsstræde 12
5000 Odense C
TLF. 66 11 01 11
TLF. 66 12 21 11

SJÆLLANDS-
REDAKTIONEN
Ramsbørg 8, 1
4700 Næstved
TLF. 53 72 50 00
TLF. 56 77 22 87

Ekstra Bladets
Abonnementsservice
Søndag kl. 7.30-12.00
Mandag-fredag
kl. 8.30-17.00
Lørdag kl. 8.30-12.00
TLF. 33 91 01 01

ET DANSK WATERGATE

DET ER intet mindre end et forræden mod demokratiet, Ekstra Bladet i dag kan afsløre.

Folketingets ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen har været udsat for ulovlig telefonaflytning. 'En eller anden' havde i 1986 skjult en mikrofon i den telefon, Gammeltoft-Hansen i sin egen skab af professor, dr.jur. ved Københavns Universitet benyttede på adressen Studiestræde 6.

Ifølge eksperter var mikrofonen så avanceret, at den ikke alene kunne opfange telefonsamtaler men formentlig også videregive, hvad der blev sagt i kontoret.

HVEM DENNE 'en eller anden' er, bliver formentlig aldrig opklaret. Og det er da også langt mere interessant at finde ud af, hvem der har givet ordren til den ulovlige aflytning.

Alt tyder på, at der er tale

om professionelle. Den skjulte mikrofon havde en teknisk kvalitet, som leder tanken hen på de statslige efterretningstjenester.

EFTERSOM det efter alt at dømme var et tip fra Forsvarets Efterretningstjeneste, der førte til det indbrud, som satte en stopper for aflytningen, samler mistanken sig om Politiets Efterretningstjeneste eller sikkerhedspolitiet i København.

Ekstra Bladet kan ikke bevise, at det er personer i eller omkring disse inatanser, som står bag aflytningen. Blot må vi konstatere, at de begge henhører under Justitsministeriet.

Og så begynder det at blive interessant.

ENHVER god opdager begynder altid med at lede efter motivet til en forbrydelse.

Hvem havde interesse i at høre, hvilke samtaler profes-

sor Gammeltoft-Hansen førte på sit kontor? Hvem ville have haft fordel af evt. inkriminerende udsagn?

LAD OS skrue tiden tilbage til 1986.

Poul Schlüter var statsminister, og hans konservative partifælle Erik Ninn-Hansen bestyrede Justitsministeriet.

Folketinget skulle have ny ombudsmand. Et flertal uden om den borgerlige mindretalsregering pegede på Hans Gammeltoft-Hansen.

Det var mildt sagt ikke velset i regeringen og specielt ikke i Justitsministeriet. Hans Gammeltoft-Hansen havde været formand for Dansk Flygtningenevnen og en af arkitekterne bag den nye udlændingelov, som langtfra huede Schlüter, Ninn og co.

En sand smuds-kampagne mod Gammeltoft-Hansens person gik i gang fra personer i de daværende regeringspartier.

Ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen blev ulovligt aflyttet. Hvem gav ordren? (Foto: Finn Frandsen).

Og så var det altså, at man fandt den skjulte mikrofon på hans kontor på universitetet ...

AFSLØRINGEN i dagens avis rejser en række spørgsmål:

Hvad vidste daværende justitsminister Erik Ninn-Hansen om telefonaflytningen af Gammeltoft-Hansen?

Hvad vidste hans chef, Poul Schlüter?

Hvorfor har Politiets Efterretningstjeneste ikke offentliggjort, at det pr. post har modtaget den skjulte aflytning-mikrofon?

Hvorfor er det et tip fra Forsvarets Efterretningstjeneste, som sætter stop for ulovlighederne?

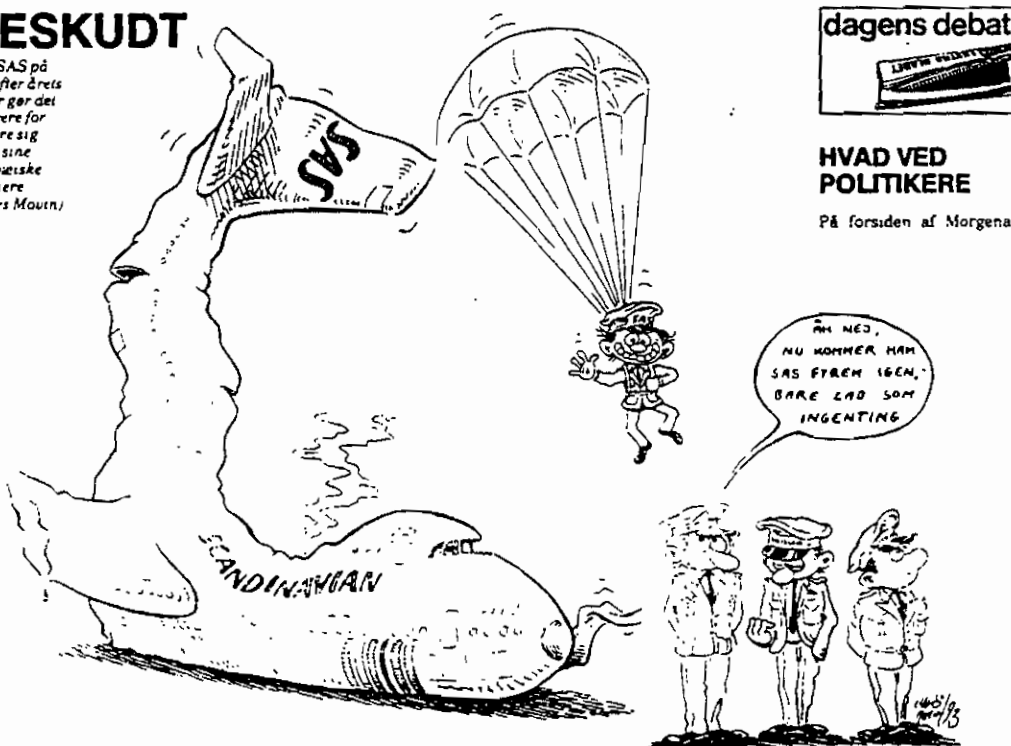
DET ER spørgsmål, som justitsminister Erling Olsen hurtigst muligt må finde svarene på.

Læs reportagen side 4-5

VINGESKUDT

Undersuddet i SAS på 1,1 milliard kr. efter årets første ni måneder gør det ligesom lidt surere for flyselskabet at gøre sig gældende blandt sine kommende europæiske samarbejdspartnere

Tegning: Claes Moutin

dagens debat

HVAD VED POLITIKERE

På forsiden af Morgenavisen

sen Jyllands-Posten refereres en undersøgelse om folketingsmedlemmers politiske basisviden, som er foretaget af magasinet Penge & Privøkonomi.

Resultatet er nedslående, om end ikke overraskende. Jyllands-Posten bringer nogle eksempler:

Hvor stor er den almindelige folkepension? To ud af tre svarede forkert.

Hvor stor ventes statsgælden at blive i år? 77 pct. svarede forkert.

Hvor stor er den såkaldte bruttoløn i 1994? Næsten halvdelen skød forkert, og en del kendte slet ikke begrebet.

Det eneste oplysende svar i undersøgelsen kom på spørgsmålet om, hvorvidt man må tage en hel flaske spiritus med til Danmark efter mindre end et døgn Tyskland. Her demonstrerede ni ud af ti folketingsmedlemmer en korrekt den.

Det er det eneste svar, som Rikets kasserer, en kandidat er sporgt om sentancer for det danske folk. Halv finanslovsudvalget, statsgæld og alle de andre kedsommelige størrelser.

Næh, det vigtige, eksisterende spørgsmål er: Hvor meget billig sprut kan man få med over grænsen?

OMBUDSMANDEN SPION- AFLYTTET

Der var installeret elektronisk aflytningsudstyr i Hans Gammeltoft-Hansens kontor ved Retsvidenskabeligt Institut på Københavns Universitet. (Foto: Annelise Fibæk)

Mikrofon fundet skjult i Hans Gammeltoft-Hansens telefon og returneret til PET som en provokation

Folketingets ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansen, er blevet ulovligt aflyttet.

Det førte på det tidspunkt i 1986, hvor kredsen omkring daværende justitsminister Erik Ninn-Hansen af al magt forsøgte at forhindre hans udnævnelse til ny ombudsmand.

Det er Ekstra Bladet, der har oplyst om den omkring 1986, hvor kredsen omkring daværende justitsminister Erik Ninn-Hansen af al magt forsøgte at forhindre hans udnævnelse til ny ombudsmand.

Ekstra Bladet kom i dag til at oplyse følgende om sagen: Hans Gammeltoft-Hansen har undret sig over, at justitsministeren var ualmindelig godt informeret om samtaler og besøg, og han havde været på stedet i lukkede stuer.

Ekstra Bladet kom i dag til at oplyse følgende om sagen: Hans Gammeltoft-Hansen har undret sig over, at justitsministeren var ualmindelig godt informeret om samtaler og besøg, og han havde været på stedet i lukkede stuer.

ke efter ordre. Og de personer, der oprindeligt anbragte aflyttestyret, anede derfor ikke, at det nu blev fjernet.

De to mænd undersøgte metodisk hele Hans Gammeltoft-Hansens kontor. Da de nåede til en telefon placeret på et hjørne af skrivebordet, gav den selvbestændte undersøgelse bonus. Under tryknap-tastaturet fandt de en elektronisk installation.

En sort, oval, plastikforseglet mikrofon på cirka 1 x 3 centimeter.

Fundet rystede dem. De kunne genkende dimsen. Den var af et så avanceret design, at den kunne benyttes til decideret rumovervågning. Det vil sige både opsnappe telefon-samtaler og også af anden lyd fra kontoret.

Ekstra Bladet har været i tæt kontakt med disse personer og kender deres navn, stilling og adresse. På grund af deres nuværende position ønsker de ikke at træde offentligt frem.

TAK FOR LÅN

Sent den aften lagde de to mænd mikrofonen i en korrekt frankeret brun sikaldet postkasse. Her placerede de strom og et loyalt brev til postboksnummer 100, Forskellige visser, med ordlyden TAK FOR LÅN.

Kontoret blev senere søgt fra Hovedpostkontoret i København og omfattet af adressen var Politiet Efterretningstjeneste P. P. F., Bellahøj.

Kontoret der blev aflyttet tilhørte professor dr. jur.

ved Retsvidenskabeligt Institut på Københavns Universitet, Hans Gammeltoft-Hansen. Telefonen var hunk arbejdstelefon.

SLAGSMÅL OM GAMMELTOFT

Fundet af spion-mikrofonen fandt sted samtidig med, at der på Christiansborg foregik et dramatisk politisk slagsmål. Diskussionerne drejede sig om hvem, der skulle afløse Niels Falch-Holm, der lige var blevet udnævnt som Kabinetssekretær, i jobbet som Folketingets ombudsmand.

Den 6. november - kort tid efter indbruddet i Studiestræde 6 - var et flertal i Folketinget blevet enige om at udnævne Hans Gammeltoft-Hansen. Til førstebehandling stemte det konservative Folkeparti imod.

Forud for Gammeltofts udnævnelse havde statsminister Poul Schlüter og justitsminister Erik Ninn-Hansen brugt mange kræfter på at få andre jurister nomineret. Men forgæves. Specielt Erik Ninn-Hansen oplåttede Gammeltoft-Hansen som en politisk hovedmodstander, der skulle bekæmpes.

Den daværende justitsminister sagde offentligt, at professor Gammeltoft-Hansen var inhabil, fordi han havde haft så stor indflydelse på Udlændingeloven af 1984. En lov de konservative ikke troede på om.

FORTRYDER SIN TAVSHED

Det oplystsvækkende fund af den ulovligt placerede mikrofon blev bevidst skjult af de to afledende af årsager, der er Ekstra Bladet bekendt.

Heller ikke Hans Gammeltoft-Hansen selv, hans daværende rektor Ove Nat-

han, eller andre offentlige instanser blev orienteret af de to vedkommende oplagere. Det har den ene af dem delvist fortrudt i dag.

Til Ekstra Bladet oplyses det, at det var nu afdøde majør ved Kontrainternet Efterretningstjeneste ved Forsvarets Efterretningstjeneste (FE) på Kastellet i København, Jørgen Hansen, der

havde hørt om den ulovligt aflytning af professor Gammeltoft-Hansen. Majøren lukkede oplysningerne til de to mænd, der siden fandt og fjernede mikrofonen.

Majøren havde den opfatelse, at det var Politiets Efterretningstjeneste eller sikkerhedspolitiet i København, der stod bag aflytningerne.

Det er sgu for strengt, det der foregår på Universitetet, sagde majøren.

Detto fik mændene til egenhændigt at tage aflære.

De fandt og demonterede den belastede telefon og sendte mest slet skjult trom besværene til Bellahøj Tilbage til PET, hvor de mente, den stammede fra.

På det tidspunkt var det

AFSLØRING

AF JACOB JUHL
OG ANDERS-
PETER
MATHIASSEN

Læs leder side 2

NINN: DET ER LØGN

Tidligere
justitsminister Erik
Ninn-Hansen
afviser, at
Gammeltoft-Hansen
er blevet aflyttet

Erik Ninn-Hansen, der var konservativ justitsminister fra 1982 til 1988, afviser at Hans Gammeltoft-Hansen blev udsat for personlig aflytning i efteråret 1986, for han blev valgt til ombudsmand:

- Det er løgn. Det er en rovertshistorie. Jeg forstår, ikke hvorfor Ekstra Bladet bringer sådan noget på bane syv år efter og tilmed bruger anonyme kilder, som ikke selv tør stille op. Det er vist på kant med loven.

- I givet fald ville det være ulovligt at aflytte Gammeltoft-Hansen. Og jeg står naturligvis ikke bag noget der er ulovligt. Hvorfor spørger I overhovedet mig. Jeg har ikke noget med det at gøre. Hvad hider I jer egentlig ind.

Erik Ninn-Hansen afviser også, at han var blandt de personer i Det Konservative Folkeparti, der var bannereførere for at en anden person skulle være ombudsmand:

- Jeg blandede mig ikke i den forbindelse. Jeg håber ikke, at I bruger udtrykket 'bannerefører' i avisen, for så kommer I galt afsted. Men I kan bare komme an. Den hemmelige tjeneste er jo ikke mere hemmelig, end at den skal overholde loven. Og jeg har i hvert fald ikke oplevet, at nogen har givet tilsagn om at anbringe mikrofoner noget som helst sted.

- Der er nogle regler i Retsplejeloven, og de er blevet fulgt. Men det er jo ikke over for personer som Gammeltoft-Hansen, der altid har fort en hæderlig tilværelse, slutter en vred Erik Ninn-Hansen, der altså pure benægter på noget tidspunkt at have kæmpet imod Hans Gammeltoft-Hansens kandidatur som ombudsmand.

Spvælt Erik Ninn-Hansen opfattede Gammeltoft-Hansen som en politisk hovedmodstander, der skulle bekæmpes. (Foto: Per Petersen)

JEG ER VRED

- Men som ombudsmand kan jeg ikke blande mig i sagen fordi jeg selv er krænkede, siger Hans Gammeltoft-Hansen

Det var en fattet ombudsmand, der i går aftes blev orienteret om fundet af en mikrofon på hans gamle kontor i Skt. Pederstræde 5.

- Jeg er vantro og vred. Vantro, fordi jeg på et eller andet niveau har svært ved at tro, at det er rigtigt.

- Vred, for hvis det er sandt, så er det et groft overgreb på mit privatliv, og dertil dybt ulovligt, siger Hans Gammeltoft-Hansen til Ekstra Bladet.

- Men nu vil jeg først og fremmest fordybe oplysningerne og se, om de bliver bekræftet, fortsætter ombudsmanden.

Ombudsmanden står i en vanskelig situation efter af-

sløringen. I realiteten er hun aktør på en scene, hvor han optræder i tre roller.

Hovedrollen som privatpersonen, hvis privatliv er krænkede.

Bollen som ombudsmanden, der i kraft af sin stilling aktivt kunne tænke sig at gå ind i sagen.

Og endelig i statustrollen, som juridisk ekspert lige netop på området omkring politiets brug af aflytninger og anvendelse af agenter.

I den første rolle er Hans Gammeltoft-Hansen som sagt både vred og vantro.

INHABIL

Som aktøren i bollen stiller sagen sig dog noget underledes:

- Jeg kan ikke røre ved denne sag som ombudsmand, fordi jeg ikke kan gå ind i en sag, som rammer min person. På samme måde som man ikke kan medvirke som dommer i en sag, hvor man selv er inruset. Jeg er simpelt hen inhabil.

At Hans Gammeltoft-Hansen i statustrollen optræder som ekspert på området om aflytninger, medfører denne lakoniske kommentar:

- Det er da en smule pudsig, hvis lige netop jeg, der trods alt er en af de jurister herhjemme, der har haft mest med reglerne om telefonaflytninger at gøre, selv skulle gå hen og blive aflyttet.

Ombudsmanden afventer om justitsminister Erling Olsen (S) går ind i sagen. Det ventes at ske allerede i dag.

Hans Gammeltoft-Hansen blev i går aftes orienteret om fundet af en mikrofon på hans gamle kontor i Skt. Pederstræde 5. (Foto: Per Petersen)

På det tidspunkt var det karrierejuristen Henning Fode, der var chef for PET. Han besidder i dag en toppost som afdelingschef i Justitsministeriet. (Foto: Erik Gleis)

sløring. Henning Fode, der var chef for PET. Han besidder i dag en toppost som afdelingschef i Justitsministeriet.

Fode var første chef for justitsminister Erik Ninn-Hansens K-mens daværende departementschef Poul Lundhæk Andersen forestod de daglige kontakter med P. E. T. Lundhæk Andersen er i dag suspenderet på grund af Tamil-skandalen og venter på en tjenesteforordning.

Og Erik Ninn-Hansen ender på sin rigstretssag.

Det er skæbnens ironi, at Erik Ninn-Hansens modstand mod Hans Gammeltoft-Hansen fortsatte ud over 1986 og senere resulterede i Tamil-sagen. Et aktstykke i dansk politisk historie, hvor ombudsmanden spillede en vigtig rolle i påklaringen.

DET SIGER LOVEN OM AFLYTNING

Telefonaflytninger er ikke noget man spoger ind. Og bestemt ikke i Danmark. Derfor eksisterer der en detaljeret og omfattende lovgivning på området.

Hovedreglerne for at kunne gå ind og aflytte telefoner eller lokaler - reglerne kan findes i retsplejeloven - er i grove træk følgende:

• Der skal med føje være mistanke om strafbare forhold, der ifølge straffeloven giver MINDEST seks års fængsel. Det vil med

enkle ord sige, at der er tale om mord, røvmord, grove narkotikaforhrydelser, landsforræderi eller landskadelig virksomhed.

• Der skal foreligge en dommerkendelse. Det er altså domstolene - og ikke politiet - der bestemmer om aflytningen er lovlig.

• Dette kan afviges, hvis tidsfaktorer gør det bydende nødvendigt med øjeblikkelige aflytninger. I så fald skal der inden for 24 timer foreligge en efterfølgende godkendelse

fra en domstol.

• Aflytningernes varighed skal tidsbestemmes ved dommerkendelsen.

• Der er i princippet underretningsskyldigt, når aflytningerne er overstået. Det skal meddeles til ejeren af den aflyttede telefon. Ikke nødvendigvis den mistænkte, at telefonen har været under observation. Dette gælder dog ikke altid.

• Loven giver Politiets Efterretningstjeneste en vis elasticitet i forhold til andre politafdelinger.

• Brud på lovgivningen giver skærpede straffe, hvis man er udfølgelig tjeneste, og kan give fængsel.

Til: Rektor
Universitetsdirektør

FORTROLIGT

Bilag 3

Vedr.: Redegørelse for hændelserne i efteråret 1986.

I årene 1980-1987 var jeg medlem af en skytteforening, der holdt til på Aflandshage skydebaner. I samme forening var major Jørgen Hansen (JH) medlem. Vi vidste alle godt at han var et eller andet ved Forsvarets Efterretningstjeneste (FE) i Kastellet.

I forsommeren 1986 (april/maj) var vi en lørdag på skydebanen og pludselig fortalte JH mig (uopfordret) en historie om at Hans Gammeltoft Hansen (HGH) blev eller ville blive aflyttet. Han udtalte at det var noget svineri, som burde stoppes, men at det ikke var muligt for ham at gøre det. Jeg var ikke på det tidspunkt klar over de familiemæssige relationer mellem ham og HGH.

På det tidspunkt var HGH så vidt jeg erindrer formand for Dansk Flygtningehjælp og lå i klammeri med regeringen og navnlig justitsministeriet om den nye flygtningelov.

Jeg var lidt forundret over JH's henvendelse og han ville ikke give nærmere oplysninger om hvor han havde det fra.

JH gav mig et telefonnummer til en teletekniker som jeg kunne kontakte, hvis jeg besluttede at gøre noget ved sagen, og han gav mig et kodeord som jeg skulle identificere mig med, hvis jeg ringede. Derom senere.

Jeg gik længe og tyggede på denne sag. Jeg var ikke helt sikker på om der var tale om en fælde, idet jeg på det tidspunkt var blevet bedt om at være særlig sagkyndig for advokat N.E. Norsker i en straffesag mod en våbenhandler Ole Mortensen, som angiveligt var blevet aflyttet ulovligt.

Jeg besluttede mig derfor at afvente situationen og se hvad der

University of Copenhagen

Nørregade 10
P.O.B. 2177
DK 1017 København K

Tel: +45 353 22626
Fax: +45 353 22628
Telex: 22221 unicop dk

skete.

JH døde pludseligt i juni eller juli måned 1986 af et hjerteslag (så vidt jeg ved) og efter sommerferien i august/september blev det klart at HGH var kandidat som ombudsmand som efterfølger for den nuværende kabinetschef Niels Eilschou Holm (NEH).

Da så aviserne begyndte at skrive om den stærke modstand, der var i den daværende regering mod HGH's kandidatur, erindrede jeg JH's henvendelse og besluttede at kontakte den førmtalte teletekniker.

Det var en særegen oplevelse. Jeg ringede til det opgivne telefonnummer (som jeg ikke mere kan huske) og talte med en dame. Hun ville slet ikke tale med mig før jeg havde opgivet min identifikationskode. Da hun fik den, fik jeg besked på at jeg ville blive kontaktet pr. telefon senere.

Nogle timer efter ringede en mand, der opgav sin navn som Thomsen eller sådan noget lignende. Efter udveksling af identifikationskode fortalte han mig at JH havde orienteret ham og at han var villig til at hjælpe mig, hvis jeg besluttede mig for at gøre noget.

Jeg var på det tidspunkt blevet temmelig sur på alt det der foregik omkring HGH og de angreb han blev udsat for fra visse politikeres side. Jeg sætter HGH meget højt, kendte ham fra min egen studietid og var barndoms skolekammerat med hans kone. Jeg fandt at han ville være en god og retfærdig ombudsmand og jeg havde derfor besluttet at så i aktion mod den ulovlige aflytning.

Jeg aftalte derfor med "teletekniker Thomsen" at vi om aftenen skulle mødes på et værtshus i den indre by, hvor vi så nærmere skulle aftale, hvordan vi ville udføre aktionen.

Vi mødtes og han fortalte mig lidt om de forskellige anordninger og dimser man anvendte og han fortalte mig også om, hvorledes man i en speciel afdeling på politigården havde fabrikeret små senderenheder, der kørte i 120 MHz båndet og som installeret i en telefon gjorde det muligt at aflytte alt hvad der foregik i det pågældende rum, idet senderenheden kørte på telefonens driftsspænding.

Senere på aftenen gik vi så ind i Studiegården og op på HGH's kontor, der lå i sidebygningen, med indgang fra Sct.

Pedersstræde. Det var ikke noget problem for mig at komme der, idet jeg jo er kendt af betjente og personale og hvem manden med en lille sort kuffert i hånden var, interesserede ingen.

Da vi kom op på HGH's kontor var der ingen på etagen (vi var der et sted mellem 2130 og 2200, altså lige på det tidspunkt, hvor huset normalt bliver lukket). Jeg havde adgang til alle nøgler, så det var intet problem at lukke sig ind og det var ikke nødvendigt at udøve vold på døre eller lignende.

Thomsen havde et scanner af en art som han sweepede rummet med men han fandt intet.

Han skilte herefter telefonen ad (der så vidt jeg husker var en almindelig flad telefon, men jeg kan ikke huske om det var en drejeskive eller trykknaptелефон). Her sad så "dimsen" der var ganske lille. Han tog den ud, lagde den i en plasticpose. Vi re-tablerede telefonen og forlod huset ad "bag" trappen og forlod huset via Sct. Pederstræde.

Vi gik herefter på et nærliggende værtshus for at diskutere det videre forløb. Han forklarede mig at vi ikke kunne afsløre sagen på nuværende tidspunkt, han gav ingen reel begrundelse, blot at det ville ødelægge alt for meget, derfor foreslog han at vi sendte den til PET anonymt, så ville de nok underrette rette vedkommende. Han var helt utilbøjelig til at give mig yderligere oplysninger, han sagde blot at "den var god nok".

Da jeg for så vidt ikke ønskede at indblande universitetet eller rektor Nathan i en sag, der åbenbart var temmelig betændt gik jeg med på hans forslag. Desuden vurderede jeg det sådan, at en afsløring måske ville ødelægge mere for HGH end den ville gavne.

Vi lavede herefter brevet med de udklippede avisbogstaver "TAK FOR LÅN" og sendte "dimsen" i en neutral brun prøvekuvert til PET.

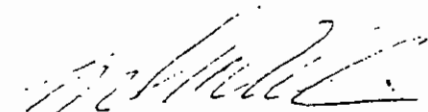
Jeg vil gerne slå fast at jeg aldrig til Ekstrabladet har udtalt at jeg mente det var PET, der havde været på spil. Jeg aner ikke hvem det kan have været.

Thomsen og jeg skiltes og jeg har aldrig set ham siden, og jeg er helt overbevist om at det ikke var hans rigtige navn, og jeg har ingen anelse om, hvorfra han kom. Han vidste blot helt klart hvad han gjorde.

Når sagen overhovedet er kommet op efter så mange år skyldes det at de to journalister Jakob Juhl og Anders Peter Mathiessen, efter Studenterhussagen kom op på mit kontor og præsenterede mig for historien. Jeg benægtede naturligvis ethvert kendskab, men de var i stand til at give så mange enkeltheder at jeg var klar over at de kendte til historien og at de havde så mange detaljer med at nogen må have sladret. APM fortalte mig at han havde arbejdet på denne historie i flere år, men havde manglet de sidste brikker for at få den til at falde på plads. Han afslørede også overfor mig at han var faldet over mit navn i forbindelse med undersøgelsen. Imidlertid var deres historie behæftet med så mange fejl og unøjagtigheder, der ville have generet mig væsentligt, hvis de havde valgt at bringe den i deres egen version. Jeg lavede derfor en aftale med dem om at de gav mig 100% kildebeskyttelse mod at jeg fortalte dem den rigtige historie og det er den de i "bearbejdet" journalistisk form har bragt i Ekstrabladet. Jeg følte mig under et voldsomt pres.

I forbindelse med årsfesten blev jeg kontaktet af HGH, der sagde at han godt vidste at det var mig. En af journalisterne havde talt over sig under en samtale med ham. Han appellerede kraftigt til mig om at stå frem og han lovede mig al mulig støtte og beskyttelse så også fra den side følte jeg et voldsomt pres. Jeg havde aldrig drømt om at denne sag ville antage sådanne dimensioner. Jeg havde vel en naiv forestilling om at det ville blive opfattet som en af Ekstrabladets sædvanlige røverhistorier og når den ikke kunne bekræftes nogen steder fra, ville den dø af af sig selv. Imidlertid bekræftede HGH selv indirekte historien og politikerne forstærkede selv sagen de følgende dage.

Jeg beklager naturligvis at jeg ikke dengang orienterede rektor og den daværende universitetsdirektør, men det kunne jeg altså ikke af forskellige årsager, og jeg mente blot at have gjort universitetet og den kommende ombudsmand en tjeneste ved at have stoppet aflytningen og gjort de ansvarlige opmærksomme på at de var blevet afsløret.

Lars-Erik Allin

cc Folketingets Ombudsmand

Bilag 4

Ekstrakt af afhøringen af Allin,
der fandt sted i dagene 13., 20.,
26. januar 1994, 3 februar 1994
og 4. august 1994.

STATSADVOKATEN FOR SJÆLLAND

Jens Kofodsgade 1, 4. sal

1268 København K

Tlf. 33 32 96 40

Telefax 33 32 12 88

Dato : 13. januar 1994

J.nr. : A 1000/93

Gruppe: II

Bilag : 5

Afhøring af juridisk konsulent Lars-Erik Allin, født den 23.
marts 1940.

Indledningsvis meddelte afhørte, der mødte sammen med sin advokat Søren Juul, at han kun var istand til at fortsætte afhøringen indtil kl. 16.30.

Afhøringen påbegyndtes kl. 13.15.

Statsadvokat Merlung fremsagde sit ønske om, at afhøringen blev optaget på bånd. Afhørte oplyste, at han ikke ønskede, at afhøringen blev optaget til bånd. Båndoptager og mikrofon blev nedtaget og fjernet.

Forespurgt oplyser afhørte, at han fra ca. 1978 til 1984, hvor foreningen reelt ophørte var medlem af en skydeforening, som kaldte sig Sjællandske Skydeselskab. Formanden og stifteren af selskabet var våbenhandler Ole Mortensen, våbenhandler D██████████, og major Jørgen Hansen. Ole Mortensen fungerede tillige som kasserer i selskabet. Selskabet havde ikke sin egen skydebane, men skød der hvor man kunne få plads. Det var ved skydebanerne ved Sjælsø, officerernes skydebane på Høvelte og Aflandshage. (Amagerland Skyttelaugs bane). Man skød også pistolskydning i Planbygningen på Holmen. Af andre medlemmer af selskabet kunne afhørte kun oplyse en ved navn F██████████, ingeniør, og en arkitekt ved navn B██████████, som angiveligt skulle have begået selvmord. Afhørte oplyser, at foreningen havde 15-20 egentlige kontingentbetalende medlemmer. Afhørte oplyser, at han ikke var med fra starten. Afhørte er ikke sikker på, hvornår selskabet blev stiftet. Det var afhørtes opfattelse, at de personer, der var medlem af selskabet, da afhørte blev medlem, kendte hinanden i forvejen. Det var formentlig gennem Forsvarets skyttelaug. Afhørte er ikke sikker på, om det er den rette betegnelse. Afhørte kender ikke baggrunden for, at man dannede Det Sjællandske Skydeselskab. Der var ikke tale om et brud med Forsvarets skyttelaug. Flere af medlemmerne fortsatte med at skyde i Forsvarets skyttelaug samtidig med, at de var medlem af Sjællandske Skydeselskab.

Adspurgt oplyser afhørte, at det var Ole Mortensen, der fik ham ind i selskabet. Afhørte oplyser, at man skød med bl.a. tjenestevåben. Afhørte oplyser, at han som tjenestevåben havde fået godkendt en pistol, mrk. P 38, fra krigens tid. Af medlemmer i selskabet var også reserveofficerer. Udover tjenestevåbene skød man med antikke våben. Reserveofficererne skød med deres tjenestevåben, en Neuhausen. Man skød 2-4 gange årligt. Skydningerne kom i stand ved, at et af medlemmerne sørgede for at rekvirere en

skydebane. Herefter skete der skriftlig indkaldelse via formanden til skydningen. Forespurgt oplyser afhørte, at Aflandshage efter hans opfattelse var den bedste skydebane. Forespurgt oplyser afhørte, at ingen af medlemmerne havde særlige muligheder for i kraft af deres forhold til Forsvaret og Hjemmeværnet at skaffe skydebaner. Afhørte beretter dog om, at han i forbindelse med sin tid i Marinehjemmeværnet havde bl.a. en kommandantskabsmajor W [redacted] med ude på en sejltur i et Marinefartøj. De kom herunder i snak, og afhørte fik "besnakket" W [redacted] til lejlighedsvis at lade sig låne Høveltes Skydebane. Dog havde reserveofficererne bedre muligheder end de andre. Forespurgt oplyser afhørte, at han kendte Ole Mortensen fra Hjemmeværnet. Han var ikke i stand til nærmere hverken tid- eller stedfaste, hvornår bekendtskabet blev indledt. Han mente, at deres bekendtskab gik tilbage til før Allin blev medlem i Marinehjemmeværnet. (Maj 1982).

Forespurgt oplyser afhørte, at han kendte til Ole Mortensens arbejde og hans forretning. Afhørte oplyser, at han kom i forretningen, der dengang lå på Gl.Stand. Forretningen hed "Arms Gallery". Dengang var Højberg medejer af forretningen. Afhørte oplyser, at Mortensen og Højberg kom op at toppes, hvorved det kom til et brud mellem dem. Højberg har senere overtaget "Arms Gallery" og har desuden en anden forretning kaldet "Hunters House". Ole Mortensen åbnede senere sin egen forretning på Gammel Torv. I starten oplyser afhørte, var afhørtes og Ole Mortensens bekendtskab alene begrundet i deres fælles tilhørsforhold til Hjemmeværnet. Man talte ofte sammen i telefon. Man holdt møder og lignende i Ole Mortensens forretning. Man aftalte kurser og øvelser m.v. Senere udviklede deres bekendtskab sig, og afhørte fungerede også som juridisk rådgiver for Mortensen. Forespurgt oplyser afhørte, at han rådgav Mortensen i dennes problemer med Københavns Politis våbenkontor og afd.E. Afhørte oplyser, at han nu bevæger sig ind på et område, han ikke bryder sig om. Han er ikke meget for at komme med vurderende udsagn. Om Ole Mortensens juridiske problemer forklarer afhørte videre, at der var tale om ransagninger og beslaglæggelser, som ikke var sket i overensstemmelse med Retsplejelovens regler herom. Forespurgt oplyser afhørte, at han var blevet bekendt hermed gennem samtaler med Ole Mortensen. Afhørte vejledte

Mortensen om, hvorledes klageskrivelserne over indgrebene skulle se ud, men Ole Mortensen sørgede selv for, at de blev skrevet. For afhørte var den en lang sag, der begyndte i 1984 og kører endnu. Afhørte har sidst vidnet i Østre Landsret engang midt i 1993. Han var indkaldt som forsvarers vidne af advokat N.E. Norsker. Han kan ikke nærmere huske tidspunktet for afgivelsen af vidneforklaringen. Han kan ikke huske, om det var før eller efter sommerferien. Afhørte oplyser, at han ikke fungerede som et egentlig sagkyndigt vidne i retten. Afhørte oplyser, at han i forbindelse med byretsbehandlingen stod til disposition for Norsker ved afklaring af visse problemer vedrørende ammunition m.v. Afhørte afgav ikke forklaring under byretsbehandlingen men hørte på fra tilhørerpladserne. Under landsretsbehandlingen afgav afhørte forklaring om et helt konkret hændelsesforløb, hvoraf ka. [redacted] blev afsløret som havende afgivet falsk forklaring i Københavns Byret. Afhørte oplyser, at han siden 1984 har medvirket til udfærdigelsen af adskillige skrivelser for Mortensen i hans forskellige sager. Afhørte oplyser, at forholdet til Ole Mortensen udvikler sig gennem 80'erne.

I forbindelse med Hvidovre-sagen i 1993 ringer Allin til ham for at få bekræftet, om han er personen, der omtales i aviserne. Dette bekræfter Ole Mortensen. Afhørte afbrød herefter forholdet til Ole Mortensen, idet han ikke længere følte, at han kunne stole ham. Forespurgt oplyser afhørte, at han indtil Hvidovre-sagen stort set havde betragtet Ole Mortensen som en "ordentlig og pæn" våbenhandler. Han var dog klar over, at der var visse uregelmæssigheder. Afhørte vil mene, at 80-90 % af Mortensens virksomhed var legal. Han fandt, at der var tale om en bitter strid mellem Ole Mortensen, ki. Frederiksen og våbenkontoret. Ole Mortensen viste afhørte flere af Frederiksens skrivelser til Mortensen. Enkelte af disse var helt uhyrlige. Enkelte af skrivelserne blev påklaget til Justitsministeriet. Man fik medhold i nogle klager, men ikke i andre. Personerne kunne simpelthen ikke tale sammen. Det drejede sig om fortolkning af våbenlovens bestemmelser. Efter afhørtes opfattelse gik Frederiksen nogen gange for langt i sin fortolkning. Der var efter afhørtes opfattelse tale om en vendetta fra Frederiksens side.

Med hensyn til mikrofonen i Ole Mortensen telefon oplyser afhørte, at han i efteråret 1985, dermed mener han månederne august/september/oktober, var med til at fjerne en genstand fra Ole Mortensens forretningstelefon. Ole Mortensen havde længe haft mistanke om, at hans telefon blev aflyttet, og han lavede fiktive samtaler for at finde ud af, om han blev aflyttet og af hvem. Forespurgt oplyser afhørte, at han af Mortensen fik at vide, at han blev aflyttet i forbindelse med en hjemmeværnsøvelse i Frihavnen. Afhørte havde deltaget i øvelsens planlægning. Det var ved denne lejlighed, at Ole Mortensen fortalte afhørte om sin mistanke om, at han blev aflyttet. Ole Mortensen havde sammen med andre lagt en fælde, lavet en fiktiv samtale, hvori man nævnte det sted, hvor man havde skjult en kasse med maskingeværer. Politiet skulle ifølge Ole Mortensen være dukket op på det anførte sted. Det var uniformeret politi, og Frederiksen var med. Afhørte ved ikke, hvornår dette skulle have fundet sted i forhold til, at han talte med Mortensen under hjemmeværnsøvelsen. Aflytningen skulle have fundet sted på adressen Gammel Torv. Ole Mortensen havde spurgt Allin, hvad han skulle gøre ved sin mistanke om, at han blev aflyttet. Afhørte skrev til Hvidovre og Københavns Byret og anmodede oplyst, om der ved disse retter var afsagt kendelser om aflytning. Fra retten i Hvidovre fik man et negativt svar. Københavns Byret afgav et meget kryptisk svar. Ole Mortensen sagde så senere til afhørte, at nu havde han taget sagen i egen hånd. Han havde via major Jørgen Hansen fået en tekniker til at se på sagen. Afhørte oplyser, at der var et meget stærkt venskab mellem Ole Mortensen og Jørgen Hansen. Der var efter afhørtes opfattelse tale om et gammelt venskab, som gik tilbage til deres fælles medlemsskab af Forsvarets skyttelaug. Afhørte ved ikke, hvorfra venskabet udsprang. Afhørte oplyser, at Ole Mortensen en hverdag i det sidste kvartal af 1985 rettede henvendelse til afhørte på dennes kontor på Københavns Universitet. Ole Mortensen oplyste, at der om 2 dage vil finde en egentlig undersøgelse af hans kontor sted. Ole Mortensen oplyste ved mødet, at han havde fået fat i en person, der kunne finde ud af, om han rent faktisk blev aflyttet. Ole Mortensen havde sagt, at hvis han var nysgerrig, så kunne han bare komme over. På den angivne dag

tog Allin hen til Ole Mortensens forretning. Det var hverdag og i åbningstiden. Det var over middag. Manden var da til stede. Afhørte hilste på ham. Manden snusede rundt over hele forretningen. Han var alle vegne. Han undersøgte alt. Lamper og ledninger. Særligt halvskjulte kabler interesserede ham voldsomt. Pludseligt styrede manden lige mod telefonen. Han sagde: "Så sidder den nok i telefonen". Telefonen, han styrede imod, stod i baglokalet. Det var en grå telefon med drejeskive. Det var en model "Kirk", den sidste model med drejeskive. Manden tog stikket ud af telefonen. Manden afmonterede huset på telefonen. Allesammen stod og kiggede på. Derefter fjernede manden en såkaldt "fuglerede" fra telefonen. Adspurgt oplyser afhørte, at han aldrig havde hørt udtrykket før. Han spurgte hvad det betød og fik at vide, at det var en senderenhed. Dimsen i telefonen var nærmest en gummiklump. Nærmest som et viskelæder. Det var halvgennemsigtig, og man kunne se modstande-transistorer og printplader støbt i gummi. Aflytningsdimsen blev skruet løs. På opfordring tegnede Allin dimsen (se vedl. bilag). Afhørte oplyste i denne forbindelse, at Ole Mortensen havde fotograferet dimsen samme dag, mens Allin så på. Afhørte oplyser, at han i forbindelse med nærværende sag af Mortensen har fået udleveret et fotografi af dimsen. Adspurgt oplyser afhørte, at han enten den 25. eller 26. november 1993 tog kontakt til Ole Mortensen vedrørende fotografiet. Afhørte oplyser, at han allerede, da han fjernede en tilsvarende dims fra Gammeltoft-Hansens kontor, var kommet i tanke om dimsen fra Ole Mortensens kontor og fotografiet. Han havde dog ikke siden 1986 tænkt nærmere over sagerne. Afhørte spurgte Ole Mortensen, om han stadig havde billedet af aflytningsdimsen fra 1985. Mortensen svarede bekræftende herpå, og afhørte bad om lov til at låne billedet. Ole Mortensen kom til Allins bopæl medbringende billedet af dimsen samt et billede af Jørgen Hansen. Billedet af Jørgen Hansen er det billede, man kender fra aviserne. Billedet er optaget på Aflandshage skydebane. Adspurgt oplyser afhørte, at billederne nu befinder sig i et eller andet pressearkiv. Billedet blev udleveret til journalist Juul fra Ekstra Bladet. Afhørte oplyser, at han på tidspunktet for udlevering af billederne ikke vidste noget om, at undersøgelsen var blevet iværksat. Om baggrunden for, at han udleverede billedet, svarer afhørte,

at journalisterne gerne ville se det. De ville bringe det i avisen. Billedet, han afleverede, var det eneste eksemplar han havde. Billedet er bragt i avisen. Det aftaltes, at afhørte forsyner Merlung med en fuldmagt til at få billedet tilbageleveret fra pressen.

Forespurgt oplyser afhørte, at aflytningsdimesen blev taget ud af telefonen og lagt på bordet. Derefter gjorde man ikke noget. Teknikeren kommenterede det ikke yderligere udover, at han sagde "aha". Afhørte sagde ikke noget. Der gik et par dage, før han talte med Ole Mortensen om fundet. Under samtalen sagde Ole Mortensen, at det var så den, der havde aflyttet telefonen. Han brugte i den forbindelse udtrykket aflytnings-device. Afhørte oplyser, at så var der ikke mere om den sag. Man havde afsløret, at der var foregået noget. Ole Mortensen havde spurgt om, den var ulovlig eller ej. Afhørte havde sagt, at det afhang af, om man havde kendelse til aflytningen eller ej. Afhørte oplyser, at det ikke var hans afgørelse, hvad der skulle gøres i p.g.a. fundet af dimesen. Det var Ole Mortensens afgørelse. Afhørte sagde til sig selv: "Nu skal du ikke have næsen i klemme gamle dreng". Han kunne ikke vide, hvad man var oppe imod. Afhørte oplyser, at han ikke har talt med Ole Mortensen om dimesen fra telefonen, før han ringede til Ole Mortensen i november 1993. Ole Mortensen oplyste i den forbindelse, at dimesen havde været hos en tekniker, der havde målt dimesens senderfrekvens til 120 mhz. Forespurgt oplyser afhørte, at det ikke sagde ham noget. Når han ved det, er det fordi, det står på billedet af aflytningsdimesen, som han fik udleveret af Mortensen.

Forespurgt om hvordan teknikeren i 1985 så ud, svarede afhørte, at han var dansker og medio 40'erne. Han kunne ikke give yderligere signalement af den pågældende person. Han begrundede dette med, at det var længe siden, og han havde set så mange mennesker, at han ikke særligt kunne huske ham. Vel var han nysgerrig, men han havde lukket af for det. Han var optrænet i den slags p.g.a. de rimelig barske ting, han oplevede som kommandosoldat. Han oplyste, at man der lærte at filtrere ting fra, så man ikke fik mareridt. Han oplyste videre, at han havde været udsat for militære afhørings teknikker. Herefter oplyser afhørte, at teknikeren,

der tog aflytningsdinsen ud i 1985, vist hed Erik. Afhørte oplyser, at Ole Mortensen kender teknikeren. Det var Ole Mortensen, der meddelte afhørte, at han hedder Erik. Afhørte ved ikke, om det var Erik, der efterfølgende undersøgte dinsen, men han formoder det. Afhørte oplyser, at Erik ikke er identisk med Thomsen.

Afhøringen blev herefter afsluttet kl. 17.00.

Ny afhøring blev fastsat til den 20. januar 1994 kl. 10.00.

Merlung

Kontinuation den 20. januar 1994.

Adspurgt oplyser afhørte, at han i 1980 eller 1981 blev ansat i Konsistorialkontoret under Gade-Rasmussen. Konsistorialkontoret er en slags sekretariat for rektor og konsistorium. De arbejdsopgaver, han varetog, var af blandet karakter. De bestod dels af almindelig sagsbehandling og dels af rådgivning. Afhørte betragtede sig som en slags husadvokat. Adspurgt oplyser afhørte, at samarbejdet med Gade-Rasmussen gik lidt tungt. Gade-Rasmussen var en kontroversiel person. Afhørte beskriver Gade-Rasmusen som en firkantet "overhund", som også havde problemer med sine "overhunde" - Hertzum og rektor. Det endte med, at Gade-Rasmussen i 1990 eller 1991 blev flyttet ud på Amager. I forbindelse hermed omdøbte man Konsistorialkontoret til Ledelsessekretariatet og konstituerede afhørte i stillingen som chef for kontoret. Årsagen til, at kontoret blev omdøbt, var, at man var i gang med en større "organisatorisk oprydning" af Københavns Universitet.

Afhørte oplyser, at han også virkede som en slags ceremonimester. Han var ansvarlig for planlægning og afholdelse af forskellige arrangementer. Afhørte oplyser, at han overtog disse opgaver efter rektors sekretær, frk. Lassen, i 1985-86. Til brug for varetagelsen af denne opgave havde afhørte en stab på 3-4 mennesker under sig. Det var HK'er.

I forbindelse med arrangementerne havde han møder dels med Bodyguard Afd. i PET og dels med Københavns Politis afd. E. Inden arrangementet skulle løbe af stabelen kom der repræsentanter fra de respektive afdelinger for at bese lokaliteterne. Derudover afholdes der sædvanligvis også møder i Udenrigsministeriet, hvor der foruden afhørte var repræsentanter fra protokollen, hofmarskallatet og politiet. På disse møder blev det samlede arrangement drøftet. Det hernævnte gælder ved notabilitetsbesøg fra udlandet. Når Dronningen gæstede Københavns Universitet var det PET ved Bodygard afd., der besøgte lokaliteterne og i det hele

stod for sikkerheden omkring besøget. Nærmere adspurgt om afhørte kunne huske navne på deltagere i møderne fra Københavns Politi afd. E oplyser afhørte, at han kun kan huske ki. Frederiksen. Afhørte oplyser, at grunden til, at han ikke iøvrigt kan huske navne på deltagere er, at "det bare var et job".

Foreholdt sin skriftlige redegørelse oplyser afhørte, at skydeselskabet, han var medlem af, blev opløst i 1984. Når han i redegørelsen taler om 1987, hænger det sammen med, at

han frem til 1987 bevægede sig i den samme kreds af mennesker.

Afhørte oplyser videre, at Ole Mortensen (OM) og Jørgen Hansen (JH) var stifterne af skydeselskabet. Afhørte oplyser, at skydeselskabet formentlig blev stiftet i slutningen af 60'erne. Stifterne var en udbrydergruppe af Forsvarets skyttelaug. Afhørte blev optaget i Sjællandske Skydeselskab i 1979 eller 1980. Afhørte oplyser, at skydeselskabets medlemskartotek blev destrueret af OM af sikkerhedsmæssige grunde i forbindelse med selskabets opløsning i 1984. Årsagen til opløsningen af skydeselskabet var, at Frederiksen interesserede sig vel meget for skydeselskabet. Om selve opløsningen af skydeselskabet forklarer afhørte, at OM efter en juleskydning i 1984, overfor selskabets medlemmer, berettede om årsagen til nedlæggelse af selskabet. Alle var enige om, at på det foreliggende grundlag var det en god ide at nedlægge skydeselskabet.

Afhørte oplyser, at Frederiksen skyggede skydeselskabets medlemmer. Afhørte oplyser, at han selv efter en sommerskydning var blevet skygget af Frederiksens folk. Afhørte oplyser, at han "foretog de sædvanlige manøvrer på Amerikavej og derved afslørede skygningen". Skygningen startede fra Aflandshage. Afhørte oplyser, at han ikke har følt sig skygget siden.

Om sit kendskab til major JH oplyser afhørte, at han traf ham første gang, da afhørte deltog i en gæsteskydning i skydeselskabet tilbage i 1976-77. Afhørte oplyser, at JH altid optrådte i uniform. Han gik under øgenavnet "majoren". Afhørte oplyser, at man ikke af "majorens" uniform kunne se, om han var professionel officer, eller om han blot var reserveofficer. Afhørte oplyser i den forbindelse, at det var almideligt, at man skød i uniform. Det gjorde alle medlemmer, der havde tilknytning til Forsvaret/Hjemmeværnet.

Adspurgt oplyser afhørte, at der gik nogle historier om JH's relationer til FE. Men det var ikke noget, man snakkede om.

Først meget senere, i 1978-79, blev afhørte klar over, at JH

var reserveofficer og ikke professionel. Det begyndte med, at OM havde oplyst afhørte om, at han havde brugt en med kontakter i FE til at give politiet "en over snablen". Det var i 1979-80 eller i 1981. Afhørte fandt ud af ved den lejlighed, at JH var noget med "efterretningsmusikken".

Afhørte oplyser videre, at han i 1979-80-81 deltog på et kursus på Julebæk om Warswawapagtens styrker i Østersøområdet. Det var et kursus med klassificerede oplysninger. Det viste sig, at det var JH, der holdt foredraget. Det kom som en overraskelse for afhørte. Her gik det endelig op for afhørte, at JH var noget ved "musikken". Det var denne lejlighed, at afhørte fandt ud af, at JH måtte være OM's kontakt i FE. Afhørte oplyser, at JH ved kursets start af kursusledelsen blev introduceret som major Jørgen Hansen fra FE.

Afhørte begyndte senere (i 1983-85) selv at foranstalte en undersøgelse af JH. Han fandt ud af, at JH var chef for kontraefterretningsafdelingen på Kastellet. Afdelingen bliver kaldt IC (Indenlandsk Central). Afhørte mener, at han fik denne oplysning af kursusledelsen på Julebæk. Kurset blev afholdt af enten staben eller regionen. Afhørte kan ikke huske, hvem der gav ham oplysningen.

Først kort før JH's død gik det op for afhørte, at JH havde et civilt erhverv. Afhørte var sammen med de andre skydebrødre blevet inviteret til middag hjemme hos JH. Der så afhørte et fotografi af JH, hvor han var afbildet sammen med en masse børn. Her gik det for første gang op for ham, at JH var skoleinspektør - eller sådant noget.

Ved flere lejligheder ringede afhørte til Kastellet for at tale med JH. Afhørte havde af JH fået at vide, at man bedst traf ham om formiddagen. Han kunne træffes på stort set alle hverdage om formiddagen. Afhørte oplyser, at FE's officielle version vedrørende JH er løgn fra A til Z. Afhørte henviser til historien om, at JH skulle være E-mand i Ringsted.

Afhørte oplyser, at OM kan bekræfte oplysningerne om JH.

Afhørte oplyser, at OM fortalte lidt om, hvad JH

beskæftigede sig med. Det drejede sig angiveligt om indhentning af oplysninger. Afhørte oplyser i denne forbindelse, at han har svært ved at skelne mellem, hvad afhørte vidste dengang, og hvad afhørte ved i dag. Afhørte har den seneste tid fået en mængde oplysninger om JH. Det aftaltes, at afhørte prøver at skelne så godt, det er ham muligt.

Afhørte oplyser, at han for 2 måneder siden blev gjort bekendt med, at JH arbejdede for FE på freelance-basis i kontraefterretningstjensten. FE's daværende chef blev pludselig syg. Han blev blind p.g.a. sukkersyge og gik af. Chefen var fast mand. Man anmodede herefter JH om at overtage stillingen som chef for IC. Dette ville JH ikke p.g.a. sit civile erhverv. JH blev herefter tilknyttet afdelingen som de facto chef, men på freelance-basis. Afhørte oplyser, at JH fik løn begge steder fra. Afhørte oplyser, at han opfattede JH som fast mand i FE.

Afhørte oplyser, at JH ved en enkelt lejlighed gav afhørte et tilbud om at undervise A's kompagni. Det skete aldrig.

Afhørte oplyser, at det hændte, at han under øvelser stødte på JH. Afhørte nævner et eksempel, hvor Hjemmeværnet skulle sikre et område i Tuborg Havn forbindelse med nogle marinefartøjers lastning af miner. Under denne øvelse kom de sædvanlige østdiplomater til stede og iagttog øvelsen. Man tog billeder af disse personer og man prøvede at få registreringsnumrene på deres biler. Afhørte har efterfølgende fået at vide, at de fotos m.v. via distriktets E-mand gik videre til JH. Afhørte oplyser videre, at JH var dukket op på Sorgenfri Slot for at få oplysninger om en meget voldsom østtysk aktivitet i forbindelse med en anden Hjemmeværnsøvelse.

Afhørte beskriver JH som en meget lille forsigtig og meget korrekt mand. JH gik altid efter reglementet, var reglementsrytter. Han var en hyggelig mand. Han brugt ofte udtrykket, at ting "skulle foregå efter Håndbogen". Han var en meget ordentlig og sirlig mand. Afhørte oplyser, at han stort set intet ved om JH's privatliv. Afhørte oplyser, at

JH's kone var noget af et "rivejern". Afhørte har mødt hende et par gange. Det var tydeligt, at JH's hustru ikke brød sig meget om hans venner fra Skydeselskabet.

Afhørte oplyser, at han fra OM har fået oplyst, at JH i forbindelse med en overvågningsaktion mod en østeuropæisk ambassade angiveligt skulle have optrådt bevæbnet og i civil. Man talte om, at dette ikke lignede JH. Det var ikke JH's natur at optræde på denne måde.

Afhørte vil ikke beskrive JH som en af sine tætteste venner, men som en god bekendt - en skydeven. Med hensyn til JH's drikkevaner beskriver afhørte dem således, "at JH var glad for mosten".

Afhørte oplyser, at efter Sjællandske Skydeselskab var blevet opløst, holdt en del af skydebrødrene stadig sammen. Afhørte oplyser, at JH gennem sin kontakt til Forsvaret stadig havde let ved skaffe en skydebane i ny og næ. Det regi, man nu skød i, var en blandning af det gamle skydeselskab og nogle af JH's bekendte. Forespurgt oplyser afhørte, at J██████ F██████ var en af dem, der deltog. Afhørte oplyser, at F██████ havde en skydebane ved Holbæk. Det var en skydebane til jagtriffelskydning - springende hjort etc.

Afhørte oplyser, at han nu ikke længere er sikker på, at det var på Aflandshage, at JH rettede henvendelse til ham om aflytningen af Gammeltoft-Hansen. Afhørte oplyser, at det kunne have være på Sjælsø skydebane Nord.

Afhørte oplyser, at JH under en pistolskydning, hvori deltog ialt 8-10 personer bl.a. J██████ F██████ ligesom en del var ukendte folk af JH's bekendtskab, i april/maj 1986 rettede henvendelse til ham. JH trak pludselig afhørte til side med en bemærkning om, at han ville spørge ham om noget. Afhørte oplyser, at JH var lidt "famlende" i starten. JH spurgte, om afhørte kendte Gammeltoft-Hansen.

Nu forklarer afhørte, at afhørte og Gammeltoft-Hansen var gamle studiekammerater. Afhørte og Gammeltoft-Hansen skrev opgave sammen i Folkeret på kursusfag. Det var en opgave om internationale traktater. Ole Espersen var kursusleder. Om

sit forhold til Gammeltoft-Hansen dengang oplyser afhørte, at man gik ud og fik en pilsner i ny og næ. Afhørte oplyser, at han ikke haft nogen forbindelse med Gammeltoft-Hansen herudover. Afhørte oplyser dog, at når afhørte og Gammeltoft-Hansen tilfældig mødes på gaden, hilser man hjertelig på hinanden og får en lille snak. Afhørte oplyser, at han var skolekammerat med Gammeltoft-Hansens hustru - S██████ G██████. De gik sammen i Ordrup Skole. Afhørte oplyser, at han ikke har haft noget med fruén at gøre siden. Afhørte oplyser, at han ved en enkelt lejlighed eller to under officielle former har truffet Fru G██████. Afhørte oplyser, at han i tidens løb har været til et par møder hos Ombudsmanden af tjenstlig karakter. Endelig oplyser afhørte, at Ombudsmanden, da han fik stjålet sit jubilæums askebøger (anledning Københavns Univeristets 500 års jubilæum. Kunstner: Mogens Andersen), ringede til Allin for at få denne til at skaffe sig et nyt.

Afhørte oplyser, at han havde en klar fornemmelse af, at JH "føjte ham på tænderne". Afhørte var ikke i tvivl om, at JH havde et indgående kendskab til Gammeltoft-Hansen. Afhørte bemærkede i den forbindelse, at Gammeltoft-Hansens 2 tanter angiveligt skulle have arbejdet for JH i FE. Afhørte oplyser, at B██████ G██████, Gammeltoft-Hansens hustrus søster, også havde arbejdet for JH. Nærmere adspurgt om Gammeltoft-Hansens tanter oplyser afhørte, at han husker dem fra dengang, han som barn kom i det G██████ske hjem. Familierne G██████ og Allin kom sammen, idet afhørtes tante, operasanger på Det Kongelige Teater, og fru G██████ (S██████s mor) var veninder. JH var i det hele overordentlig velinformeret og kendte til bunds afhørtes relationer til Gammeltoft-Hansen. JH afprøvede afhørtes loyalitet overfor Gammeltoft-Hansen. JH oplyste, at Gammeltoft-Hansen var i vanskeligheder eller sådan noget. JH gik som "en kat omkring den varme grød". JH spurgte afhørte, om han syntes, at Gammeltoft-Hansen var en kontroversiel person. Afhørte svarede nej hertil. Afhørte oplyser, at Gammeltoft-Hansen på dette tidspunkt var i klar modstrid med Ninn-Hansen, hvilket kraftigt optog medierne. Det var som om Jh ville vide på hvis side afhørte var.

Afhørte oplyser, at han helt var på Gammeltoft-Hansens side. JH går herefter til biddet. Han spurgte afhørte, om afhørte

var klar over, at Gammeltoft-Hansen var i vanskeligheder og blev udsat for en aflytning. JH oplyste, at han var i besiddelse af oplysninger om, at Gammeltoft-Hansen "var eller ville blive aflyttet". Når det er formuleret på denne måde i redegørelse, skyldes det, at afhørte ikke i dag 100 % husker, hvad JH sagde. JH sagde i forbindelse med dette, at det fan'ne var noget svineri at aflytte Gammeltoft-Hansen. Afhørte blev overrasket og spurgte JH om, hvem det var, der aflyttede Gammeltoft-Hansen. JH sagde, at det skulle afhørte ikke blande sig i, "for det havde han ikke godt af at vide". Det sidste var sagt lidt eftertænksomt - lidt udglattende.

JH spurgte afhørte, om afhørte kunne tænke sig at hjælpe ham med at gøre noget ved det. Afhørte sagde, at det kom an på, hvad det drejede sig. JH oplyste, at han ikke selv var i stand til at gøre noget ved det. Det var afhørtes opfattelse, at JH tog sagen meget alvorligt. Det var ikke noget at grine af. Afhørte spurgte JH, hvorfor han ikke selv kunne gøre noget ved det, og JH svarede herpå, at det var umuligt for ham i hans position.

Adspurgt om afhørtes opfattelse af, hvem det var, der lyttede på Gammeltoft-Hansen oplyser afhørte, at det var hans opfattelse, at det var Ninn-Hansen, der stod bag. Afhørte spurgte JH, om det var Ninn-Hansen, der stod bag. Det ville JH ikke svare på.

Afhørte kunne ikke give JH svar på stedet om, hvorvidt han ville medvirke. Han ville have lejlighed til at tænke over sagen. JH sagde til afhørte, at der var 2 ting han skulle huske.

1) Hvis han ikke ville være med, måtte han aldrig omtale sagen overfor nogen. Det var en farlig viden.

2) Hvis afhørte indvilligede i at hjælpe, måtte han ikke kontakte JH personligt. Han fik et nummer og en identifikationskode, han skulle ringe til.

Forespurgt oplyser arhørte, at telefonnummeret var i 01-området og de første to cifre i nummeret var et tal i 30'erne. Afhørte skrev det ned på en seddel af en eller anden slags og puttede den i sin tegnebog. Afhørte kendte ikke i forvejen telefonnummeret. Da afhørte kom hjem,

forsøgte han via oplysningen hos KTAS at se hvem, der havde nummeret, men fik oplyst, at det var et udeladt nummer. Nummeret sagde ikke afhørte noget. Afhørte kendte det ikke. Nummeret var i Københavns området.

Samtidig med at afhørte fik udleveret telefonnummeret, fik han besked om, at han, hvis han ringede, skulle bede om at tale med Thomsen. Han ville så blive afkrævet identifikationskode. Identifikationskoden bestod af et to-cifret tal efterfulgt af bogstavsforkortelsen enten LE, udtrykt som Lima Ekko, eller LA, udtrykt Lima Alfa. Forkortelserne var i NATO-alfabetet. Efter bogstavforkortelserne var så yderligere et to-cifre tal. Der var ingen umiddelbar forbindelse mellem det første tal og det sidste tal.

Hvis afhørte valgte ikke at ville gøre noget, skulle afhørte kontakte JH på Kastellet.

Forespurgt oplyser afhørte, at telefonnummeret og identifikationskoden blev skrevet ned på samme seddel og opbevaret i hans tegnebog. Afhørte oplyser, at han intet nærmere fik at vide om, hvor Gammeltoft-Hansen blev aflyttet. Det hele endte med, at JH bad afhørte om at holde sin kæft med, hvad han havde fået at vide. Derefter gik man hen og skød.

Forspurgt om, hvorfor JH valgte afhørte til sagen, oplyser afhørte, at JH jo kendte afhørte gennem skytteforeningen. JH vidste, at afhørte havde en vis militær uddannelse, underforstået at "afhørtes fysiske og psykiske beredskab var i orden til en opgave af den omhandlede karakter". Endvidere kendte afhørte jo Gammeltoft-Hansen og endelig var det af praktiske grunde. Den sidste grund gik først op for afhørte på et senere tidspunkt, da han blev bekendt med, på hvilken adresse Gammeltoft-Hansen blev aflyttet.

Afhørte oplyser, at A [redacted] J [redacted] fra Hjemmeværnsdistriktet - eller en anden af "de unge løver" i.e. befalingsmændene i Hjemmeværnsdistriktet - var blevet kontaktet af JH. JH havde udbedt sig oplysninger vedrørende afhørte. A [redacted] J [redacted] fortalte dette til afhørte i 1985-86. Det havde undret

J [redacted], da afhørte jo ikke på det tidspunkt længere var ansat i Hærhjemmeværnet.

Da afhørte kom hjem fra skydningen, blev afhørte noget nervøs. Han gjorde sig "allehånde tanker". Han var bange for, at der skulle være tale om en fælde. Afhørte oplyser nærmere adspurgt om fældeteorien, at Frederiksen ikke så på afhørte med milde øjne. Afhørte havde været advokat Norskers rådgiver i forbindelse med OM's våbensager. Nærmere adspurgt om afhørtes forhold til advokat Norsker, oplyser afhørte, at Norsker var hans boligforenings advokat. Det var afhørte, der havde bedt Norsker at tage OM's sag. Derfor var det helt naturligt, at afhørte rådgav Norsker om våbenmæssige spørgsmål. P.g.a. afhørtes bistand i sagen, var den første sag om OM blevet "kraftigt torpederet".

Afhørte var bange for, at Frederiksens styrker skulle komme stormende ind, netop som afhørte stod og pillede ved en aflytningsdimm. Det ville være svært for ham at bevise, at han var ved at tage mikrofonen ud og ikke sætte den ind. "Hvis jeg stod med overkroppen midt i klejnekassen, ville jeg have et forklaringsproblem".

Afhørte oplyser, at han i løbet af 1986 brugte megen tid på OM's 1986-sag. I juni 1986 dør JH så af et hjerteslag, 52-53 år gammel. At JH døde af et hjerteslag er i hvert fald den officielle version, bemærker afhørte. Det var OM, der overgav afhørte den sørgelige nyhed om JH's død. Afhørte oplyser, at JH ikke siden dagen på skydebanen havde forsøgt at komme i kontakt med afhørte, ligesom afhørte i den mellemliggende periode heller ikke have forsøgt at komme i forbindelse med JH. Afhørte oplyser, at fældeteorien ikke blev svagere ved JH's død. Han havde derfor besluttet sig for ikke at gøre noget ved aflytningen.

I august/september, i den periode hvor Gammeltoft-Hansen kandiderede til pladsen som Folketingets Ombudsmand, kom sagen om aflytningen på ny frem i afhørtes erindring. Gammeltoft-Hansen blev i denne periode kraftigt "griset til"

i pressen. "Den politiske damptromle, som havde kurs mod Gammeltoft-Hansen, generede afhørte". Afhørte er en stor beundrer af Gammeltoft-Hansen. Afhørte respekterede ham som jurist og som menneske. Det var afhørtes opfattelse, at Gammeltoft-Hansen ville blive en god ombudsmand. Gammeltoft-Hansen er en retsindig mand. Afhørte oplyser videre, at han deler Gammeltoft-Hansens politiske synspunkter, herunder Gammeltoft-Hansens syn på flygtninge.

"Så skete der et eller andet psykisk med mig. Det var som om, at "tilbageholdenheden kortsluttede", og så ringede afhørte på nummeret. "Jeg brød med min egen beslutning. Det var en impulsiv handling. Lige pludselig besluttede jeg mig". Forespurgt oplyser afhørte, at han ikke i den mellemliggende periode havde drøftet sagen med andre. Afhørte oplyser, at han fandt sedlen frem og ringede hjemmefra. Afhørte oplyser, at det var en hverdag, og at det var på et tidspunkt omkring kl. 16.00. Da han ringede nummeret op, tog en dame telefonen og gentog de sidste fire tal i telefonnumret. Afhørte bad om tale med Thomsen. Damen bad herefter om "Deres" identifikationskode. Afhørte gav herfter damen identifikationskoden. Damen sagde herfter: "Ja De vil blive kontaktet pr. telefon." Herefter lagde damen røret på. Afhørte satte sig til at vente, idet han regnede med, at der ville blive ringet retur straks. Efter et par timer ringede telefonen, der var en mand, han præsenterede sig som Thomsen. Han udbad sig herefter afhørtes identifikationskode. Efter at have givet Thomsen koden, siger Thomsen, at det var kedeligt, det der var sket med JH, og at JH havde orienteret ham om sagen. Thomsen spurgte, om de skulle mødes. Forespurgt om det nærmere tidspunkt for opringningen oplyser afhørte, at det må have været i begyndelsen af oktober måned. Han kunne huske dette p.g.a. en venindes fødselsdag. Han mener endvidere, at det må have været i slutningen af en uge. Han aftalte at mødes med Thomsen den kommende tirsdag på enten "Frimandskvarter" eller "Halvvejen". Afhørte oplyser, at det var ham, der foreslog mødestedet.

Thomsen havde i forbindelse med, at mødet blev arrangeret, oplyst afhørte om, at han skulle iføre sig sko med tykke gummisåler og handsker. Afhørtes skulle endvidere være

neutralt påklædt.

De mødtes efter almindelig spisetid ca. kl. 19. Det var mørkt. Afhørte kan ikke huske, om man mødtes på "Frimandskvarter" eller "Halvvejen". Afhørte tror, at det var på "Frimandskvarter" på Gråbrødre Torv. Thomsen havde under den indledende telefonsamtale sagt, at han nok skulle finde afhørte. Afhørte ankom omkring kl 19.00. Han satte sig lige indenfor til højre, i hjørnet. Her blev han lidt senere kontaktet af en mand, der sagde: "Goddag det er mig, der er Thomsen". Afhørte oplyser, at der ikke på det pågældende tidspunkt var mange mennesker på værtshuset. Indledningsvis snakkede man lidt løst og fast. Herefter sagde Thomsen, at Gammeltoft-Hansen blev aflyttet på sit kontor i Sankt Peders Stræde 5. Thomsen fortalte, at der var tale om en rumaflytning. Thomsen oplyste, at aflytningen fandt sted enten via telefonen eller via en mikrofon andetsteds i rummet. Afhørte oplyser forespurgt, at han tidligere i embedsmedfør har været i Gammeltoft-Hansens kontor i Sankt Peders Stræde 5. (Afhørte oplyser nu, at afsnittet i beretningen om sendere på 120 mhz og Københavns Politi er fejlagtig). Thomsen spurgte, om afhørte var villig til at gå i gang. Afhørte oplyste, at man efter hans opfattelse allerede var gået i gang. Afhørte blev herefter instrueret af Thomsen, om hvordan han skulle opføre sig, når de kom til døren til Gammeltoft-Hansens kontor. Al kommunikation skulle foregå ved tegn. Man måtte ikke afsløre sig. Thomsen var professionel. Han vidste, hvad det drejede sig om. De blev siddende på værtshuset til kl. 20.00-20.30. Gammeltoft-Hansen var ikke på kontoret om tirsdagen. Det vidste Thomsen. Afhørte bemærker, at dette fik afhørte først at vide, da man var kommet tilbage til værtshuset efter at have fjernet mikrofonen.

Afhørte oplyser, at man gik fra værtshuset og ind i studiegården og op ad trappen. Der var ingen i betjentstuen. Døren i studiegården er åben indtil kl. 22.00. Afhørte oplyser, at de mødte nogen på trappen. Afhørte vinkede til dem. Afhørte oplyser, at turen igennem hovedbygningen ikke krævede anvendelse af nøgler. Afhørte oplyser, at han var i besiddelse af en hovednøgle. Den brugte han til at låse sig ind på Gammeltoft-Hansens kontor med. De låste sig ind;

kontoret var tomt. Afhørte var "reduceret til en saltstøtte". Han stod ved indgangen til Gammeltoft-Hansens kontor, hvortil døren stod åben. Thomsen åbnede sin taske og fremtog et firkantet metalapparat. Det havde størrelse som et A 4 ark og var 8-10 cm højt. Der var et håndtag på den ene langside. På apparatet satte Thomsen en lille gitterantenne. Antennen blev placeret i den ene kortside. Apparatet var stort set identisk med det DR bruger, når man skal pejle sortseere. Blot virkede det som om, at apparatet var i miniformat. Thomsen førte apparatet rundt inde i lokalet. Thomsen scannede rummet. Da han var færdig, pakkede han apparatet ned. Thomsen kaldte ved tegn afhørte ind i lokalet og pegede på telefonen. Det var en ganske almindelig grå drejeskivetelefon af mærket Kirk, model 1968. Det var ikke en trykknaptелефон. Man havde ikke trykknaptелефoner på Københavns Universitet på dette tidspunkt. Afhørte forklarer videre, at Thomsen herefter løftede telefonen op. Afhørte stod bag Thomsen. Afhørtes opgave var at holde øje med, hvad der eventuelt skete ved døren ud til trappen. Thomsen trak telefonstikket ud. Thomsen skilte herefter røret ad, undersøgte det og samlede det igen. Derefter skilte Thomsen telefonen ad. Han tog "hatten" af telefonen. Han anvendte en tynd, lang skruetrækker. Skruetrækkeren var en elektroniskskruetrækker. Skruetrækkeren var isoleret. Herefter tog Thomsen aflytningsenheden ud og viste den til afhørte mellem 2 fingre. Han lagde den herefter på bordet. Da Thomsen holdt aflytningsenheden op for afhørte, førte han hånden op til læberne for at understrege, at afhørte skulle tie stille. Afhørte bemærker, at han ikke har set Thomsen skrue aflytningsenheden ud af telefonen. Afhørte beskriver aflytningsenheden som sort firkantet med afrundende kanter. Der stak to korte ledninger ud, de var henholdsvis rød og sort. Afhørte tegnede aflytningsenheden. Tegning vedlagt. Afhørte beskriver videre aflytningsenheden som blank, glinsende i overfladen. Afhørte beskriver den, som mere "færdig" end den, der blev pillet ud af OM's telefon. Afhørte beskriver materialet, den var fremstillet af, som silikonemasse. Afhørte beskriver den som lignende viskelæder. Afhørte opfattede den som blød. Afhørte er ikke sikker på størrelsen, men vil anslå den til 2½-3 cm på den længste led og ca. 1 cm tyk.

Afhørte oplyser, at man fra Gammeltoft-Hansens kontor stjal en kuvert. Afhørte beskriver kuverten som en ganske almindelig brevkuvert, format A 5.

Afhørte oplyser, at han senere har set en identisk aflytningsenhed i TV. Det var i TV2 Lorry. Der var en person, fra noget der hed BTH Elektronik. Personen hed vist Bøhnse, der demonstrerede hvor let, det var at bygge en aflytningsenhed. Kameraet panorerede henover de forskellige dele. Der lå den. Den var dog lavet i gennemsigtig plastik. Ellers var den identisk. Manden, der demonstrerede den, kaldte den for en "fuglerede".

Afhørte oplyser, at Thomsen puttede dimsen i en A 5 kuvert. Foreholdt beretningen, hvori Thomsen skulle have puttet aflytningsdimsen i en plastikpose, siger afhørte, at han først puttede den i en plastikpose og derefter i kuverten. Derefter slukkede man lyset og forlod kontoret ad hovedtrappen. Hoveddøren var låst. Afhørte oplyser, at hans hovednøgle ikke kunne åbne døren til Sankt Peders Stræde nr. 5. Afhørte oplyser, at Sankt Peders Stræde 5 ville have været den hurtigste adgangsvej, men nøglerne duede altså ikke til denne dør. Afhørte oplyser, at han havde en historie klar om uregelmæssigheder i Gammeltoft-Hansens kontor, hvis nogen skulle være kommet, mens man var der.

Afhøringen blev herefter afbrudt for at blive genoptaget på et senere tidspunkt.

Merlung

Kontinuation

- afhøring af Lars-Erik Allin den 26. januar 1994.

Indledningsvis bemærkede afhørte, at han følte sig indisponeret. Han havde ondt i halsen. Afhørte fik at vide, at han blot skulle tilkendegive, når han ikke længere mente sig i stand til at fortsætte.

Afhørte oplyser, at efter han og Thomsen havde forladt Sankt Peders Stræde 5, gik de på Café Halvvejen i Krystalgade. Afhørte mener, at det var ham, der valgte stedet. Kommet ind satte de sig i hjørnet. Der var ikke mange mennesker. Herefter diskuterede de lavmælt, hvad der nu skulle ske. Afhørte oplyser, at han under operationen blev ekserceret rundt af Thomsen, som havde taget føringen. Forespurgt oplyser afhørte, at det ikke faldt ham svært. Han er gammel soldat. Han er gammel professionel soldat. Hans hjerte hang ved Forsvaret. Afhørte oplyser, at Hjemmeværnet blev en substitut for drengedrømmene. Han oplyser, at hans Hjemmeværnsengagement kostede ham det første ægteskab.

Afhørte oplyser, at Thomsen, der var en meget myndig mand, tog kommandoen. "Afhørte var en soldat, der skulle udføre ordrerne". Afhørte henviser til, at Thomsen fremstod som en trænet officerstype. Forespurgt oplyser afhørte, at han ikke havde svært ved at acceptere, at han var den underordnede. Afhørte følte sig til dels lettet herover. Afhørte følte, at det var Thomsen, der tog ansvaret for hele operationen.

Forespurgt oplyser afhørte, at han følte sig sikker på, at de ikke ville blive opdaget. Afhørte havde under operationen stået og lyttet ved dørene. Nattevagten havde været der. Afhørte var blot "nøglebæreren". Forespurgt om hvad afhørte nærmere mener med, at Thomsen tog ansvaret, oplyser afhørte, at det var det moralske ansvar Thomsen tog. Det var en slags "psykologisk mekanisme". Afhørte opfattede det hele som en sædvanlig militæroperation - en operation som afhørte så mange gange før havde udført. Afhørte havde fuld tillid til Thomsen.

Afhørte oplyser nu, at man ikke diskuterede på Café Halvvejen. Thomsen førte ordet. Thomsen spurgte afhørte, om han havde noget skriftlig materiale vedrørende sagen. Afhørte tog sedlen med telefonnummer og identifikationskode frem og gav den til Thomsen. Thomsen rullede den sammen og brændte den i askebægeret. Thomsen spurgte påny afhørte - inkvisitorisk - om han havde mere. Afhørte benægtede dette. Afhørte erindrer, at Thomsen sagde noget i retningen af, at nu skulle senderenheden afleveres til rette vedkommende. Om årsagen til, at afhørte ikke er sikker på Thomsens ord, henviser afhørte til sin indbyggede fortrængningsmekanisme. Denne er årsagen til, at han har vanskeligt ved at huske, hvad det skete helt nøjagtigt. Afhørte oplyser, at nogen gange kommer det fortrængte frem i drømme. Han kan vågne badet i sved. Forespurgt bemærker afhørte, at han udmærket er i stand til at skelne drømme fra virkelighed.

Med hensyn til sin indbyggede fortrængningsmekanisme oplyser afhørte, at han har deltaget i en række kurser, hvor mekanismen indøves. Man udsættes for militære afhøringsfolk. Disse er meget dygtige og skrappe - det nærmer sig næsten tortur. Man trænes i kun at oplyse navn og nummer. Afhørte understreger her, at han ingen interesse har i at skjule noget for undersøgelsen.

Afhørte forklarer videre, at efter at Thomsen foreslog, at aflytningsenheden skulle sendes til rette vedkommende, foreslog Thomsen, at man gik op på afhørtes kontor på Københavns Universitet. Thomsen havde sagt noget om, at aflytningsenheden skulle sendes.

Kommet op på afhørtes kontor udbad Thomsen sig en saks, en avis samt lim. Afhørte tænkte - "hva' fanden er det nu for noget?" Afhørte synes, at det var latterligt. Thomsen satte sig ved sofabordet, hvor han klippede og klistrede brevet sammen. Afhørte forlod herunder lokalet for at hente en smal prøvekuvert. Det var en kuvert af den type, der kan lukkes med en split. Forespurgt oplyser afhørte, at brevet med aflytningsenheden blot blev dumpet ned i kuverten, hvorefter prøvekuverten blev klipset til med en hæftemaskine. Efter at kuverten var lukket, adresserede Thomsen kuverten med en blå

kuglepen. Thomsen skrev "PET, Bellahøj" eller noget i den retning. Afhørte bemærker, at Thomsen, der var højrehåndet, skrev adressen med sin venstre hånd. Thomsen anvendte blokbogstaver. Allin bemærker i denne forbindelse, "at denne fremgangsmåde jo var helt klassisk". Efter at have adresseret kuverten bad Thomsen afhørte om et frimærke. Afhørte gav Thomsen et frimærke fra sin egen private beholdning. Afhørte sagde ikke noget til Thomsen under dette. Afhørte oplyser, at det på ham virkede useriøst. Det var som en dårlig film. Adspurgt om afhørte spurgte Thomsen, om hvad det var, han lavede, herunder hvorfor han sendte mikrofonen til PET, oplyser afhørte, at Thomsen ikke var en mand, man spurgte om ret meget. Forespurgt om det på afhørte virkede som om, Thomsen under operationen skiftede adfærd, oplyser afhørte, at han havde "pokerfjæs" på under det hele. Afhørte vil beskrive Thomsen som en officerstype, der vidste nøjagtig, hvad han gjorde. Ordrene, han gav, blev udstukket præcist. Afhørte afstod helt naturligt fra at stille spørgsmål. Adspurgt om afhørtes indtryk af hele operationen oplyser afhørte, at han fik bevis for, at Jørgen Hansens antagelser var rigtige - der var noget skummelt ved telefonen.

Forespurgt oplyser afhørte, at det ikke dengang strejfede ham, at aflytningen kunne være lovlig. Tanken om, at der kunne være tale om en lovlig aflytning kom først til afhørte for nylig, da nogen havde konfronteret ham med spørgsmålet. Afhørte slog dog tanken ud af hovedet igen, da PET og FE i pressen afviste, at det var dem, som havde aflyttet Gammeltoft-Hansen.

Afhørte oplyser, at Jørgen Hansen ved flere lejligheder havde underholdt med det hadske forhold, der var mellem Jørgen Hansens afdeling (IC) og PET. Det var i hvert fald i Forsvaret almindelig kendt, at Jørgen Hansens afdeling ikke brød sig om PET. FE betragtede PET som en samling amatører. Hertil kom at IC og PET havde samme arbejdsopgaver. Adspurgt oplyser afhørte, at de historier, Jørgen Hansen fortalte, alene involverede hans egen afdeling. Som eksempel nævner afhørte, at Jørgen Hansen f.eks. kunne sige, at nu havde PET igen "blæst" en overvågning. Den almindelig frase fra Jørgen Hansen var: "Nu har plاتفødderne igen trampet i spinaten".

Med hensyn til aftenen, hvor aflytningsenheden blev fjernet, oplyser afhørte videre, at da de var færdige på hans kontor, forlod de dette. De gik fra Frue Plads ad Vestergade til Rådhuspladsen og videre til hovedpostkontoret i Bernstorffsgade, hvor Thomsen afleverede brevet i en postkasse. I forbindelse hermed gav Thomsen afhørte ordre om aldrig at fortælle dette til nogen mennesker. Afhørte gik herefter tilbage til sin bil, som holdt ved universitetet og Thomsen gik. Afhørte har aldrig set Thomsen siden. Afhørte oplyser i denne forbindelse, at Thomsen vel var en markant person, men dog anonym. Afhørte oplyser, at han i dag ikke er sikker på om, han ville kunne genkende Thomsen. Afhørte oplyser, at han, siden sagen er kommet op i pressen, er blevet ringet op af mange mærkelige mennesker, der har præsenteret sig som Thomsen. Afhørte bemærker, at ingen var seriøse.

Afhørte oplyser, at han, siden sagen er kommet frem, har følt sig aflyttet på sin private telefon. Som eksempel nævner afhørte, at han den 7. december 1993 omkring kl. 17.30 forventede en opringning fra sin svigermor. Da denne ringede, og han tog telefonen, var der en tydelig mandsstemme i telefonen. Mandsstemmen sagde: "Så for helvede, så er det nu". Stemmen blev efterfulgt af en underlig summelyd. Herefter kom svigermøderen, der spurgte, hvad var dog det ?

Afhørte oplyser, at senere hen mod jul, var der en af hans venner, der ringede. Det var P. S. Da han talte med ham, var der en underlig hul lyd på ledningen. Han kunne høre mandsstemmer i baggrunden. Så lød der et klik, og så var stemmerne væk. Afhørte oplyser, at der kunne være tale om en krydsning på ledningerne.

Afhørte oplyser, at han i forbindelse med sagen har skaffet sig et telefilter. Afhørte forklarer omkring telefiltret, at det nærmest fungerer som en slags telefonsvarer. Afhørte bemærker, at telefiltret ikke giver en hul rumklang på telefonen. Afhørte oplyser forespurgt, at han ikke siden har talt med sin svigermor om mandsstemmen fra telefonopringningen den 7. december. Afhørte bemærker, at

hans svigermor er stærkt nervesvækket.

Afhørte foreholdes herefter bemærkningen fra beretningen: "at det ville ødelægge for meget, hvis det om aflytningen kom frem". Afhørte bekræfter, at Thomsen sagde sådan til ham. Afhørte bemærker i den forbindelse, at dette stort set bare var en gentagelse af, hvad Jørgen Hansen havde sagt til afhørte på skydebanen.

Med hensyn til hvem der stod bag aflytningen bemærker afhørte, at han bevidst eller ubevidst opfattede det som om, at det var Ninn-Hansen, som stod bag. Det kan hænge samme med, at Ninn-Hansen var eksponent for modstanden mod Gammeltoft-Hansen.

Forespurgt oplyser afhørte, at han ingen idé havde om, hvad grunden til aflytningen kunne være. Afhørte vidste jo ikke, hvornår den var påbegyndt. Det eneste afhørte vidste var, at Gammeltoft-Hansen var en kontroversiel person. Når afhørte ikke nærmere har udspurgt Jørgen Hansen og Thomsen om grundlagt for aflytningen hænger det sammen med "need to know-princippet".

Foreholdt Thomsens bemærkning: "Den er god nok", forklarer afhørte, at han betragtede dette som en bekræftelse af, at Gammeltoft-Hansen var blevet aflyttet.

Afhørte forklarer, at begrebet teletekniker er opfundet af afhørte. Afhørte forklarer, at udtrykket går tilbage til Ole Mortensen-aflytningen. Når afhørte brugte begrebet teletekniker om Thomsen, hænger det sammen med, at den person, der "sweepede" Ole Mortensens forretning, kaldte sig teletekniker. Afhørte forklarer nu, at han ikke længere er sikker på, at den pågældende teletekniker hed Erik. Afhørte siger, at alt det han tidligere har forklaret herom er noget rod.

Forespurgt oplyser afhørte, at han utvivlsomt opfattede Thomsen som kommende fra Jørgen Hansens sfære. Det var afhørtes opfattelse, at Thomsen var FE-mand. Afhørte oplyser, at det, der undrer ham allermest, er, at FE så hårdnakket benægter at kende Thomsen. FE har i pressen

benægtet at have haft en ansat, der hed Thomsen, ligesom de benægter at have haft Jørgen Hansen ansat hos dem. Når dette undrer afhørte, hænger det sammen med, at journalist Mathiasen oplyste overfor afhørte, at han har fundet ud af, at FE har haft ansat en teletekniker ved navn Hans Thomsen i 15 år. Hans Thomsen skulle angiveligt have været død i 1984. Afhørte bemærker, at Thomsen for så vidt også kunne have været ansat i PET.

Forespurgt oplyser afhørte, at han ikke følte sig i et etisk dilemma i relation til Gammeltoft-Hansen. Afhørte bemærker, at sådan fungerer systemet ikke. Afhørte oplyser, at han før er blevet bebrejdet, at hans loyalitet lå hos militæret og ikke i hans civile liv. Afhørte bemærker, at han aldrig opfattede det sådan, at aflytningen vedrørte Københavns Universitet som institution. Hans opfattelse af sagen var, at Gammeltoft-Hansen blev aflyttet i en anden egenskab end sin egenskab som professor ved Københavns Universitet. Afhørte understreger, at han ikke opfattede aflytningen som rettet mod Københavns Universitet. Afhørte opfattede aflytningen som rettet mod en tilfældig person, der var ansat på Københavns Universitet. Årsagen til aflytningen var den pågældendes holdninger til bl.a. flygtninge m.v. Afhørte tænkte ikke dengang på, at Københavns Universitet blev krænket ved aflytningen.

Forespurgt hvorfor afhørte ikke underrettede universitetet om aflytningssagen oplyser afhørte, at han ikke havde lyst til dette bl.a. p.g.a. af Jørgen Hansens og Thomsens slet skjulte trusler mod afhørtes velfærd. Afhørte henviser hertil, at han af begge have fået at vide, at han skulle holde sin kæft. Afhørte oplyser, at han tog dette meget alvorligt. Afhørte oplyser, at han følte sig i et over/underordenelsesforhold. Afhørte følte sig bundet af sin tavshedspligt overfor FE. Forespurgt om afhørte ikke havde moralske skrupler, bemærker han, at moralbegreber ikke eksisterer i den verden. Afhørte oplyser, at han ingen moralske skrupler havde.

Forespurgt om hvorfor afhørte ikke gik til rektor, oplyser afhørte, at det kunne han ikke. Han vidste på forhånd, hvordan Nathan ville have reageret. Tanken om Nathans åbne

politik indgik i hans resonement. Nathan var en meget retsindig mand. Afhørte oplyser, at det dog ikke var tanken om, hvordan Nathan ville reagere, der afholdt afhørte fra at gå til Nathan. Afhørte bemærker, at så godt kendte han heller ikke Nathan. Det var afhørtes opfattelse, at hvis han var gået til Nathan ville sagen utvivlsomt være kommet frem. Afhørte bemærker, at dette var en del af grunden til, at han ikke gik til Nathan. Afhørte kunne ikke pålægge Nathan tavshedspligt.

Afhørte oplyser, at det var almindelig kendt, at alle i midten af 80'erne blev aflyttet.

Afhørte oplyser, at han intet fortalte fra 1986 og frem til 1992. Afhørte betragtede sagen som et afsluttet kapital. Afhørte lagde afstand fra alt det, der bare lugtede af "skæg og blå briller". Afhørte bemærker, at "uskyldigheden" varede indtil Studenterrhussagen. Adspurgte oplyser afhørte, at han aldrig havde følt sig fristet til at drøfte sagen med F██████████. Han havde aldrig følt sig fristet til at spørge om, hvad der i grunden blev af den kuvert, man havde sendt til PET.

Et par dage efter ransagningen i Studenterhuset dukkede de 2 journalister fra Ekstra Bladet efter aftale op hos afhørte igen.

Ekstra Blads-journalisterne spurgte, om de måtte give en frokost for ligesom at runde Studenterhus-sagen af. Afhørte var ikke meget for dette, men indvilligede dog. Afhørte mødtes med journalisterne den følgende fredag (d. 29. oktober 1993) ved 14-14.30 tiden på Sankt Peder i Hellerup, hvor de bød på "en ålemad og øl, snaps og kaffe". Under frokosten spurgte Mathiasen pludseligt: "Kender du noget til, at Folketingets

Ombudsmands skulle have været aflyttet ?". "Det sagde VUPS indeni, og jeg svarede: det kender jeg ikke noget til". "Jeg tænkte ved mig selv, hvorfor i alverden spørger de netop mig om det". Afhørtes syntes, at spørgsmålet var meget ubehageligt, og lidt efter sagde han, at dette ihvertfald ikke var det rigtige sted at snakke om den slags ting. Afhørte oplyser, at han ved spørgsmålet blev panisk. Spøgelset fra fortiden dukkede pludseligt op. Journalisterne sagde, at de havde oplysninger om, at Ombudsmanden i 1986 var blevet aflyttet. Afhørte fandt det var interessant, men ville ikke sidde på Sankt Peder og diskutere dette. Afhørte foreslog, at de gik til afhørtes lejlighed. Der var ingen hjemme. I lejligheden fik de kaffe. Afhørte understreger, at de ikke fik alkohol. Kommet ind i lejligheden "åbnede journalisterne mere op for posen". De fortalte, at Gammeltoft-Hansen under en reception i 1990 selv havde fortalt de 2 journalister, at han var ret overbevist om, at han blev aflyttet i 1986.

Afhørte forklarer, at det følgende fik han enten at vide hjemme hos sig selv af journalisterne eller fra Ombudsmanden selv på et senere tidspunkt. Da Gammeltoft-Hansen kandiderede til posten som Ombudsmand og søgte ledende medarbejdere, havde han holdt adskillige møder med Jens Møller på Gammeltoft-Hansens kontor. Hverken Gammeltoft-Hansen eller Jens Møller kunne forstå, at ting ,der var blevet sagt på disse møder senere blev refereret af højtstående embedsmænd i Justitsministeriet. Dette var Ombudsmandens begrundelse for, at han følte sig aflyttet. Afhørte meddeler, at Ombudsmanden senere har bekræftet denne historie overfor afhørte. Det skete ved en senere lejlighed. Afhørte oplyser, at han handlede i panik. Han var ikke helt klar over, hvad han foretog sig.

Afhørte havde en fornemmelse af, at journalisterne vidste en hel masse om affæren med aflytningen. Afhørte gik herefter total i panik. Afhørte bemærker, at han "formentligt reagerede inadækvat". Afhørte bemærker, "at de havde en historie, som, hvis de bragte den, ville gøre afhørte færdig som gårdsanger". De var kommet for tæt på, vi var blevet fortrolige Forespurgt om hvad det var for en historie, der ville skandalisere afhørte, siger han, at det kan Merlung

spørge journalisterne om. Da afhørte på ny bliver anmodet om at fortælle, hvad det er for en historie, de ville bringe, beder afhørte om en pause. Afhørte bekendtgør, at han nu er træt.

Efter en kort pause bemærker afhørte, at han opfattede det på den måde, at journalisterne vidste mere end de sagde. Afhørte kan ikke nærmere forstå det i dag. Journalisterne skød og de ramte. Journalisterne fortalte afhørte, at de, siden de fik "historien" af Ombudsmanden i 1990, havde forsket i sagen. Adspurgt oplyser afhørte, at de ikke nærmere fortalte om hvori deres efterforskning havde bestået. Forespurgt oplyser afhørte, at han ikke var beruset. Afhørte kan ikke forklare, hvorfor han plaprede ud. Afhørte sagde: "Hør her venner, det går ikke. Hvis I lover mig 100 % kildebeskyttelse, vil I få hele historien". Afhørte bemærker, at han opfattede det som om, at det var en trussel imod ham. Han var involveret i historien. Adspurgt om hvori han kom ind i historien, oplyser afhørte, at det også undrede ham. Afhørte oplyser i den forbindelse, at Ekstra Bladet havde oplysninger liggende om ham. Afhørte spurgte sig selv, hvorfor de lige kom til ham med netop den historie. Journalisterne skød og ramte. Afhørte var lidt dummere og hoppede i fælden. Adspurgt forklarer afhørte, at Ekstra Bladet ikke på nogen måde havde truet afhørte. Afhørte havde ikke noget i klemme fra Studenterhus-sagen. Afhørte følte en eller anden udefinerbar trussel. Journalisterne vidste mere, end de gav udtryk for. Journalisterne sagde, at det var et skud i tågen og så grinede de. Afhørte oplyser, at Ekstra Bladet havde et dossier på afhørte tilbage fra Zachariassen-sagen. Det var journalisterne Jan og Per Michaelsen fra Ekstra Bladet, der dækkede Zachariassen-sagen dengang. De henvendte sig dengang til afhørte. De var meget hårdhændede. De spurgte, om afhørte havde haft forbindelse til FE. Det var afhørtes opfattelse, at de 2 journalister havde Zachariassens "testamente". Det afhørte her forklarer tilbage fra Zachariassen-sagen indgik også på et eller andet niveau i afhørtes overvejelser. Forespurgt oplyser afhørte, at hverken Juhl eller Mathiasen nævnte noget om Zachariassen-sagen. Forespurgt oplyser afhørte, at han kun kan forklare det, at han "plabrede ud", at de var kommet for tæt på

afhørte i Studenterhus-sagen. Noget for noget. De ønskede oplysninger. Afhørte havde ikke opfattelse af, at journalisterne blev sure, dengang han ikke gav besked om det nøjagtige tidspunkt ransagningen af Studenterhuset. Adspurgt oplyser afhørte, at det ikke nærmere skal forstås sådan, at journalisterne indkrævede gælden. Adspurgt oplyser afhørte, at journalisterne ingen klemme havde på afhørte. Afhørte oplyser, at ved "kommet for tæt på" skal forstås, at de var blevet for gode venner. Der var opstået et udefinerbart fortrolighedsforhold. Da de fyrede skuddet af, rammer de dybt. Afhørte bemærker, at han skvattede i den klassiske journalistfælde, "jeg, som er så cool". Adspurgt oplyser afhørte, at han på intet tidspunkt tænkte på Thomsen. Adspurgt bemærker afhørte, at han selvfølgelig tænkte på den gang med Thomsen, men der var gået så lang tid siden da. Afhørtes samvær med journalisterne den 29. oktober 1993 på bopælen varede indtil ca. kl. 19.00, men afhørte fremhæver, at der også blev talt om andre emner.

Afhørte oplyser, at indtil undersøgelsen blev iværksat, har afhørte jævnligt haft kontakt med Ekstra Blads-journalisterne. "Ombudsmanden spillede med på violinen". "Afhørte vidste, at det eneste overlevende vidne var Thomsen. Afhørte troede, at det ville være en døgnflue. Afhørte tog grusomt fejl. Sagen kom op i regeringen. Efter et par dage blev afhørte klar over, at han sang på sidste vers. Afhørte kunne slet ikke styre det mere".

Fredag den 12. november 1993 spurgte Ekstra Bladet afhørte, om han ville deltage i aftenens "Elevatoer". Man tilbød ham, at han kunne deltage med fordrejet stemme. Dette ville afhørte ikke. Lørdag og søndag var der ingen kontakt med journalisterne. Mandag opfordrede Justitsministeren "bagmændene" til at træde frem. Ekstra Bladet havde ifølge journalisterne et møde med Ombudsmanden enten om mandagen eller i løbet af weekenden. Under dette møde havde Ombudsmanden sagt, at han meget gerne ville tale med Ekstra Bladets kilde. Ombudsmanden lovede kilden 100 % anonymitet. Senere, da der var besluttet en offentlig undersøgelse, trak Ombudsmanden løftet om anonymitet tilbage. Han bad Ekstra Bladet hilse kilden og sige, at han meget gerne ville have, at kilden trådte frem. Han oplyste, at han ville yde kilden

al sin hjælp. Afhørte afviste fortsat at træde frem.

Afhørte bemærker, at journalisterne var begyndt at blive bange. De havde sluppet noget ud af æsken, som de ikke kunne stå inde for. Afhørte oplyser, at Juhl på et tidspunkt angiveligt måtte flytte hjemmefra. Han skulle have udtalt noget i retningen af, "at vi er kommet til at slippe noget ud af sækken". Afhørte refererede herefter fra en telexmeddelelse, han har set. Det var en telexmeddelelse fra Ekstra Bladets Århus redaktion til Københavner redaktionen. Telexet havde følgende indhold: "En radiotekniker tilknyttet JTAS, som tidligere havde været tilknyttet en af efterretningstjenesterne, havde telefonisk meldt sig til Ekstra Bladet og tilbudt sig som teknisk bistand i forbindelse med Gammeltoft-Hansen-sagen. Han skulle angiveligt selv have været med til at installere mikrofoner. Denne mand blev kort efter samtalen med Ekstra Bladet ringet op. De indledende sekunder af den med Ekstra Bladet førte samtale blev afspillet for ham. Herefter blev han mindet om sin tavshedspligt. Radioteknikeren blev herefter bange og forlod sit hus. Udenfor huset lå en kvalt gul kanariefugl på dørtrinnet." Afhørte oplyser, at Mathiasen herefter også blev grebet af panik.

Afhørte oplyser, at Ekstra Bladet i den kommende tid lagde større og større pres på afhørte. Den 18. november 1993 holdt Københavns Universitet årsfest. Hen imod slutningen af festen mødte Allin og Gammeltoft-Hansen hinanden. Afhørte oplyser, at han under festen havde bemærket, at Gammeltoft-Hansen havde siddet og stirret på ham. Afhørte havde en fornemmelse af, at der ville ske noget. Afhørte havde i den seneste tid følt sig presset p.g.a. avisskriverierne. Da afhørte mødte Ombudsmanden, sagde denne: "Davs Lars. Der er noget vi to skal tale om". Afhørte svarede: "Det er der vel". De fortrak til en stille sidegang, hvor Ombudsmanden sagde: "Jeg ved godt, at det er dig". Afhørte havde hertil svaret: "Det har du nok ret i". Afhørte spurgte Ombudsmanden om, hvordan han havde regnet ud, at det var ham. Ombudsmanden havde udtalt, at Jakob Juhl havde fortalt sig under et af møderne med ham. Ombudsmanden opfordrede afhørte til at træde frem, og han udtalte, at han så med stor beundring på afhørte. Ombudsmanden udtalte, at afhørte var

en helt i hans øjne. Ombudsmanden udtalte, at han ikke var sur på ham, og at han havde fuld forståelse for, at afhørte havde handlet som han havde gjort. Afhørte bemærker, at det var ved denne lejlighed, at Ombudsmanden fortalte om sin mistanke til, at han blev aflyttet tilbage i 1986. (Overensstemmende med hvad journalisterne havde refereret). Ombudsmanden pressede afhørte voldsomt til at træde frem og forsøgte at få afhørte til at indse det alvorlige i sagen og sagde bl.a., at det ville få forfærdelige konsekvenser, hvis ikke sagen blev opklaret ad normal vej. Forespurgt oplyser afhørte, at der ikke fremkom trusler på nogen måde. Ombudsmanden meddelte, at han ikke på nogen måde ville afsløre afhørte. Kun tvang efter loven kunne få ham til at røbe Allin.

Afhørte gik hjem og tyggede på sagen. Herefter besluttede han sig for at træde frem. Den 22. november 1993 om eftermiddagen gik afhørte til Nathan. Plenge opfordrede afhørte til at skrive en beretning. Herefter gav afhørte Ombudsmanden besked om, at han ville stå frem. Denne underretning fandt sted telefonisk. Afhørte sendte en fotokopi af redegørelsen til Ombudsmanden. Afhørte er bekendt med Ombudsmanden og Nathan afholdte et møde i perioden 23-26. november 1993. Adspurgt oplyser afhørte, at han ingen kontakt havde til Ekstra Bladet i denne tid. Afhørte var dog af den opfattelse, at Ekstra Bladet vidste, at han havde talt med Ombudsmanden. Afhørte ville ikke tale med Ekstra Bladet. Det var afhørtes opfattelse, at det på mødet mellem Ombudsmanden og Nathan blev besluttet, at der skulle afholdes et pressemøde. Det var afhørtes opfattelse, at det var Ombudsmandens idé med pressemødet. Plenge gav afhørte en lodret ordre til at deltage i mødet. Afhørte oplyser, at han aldrig har oplevet mage til cirkus. Afhørte bemærker, at pressemødet ikke har set sit lige de sidste 510 år. I afhørtes oprindelige redegørelse, som var skrevet af hjertets lyst, var der teorier og konklusioner. Plenge redigerede redegørelsen. Han censurerede den. Afhørte udleverede en kopi af den oprindelige redegørelse.

Afhøringen afsluttet og det blev besluttet at fortsætte
kommende onsdag kl. 10.00.

Merlung

Kontinuation

- afhøring af Lars-Erik Allin den 3. februar 1994.

Indledningsvis gøres afhørte bekendt med, at afhøringen som sådan nu er afsluttet - i hvert fald første gang. Afhørte gøres bekendt med, at der er nogle enkelte ting, som man afslutningsvis ønsker at foreholde afhørte, ligesom der er nogle enkelte spørgsmål.

Foreholdt sine bemærkninger om loyalitetskonflikten i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt afhørte skulle underrette Nathan om fundet af mikrofonen, forklarer afhørte, at han følte sig bundet af Jørgen Hansens og Thomsens ordre om at holde det for sig selv, da han fik at vide om mikrofonen på Gammeltoft-Hansens kontor. Afhørte forklarer videre, at der i ansættelsesforholdet på Københavns Universitet og hans medlemskab af Hjemmeværnet er indbygget en konflikt. Afhørte oplyser, at han via sit hjemmeværnsengagement er kontraktligt forpligtet til at give underretning til sine foresatte om, hvad han måtte erfare i sin egenskab som hjemmeværnsmand. Afhørte giver som eksempel, at hvis han i forbindelse med sit arbejde på Københavns Universitet fandt ud af, at en person var udsat for spionage, ville han være forpligtet til at rette henvendelse til sin foresatte, som i denne forbindelse er FE, om problemet. Bad FE ham om at holde tæt, ville han være forpligtet til ikke at underrette Københavns Universitet om sagen. Afhørte bemærker, at Jørgen Hansen i forbindelse med, at han fortalte afhørte om aflytningssagen, henviste til statens sikkerhed og forholdet til fremmede magter som grunden til, at afhørte ikke måtte fortælle andre om historien. Afhørte summerer, at den militære forholdsordre, han modtog fra major Jørgen Hansen, var bindende for afhørte.

Foreholdt sine bemærkninger om, at alle i tiden omkring 1985 følte sig aflyttet, bemærker afhørte, at grunden til, at han har sagt, som han gjorde, dels hang sammen med fundet af aflytningsenheden hos Ole Mortensen, og dels en snak han for

nylig havde med tidligere prorektor Leif Christensen og dekan Jeppe (min bemærkning Henrik Jeppesen), hvori begge udtalte, at det var almindeligt kendt, at folk på venstrefløjten dengang blev aflyttet. Samtalen med Leif Christensen og dekanen fandt sted for 3-4 uger siden. Ovennævnte er baggrunden for, at han udtalte sig, som han gjorde.

Nærmere adspurgt om hvad journalisterne underrettede Allin om, efter at man var gået fra Sankt Peder og hjem til Frederikkevej, oplyser afhørte, at journalisterne bemærkede, at Ombudsmanden selv havde bragt teorien om, at Jens Møller tilbage i 1986 var blevet aflyttet af Justitsministeriet, på bane. Afhørte forklarer videre, at journalisterne også berørte den del af historien, hvor Jens Møller og Gammeltoft-Hansen skulle have holdt møder på Gammeltoft-Hansens kontor i Sankt Peders Stræde om Jens Møllers ansættelse hos Ombudsmanden. Han forklarer, at denne del af historien senere blev bekræftet overfor ham af Ombudsmanden. Afhørte er usikker på, om denne bekræftelse fandt sted under årsfesten eller telefonisk på et efterfølgende tidspunkt. Foreholdt Gammeltoft-Hansens forklaring fastholder afhørte, at historien om møderne på Gammeltoft-Hansens kontor som baggrunden for, at Ombudsmanden følte sig aflyttet har han fået fortalt af Ekstra Blads-journalisterne og senere fået bekræftet af Ombudsmanden selv.

På ny adspurgt om hvad det var for en historie, at Ekstra Blads-journalisterne ville bringe, og hvad det var for nogle oplysninger af fejlagtig karakter, Ekstra Bladet lå inde med om aflytningshistorien, bemærker afhørte, at han kun havde et par timer at gøre redegørelsen færdig. Afhørte bemærker, at ordene i redegørelsen ikke er vejet på nogen guldvægt. Afhørte havde det dårligt - han følte sig presset. Afhørte forklarer, at han fik en fornemmelse/opfattelse, at journalisterne vidste mere, end de sagde. De nævnte, at Ombudsmanden var blevet aflyttet, de nævnte PET og FE, og så trådte panikfaktoren ind. Det hører også med til historien, at afhørte vidste, at journalisterne havde noget "møg" liggende på redaktionen om ham.

Afhørte oplyser, at journalisterne, da de var kommet til

Frederikkevej, fortalte, at Jens Møller overfor dem havde bekræftet, at han tilbage i 1986 følte sig aflyttet. Afhørte er næsten helt sikker herpå.

Nærmere forespurgt hvor FE og PET kommer ind i billedet, bemærker afhørte, at de nok først er kommet ind i den efterfølgende diskussion. Altså efter at afhørte har givet dem historien. Afhørte mener, at man talte om den almindelig kendte lemfældige måde PET omgås aflytningsreglerne. Med hensyn til FE bemærker afhørte, at de kom ind i diskussionen på den måde, at afhørte havde sagt, at han var ret sikker på, at FE ikke selv stod bag aflytningen. Afhørte forklarer, at PET og FE blev nævnt under den almindelige teoretisering.

Afhørte oplyser, at Ole Mortensens tilknytning til FE er meget tættere end afhørtes. Det er afhørtes opfattelse, at Ole Mortensen givet har haft noget med FE at gøre. At det er tilfældet har han fået bekræftet både af Jørgen Hansen og Ole Mortensen. Ole Mortensens teorier om baggrunden for aflytningen var rivaliseringen mellem FE og PET. Ole Mortensen havde tilkendegivet, at der i 1986 var problemer mellem de to tjenester. Problemet bestod i, at PET havde trådt ind i FE's gebet. Det var noget med indhentning.

Afhørte bemærker, at han ved, at Ole Mortensen fik en mand fra FE til at scanne sin forretning. Forespurgt oplyser afhørte, at det angiveligt har været Jørgen Hansen, der stod bag. Afhørte ved også, at Ole Mortensen har haft kontakt med en E [redacted] C [redacted] og en ved navn J [redacted]. Begge i FE-sammenhæng.

Afhørte oplyser om en episode, der fandt sted i 1984-86, at politiet en dag havde teet sig i Ole Mortensens forretning. Ole Mortensen ringede herefter til FE. En af betjentene tog herefter røret og sagde: "Javel", hvorefter begge betjente forlod forretningen. Ole Mortensen skulle i denne forbindelse have sagt: "Det er jo godt, man har venner i Kastellet".

Afhørte beskriver Ole Mortensen som en sølle person, som afhørte ved en tidligere lejlighed har hjulpet. Afhørte benægter at have talt med Ole Mortensen om sagen som sådan.

Forespurgt oplyser afhørte, at journalisterne ved det første møde ikke afslørede kendskab til Thomsen. Afhørte bemærker, at journalisterne i de første artikler fremkom med faktuelle oplysninger, som afhørte ikke havde forsynet dem med.

På spørgsmålet om hvordan og hvornår frokostmødet på Sankt Peder kom i stand, oplyser afhørte, at Ekstra Bladsjournalisterne kom til afhørte på hans kontor på universitetet den 22. oktober 1993. Afhørte bemærker, at de måske kom en gang mere den følgende mandag eller tirsdag. Det var ved denne lejlighed, at journalisterne pressede ham til at deltage i en frokost den følgende fredag. Afhørte er ret sikker på, at det var den 29. oktober 1993. Afhørte ville kigge i sin kalender og vende tilbage, hvis det ikke var den 29. oktober.

Adspurgt om afhørte mødtes med journalisterne efter mødet på Frederikkevej den 29. oktober, oplyser afhørte, at han var sammen med journalisterne 2-3 måske flere gange, op til 5 gange, i den kommende tid. Man mødtes på baren på "Kong Frederik". Afhørte bemærker, at han her begyndte at få kolde fødder. Forespurgt oplyser afhørte, at historien udviklede sig over disse dage, da han mødtes med journalisterne på "Kong Frederik". Forespurgt oplyser afhørte, at journalisterne på mødet på Frederikkevej fik så meget af historien, som var nødvendigt til at skrive de første artikler. Afhørte bemærker, at journalisterne ved deres første møde på "Kong Frederik" forelagde afhørte en masse materiale, journalisterne havde gravet frem. Afhørte bemærker, at journalisterne var meget dygtige og havde

bemærker, 'at journalisterne var meget dygtige og havde gravet dybt. Journalisterne havde haft snakket med Ombudsmanden, med FE's presseofficer, ligesom de havde gravet en masse oplysninger frem om Jørgen Hansen. De vidste ved det første møde, at Jørgen Hansen havde relationer til FE. Forespurgt oplyser afhørte, at han aldrig har fortalt journalisterne om Jørgen Hansens og hans arbejde. Afhørte fik forelagt, hvad journalisterne havde tænkt sig at skrive. Afhørte ville sikre sig, at de ikke skrev noget vanvittigt. De foreviste et foto af Hans Thomsen, som bar briller.

Afhørte spørger, om der aldrig er faldet Merlung ind, at Thomsen kan være død af en blodprop. Afhørte henviser til, at Thomsen, da afhørte mødte ham tilbage i 1986, var et sted i 50'erne.

Nærmere adspurgt beskriver afhørte Thomsen på følgende måde:

Alder et sted midt i 50'erne.

Thomsen var lidt mindre en afhørte, der er 189 cm høj.

Thomsen var mellem 184-85 cm høj.

Almindelig af bygning. Ikke kraftig ikke tynd.

Han virkede sportstrænet - havde en spændstig gang.

Thomsen havde et markeret ansigt - en skarpskåret ansigt med markeret hage, ligesom ned i en spids.

Håret tilbagestrøget og mørkt, gråligt ved tindinger.

Næsen lige.

Mørke øjenbryn. Thomsens øjenfarve erindrer han ikke.

Thomsen havde kraftige hænder med pianistfingre.

Thomsen var en myndig mand, der talte uden dialekt.

Han var iført grå bukser og mørke sko, og en cottoncoat i grålig farve.

Derudover bar Thomsen brune tynde skindhandsker.

Adspurgt oplyser afhørte, at Thomsen ikke bar briller, og at Thomsen var glatbarberet.

Foreholdt Ole Mortensens forklaring om, at Allin fik en billede af aflytningsdinsen umiddelbart efter, at det var taget i 1985, bekræfter afhørte denne forklaring, men forklarer at han havde smidt det væk. Dette var årsagen til,

at han bad Ole Mortensen om et nyt.

Foreholdt billedet fra en skydebane med bl.a. Jørgen Hansen forklarer afhørte indledningsvis, at det var fra juleskydningen i 1984. Afhørte bemærker, at det fandt sted i "Hullet" på Høvelte. Afhørte bemærker, at man efter skydningen spiste frokost i messen. Adspurgt om han kunne genkende de andre personer på billedet, oplyser afhørte, at personen nærmest kender han som "guldhandleren". Afhørte bemærker, at den pågældende ikke handlede med guld men samlede på mønter. Afhørte kan ikke huske hans navn. Afhørte oplyser, at han ikke har set ham siden billedet blev taget. Afhørte bemærker, at "guldhandleren" til tider ekspederede i Ole Mortensens forretning. M.h.t. kvinden på billedet oplyser afhørte, at han ikke ved, hvem den pågældende er. Han bemærker, at hun nok er kone til en eller anden, der deltog i skydningen. Adspurgt om militærpersonen i baggrunden oplyser afhørte, at han ikke ved, hvem han er. Afhørte oplyser, at han måske kan være messeforstanderen på kasernen.

Nærmere adspurgt om sit kendskab til "Bønse" fra BTH Elektronik oplyser afhørte, at han ikke kender manden. Når han under afhøringen brugte navnet "Bønse", hang det samme med, at Ole Mortensen overfor afhørte havde nævnt dette navn. Nærmere adspurgt om den aflytningsenhed, han havde set under en TV-udsendelse, der skulle være identisk med den,

han havde udtaget af Gammeltoft-Hansens telefon, oplyser afhørte, at den, han så, bestod af komponenterne inden de var dyppet i voks. Hans forklaring skal således forstås på den måde, at han sluttede, at den enhed, han så i forbindelse med interviewet med "Bønse" nok var identisk med den, han havde set på Gammeltoft-Hansens kontor. I afhørtes vurdering indgik, at han jo havde set Ole Mortensen aflytningsenhed, som var delvis gennemsigtig.

Nærmere adspurgt oplyser afhørte, at han aldrig har modtaget penge eller er blevet tilbudt penge af Ekstra Bladet. Afhørte oplyser, at han har fået refunderet taxaregninger fra sin bopæl i Hellerup til "Hotel Kong Frederik" i København. Adspurgt om hvem der betalte regningerne på "Kong Frederik" oplyser afhørte, at han og journalisterne skiftedes til at betale.

Nærmere adspurgt om den skriftlige redegørelse oplyser afhørte, at Plenge strammede redegørelse op, sådan den ikke indeholdt formodninger eller følelsesladede bemærkninger. Plenge censurerede med andre ord redegørelse. Afhørte havde ingen indflydelse herpå. Rent praktisk skete det ved, at afhørte afleverede redegørelse til Plenge, som så drejede og ændrede de ting, han ikke fandt var hensigtsmæssige. Foreholdt de enkelte ting fra den oprindelige redegørelse, som er blevet ændret, meddeler afhørte, at alle ændringer skyldes Plenges rettelser.

Foreholdt sine bemærkninger til Nathan om, at årsagen til, at afhørte valgte at arbejde hjemme, var personlig sikkerhed oplyser afhørte, at det er rigtigt. Afhørte oplyser, at efter Ekstra Bladet havde bragt historien om Mossad, blev han bange. Han vidste, at Mossad var en af verdens bedste efterretningstjenester. Afhørte bemærker, at han i dagene op til Mossad-historien blev bragt havde oplevet ting. Afhørte forklarer, at han en nat vågnede ved, at hans kone skreg op. Afhørte stod op, bevæbnede sig med en lommelygte og en revolver, Remington kal.44 model 1854 og gik henimod vinduet. Han trak gardinet fra og rettede lommelygten lige i fjæset på en person, der stod udenfor på stilladset samtidig med, at han pegede på manden med revolveren. Manden stod uden for afhørtes vindue på stilladset og pillede ved det åbne vindue. Adspurgt oplyser afhørte, at han ikke bemærkede, om manden sagde noget. Afhørte bemærker, at manden efter at have kigget ind i kal.44-løbet klatrede ned som en abe på yderside af stilladset. Nærmere adspurgt kan afhørte ikke huske, hvordan manden så ud. Det hele gik så hurtigt.

Afhørte bemærker, at han efter episoden med manden på stilladset, var kommet i tanke om, at hans gadedør i 2 dage var blevet observeret over fra gadehjørnet af 2 mørklødede

herrer. Afhørte bemærker, at han herefter blev bange. Når han på universitetet meddelte, at han ville arbejde hjemme, var det dels af hensyn til de andre ansattes sikkerhed og dels fordi han hjemme kendte alle udgange. Han kunne bedre forsvare sig hjemme. Afhørte bemærker, at han havde oplevelser på dette tidspunkt af at blive skygget.

Merlung

Fortsat den 060494.

Lars-Erik Allin indfandt sig d.d. kl. 10.00 - efter aftale - personligt her på kontoret sammen med advokat Søren Juul for at gennemlæse sin forklaring til oven/omstående rapport.

Allin blev forelagt originalrapporten - på anmodning blev der fremstillet kopi til advokat Juul, for gennemlæsning her

på kontoret.

Lars-Erik Allin tilkendegav indledningsvis utilfredshed med, at politiet i forbindelse med afhøring af hans hustru har spurgt hende, om afhørte har været indlagt på KAS Nordvang. Afhørte oplyste hertil, at han ikke har været indlagt på KAS Nordvang eller tilsvarende hospital - han har i ca. 1975 været indlagt på hospital, KAS Gentofte, i forbindelse med blindtarmsbetændelse - ellers ikke.

Gennemlæsning påbegyndt kl. 10.20.

Allin havde under gennemlæsningen ikke andre umiddelbare ændringer/rettelser.

Han gjorde sig nogle notater under sin gennemlæsning, som han var færdig med kl. 11.30.

Allin havde herefter en samtale med advokat Juul på safm. Kim Christiansens kontor.

Efter samtale med advokaten kom begge tilbage til kontoret her kl. 1145.

Side 25: Andet afsnit: Afhørte begyndte senere at foransatlte en undersøgelse af JH - afhørte foranstaltede ikke nogen undersøgelse, han spurgte sig for i HJV-kredse om JH - ikke andet.

- - - -

Advokat Juul udtalte herefter - på vegne sin klient - at man ikke kan godkende rapporten generelt - idet omtalen af matrikelsagen, og hvad der henhører herunder, ikke giver et dækkende billede af, hvad der er foregået. Forklaringen herom er uklar, udækkende og ikke fyldestgørende. Forklaringen om udleveringen af matriklen er fragmentarisk og der forekommer misforståelser.

Når forklaringen herom er uklar, skyldes det formentlig, at Allin - da han mødte hos SA til afhøring i aflytningssagen - ikke var forberedt på, at SA ville stille detaljerede spørgsmål om matrikelsagen, som han ikke havde genopfrisket indén afhøringen.

Med hensyn til forklaringen om selve aflytningssagen, fandt Allin ikke anledning til korrektion udover hvad der allerede er fremgået.

Afsluttet kl. 1225.

Allin er gjort bekendt med, at han ikke har pligt til at underskrive rapporten.

Lars-Erik Allin.

- - - - -

John Skov Nielsen, ka.

Kontinuation

- afhøring af Lars-Erik Allin den 3. august 1994.

Lars-Erik Allin samt advokat Søren Juul mødte d.d. kl. 10.00 personligt her i advokaturen.

Til stede under afhøringen var ka'erne Allan Hansen samt John Skov Nielsen.

Afhøringen påbegyndt kl. 10.05.

Allin blev gjort bekendt med, at såfremt han ønskede at afgive forklaring, skete dette af egen drift. Han blev forespurgt, hvorvidt han var villig til at forklare.

Allin svarede: "Vi får se".

Allin blev foreholdt, at der er sket en del siden sidst, herunder at der er blevet foretaget en meget indgående efterforskning.

Han blev videre gjort bekendt med, at det der er kommet frem under efterforskningen, ikke på noget væsentligt punkt har sandsynliggjort eller støttet hans forklaring.

Endvidere blev Allin gjort opmærksom på, at han ved gennemlæsning af sin forklaring til rapporten kun havde haft få rettelser.

Ligeledes foreholdt, at undertegnede har modtaget en lægeerklæring fra speciallæge i psykiatri, Mikkel Hermann, dateret den 14.7.1994, hvoraf det fremgår, at Hermann har erklæret Allin - på nuv. tidspunkt - som værende i sin habitualtilstand samt i normalt stemningsleje.

Allin blev gjort bekendt med, at hans sygdom - efter min opfattelse - er af største relevans, når hans tidligere forklaring skal vurderes, dette under hensyntagen til, at sygdommen i den maniske fase kan have kompromitteret hans handle- og dømmekraft.

Allin blev videre foreholdt, at han overfor Mikkel Hermann havde givet udtryk for, at han tog afstand fra de ting, han fortalte her for ca. $\frac{1}{2}$ år siden.

Allin blev gjort bekendt med, at undertegnede langt fra tror, at han har fortalt sandheden indtil nu.

Han er herefter forespurgt, om sandhedens øjeblik nu er nået.

Allin svarede ikke på dette spørgsmål.

Allin blev herefter gjort bekendt med, at undertegnedes konklusion er, at jeg ikke tror, at der er meget sandhed i hans forklaring.

Advokat Søren Juul tog her ordet og anmodede om at få en samtale med Allin.

Søren Juul og Allin forlod lokalet kl. 10.12.

Kl. 10.25 vendte Søren Juul tilbage og ønskede en samtale under fire øjne med undertegnede.

Efter samtalen blev det aftalt, at yderligere afhøring af Allin udsættes til i morgen den 4. august 1994, kl. 10.00 her i advokaturen.

Merlung

Kontinuation

- afhøring af Lars-Erik Allin den 4. august 1994.

Lars-Erik Allin samt advokat Søren Juul mødte d.d. kl. 10.00 personligt her i advokaturen.

Til stede under afhøringen var ka'erne Allan Hansen og John Skov Nielsen.

Afhøringen påbegyndt kl. 10.07.

Uopfordret oplyste Allin, at han syntes, der var et par ting, han personligt ville kommentere.

Allin gjorde herefter rede for, at han ifølge egen mening ikke var helbredt og måske aldrig blev det.

Han tilføjede: "Jeg er smækfyldt med medicin".

Allin fremførte videre, at jeg jo ikke troede på det, han tidligere havde sagt, hvorfor han ikke kunne forstå, at vi sad her idag.

Han tilføjede, at det, der var foregået i de 5 dage tidligere på året, d.v.s. de 4 indledende afhøringer samt hans gennemlæsning af sin forklaring, stod dunkelt for ham. Han mente, at det måske var medicinen, der var blevet ham ordineret, som havde en indflydelse på ham, og at dette kunne være grunden til, at tingene stod dunkelt for ham som ovenfor nævnt.

Han oplyste videre, at som han genkaldte sig forløbet af nævnte 5 dage, havde han sagt meget sludder og vrøvl.

Allin tilkendegav utilfredshed med, at det under efterforskningen havde været nødvendigt at afhøre/genere slægt og venner, som havde ringet til ham og beklaget sig og spurgt ham om, hvad der foregik.

Han stillede sig endvidere uforstående og tvivlende overfor relevansen af afhøringer om, hvorvidt han havde arrangeret

fisketure for personel i Livregimentet eller ej.

Han udtalte herefter: "Men det nummer du lavede med mig i matrikelsagen slog hovedet på sømmet".

Allin mente, at de afhørte politifolk for så vidt angår matrikelsagen havde givet urigtige oplysninger, som bl.a. havde været medvirkende/bevirket hans afskedigelse.

Han gentog , at han , under de tidl. afhøringer, havde sagt meget sludder og vrøvl - også om aflytningssagen - og at han havde "smurt for tykt på".

Han vendte tilbage til, vedr. afhøringer af venner og slægt, at han var vred og frustreret over, at også B [redacted] G [redacted], hustru til hans nære og nu afdøde ven [redacted] W [redacted], var blevet afhørt, idet hun ikke havde noget kendskab til sagen, ligesom han ej heller på noget tidspunkt havde talt med W [redacted] om den.

Dette havde skuffet afhørte dybt.

Allin blev herefter foreholdt den af speciallæge i psykiatri, Mikkel Hermann, den 14.7.1994 udfærdigede lægeerklæring, hvoraf det fremgår, at Allins depressive fase nu er hævet, og at hans hukommelse som følge heraf er i orden. Han blev ligeledes foreholdt, at Mikkel Hermann i erklæringen har anført, at selvom Allin fortsat klager over subjektiv oplevelse af nedsat hukommelse og koncentrations- evne, skal dette forhold næppe tilskrives en manio depressiv problematik men Allins aktuelle eksistentielle belastning.

Han blev herefter gjort bekendt med, at hans udtalelser var blevet taget til efterretning, men at der ingen kommentarer var til disse.

Allin blev herefter forespurgt, hvor han i sin forklaring havde "smurt for tykt på".

Allin svarede hertil, at dette kunne han ikke erindre uden at læse forklaringen igennem igen.

Han blev foreholdt, at han jo havde læst og underskrevet sin forklaring.

Allin mente, at han kun havde skrevet under på nogle få rettelser af faktuel karakter og intet andet.

Allin blev herefter gjort bekendt med, ved oplæsning fra rapporten, at han den 6.4.1994 havde skrevet under på, at han med hensyn til forklaring om selve aflytningssagen ikke havde fundet anledning til korrektion udover, hvad der iøvrigt i kontinueringen af 6.4.1994 fremgik af mindre rettelser.

Allin blev forespurgt, om det ikke var hans underskrift, der var på rapporten.

Han oplyste hertil, at den kunne han ikke genkende, såvel som han igen hævdede, at han ikke havde godkendt rapporten.

Allin blev herefter foreholdt, at såfremt det, han havde sagt, var sludder og vrøvl, så var det nu på tide at få det rettet, da det ikke var holdbart at holde regeringen/Folketinget hen på et så tåget grundlag.

Allin fremførte hertil, at han havde sagt mange ting, der ikke havde noget med aflytningssagen at gøre, og at han ved underskrivningen havde sagt, at det, han havde forklaret omkring aflytningen af Ole Mortensen, var noget rod.

Allin forespurgt om, hvorvidt det, han har forklaret om aflytningssagen, stadig er relevant.

Han svarede, at dette kunne han ikke tage stilling til, såvel som han sagde: "Al det snak og historie, jeg har fortalt, er blevet rodet sammen, og der er kommet noget helt forkert ud af det".

Allin blev herefter foreholdt, at han til Mikkel Hermann tidligere har oplyst, at han, Allin, i dag tager afstand til mange af de ting, som han "plaprede" ud med i efteråret 1993.

Allin er herefter forespurgt om, Ole Mortensen er en del af det "han plaprede ud med".

Hertil svarede han ganske kort: "Ja", såvel som han oplyste, at han ikke tog afstand til det, han havde sagt, udover at han erkendte, at der nok var "smurt for tykt på".

Allin herefter forespurgt, om der vitterlig er en kerne af sandhed i hans forklaring.

Han ønskede ikke at snakke om dette, idet han igen anførte, at meget af det, han havde sagt, var vrøvl og sludder.

Allin herefter anmodet om nærmere at redegøre for hvilke

ting, der var vrøvl og sludder.

Han oplyste, at der havde været alt det vrøvl med Hjemmeværnet.

Han blev forespurgt om, hvorvidt det nævnte vrøvl og sludder havde relevans til aflytningssagen.

Han oplyste nu, at han jo havde nævnt det paranoide sludder omkring Ole Mortensen, såvel som han sagde: "Det var noget, vi talte om, og vi har alle set og hørt noget, der er blevet overfortolket".

Allin blev herefter gjort opmærksom på, at jeg var vidende om, at historien om Ole Mortensen, herunder udtagning af nævnte "dime" i Ole Mortensens telefon, var løgn.

Allin svarede hertil, at han jo havde sagt, at det var løgn. Han fastholdt: "Vi har senere set "dime" og billeder af den".

Allin blev videre foreholdt, at Ole Mortensen havde bestemt sig for at fortælle sandheden.

Udover et enkelt "nå" havde Allin ingen kommentarer til dette.

Allin blev herefter forespurgt, om han kunne huske, at han var blevet opsøgt af Ole Mortensen den 27.4.1994 i sejlklubben, hvor Allin havde været ude og spille. Allin svarede benægtende på dette.

Han blev herefter foreholdt Ole Mortensens forklaring til rapport om, at Allin og Ole Mortensen var blevet enige om at holde fast i forklaringen om, at aflytningsdime var blevet fundet i Ole Mortensens telefon.

Hertil oplyste Allin, at dette kendte han ikke noget til. Han tilføjede dog, at han senere havde fået at vide, at det reelle hændelsesforløb havde været noget helt andet.

Allin forespurgt, om han har set tingene ske i det af ham nævnte andet og reelle hændelsesforløb. Allin svarede benægtende på dette.

Han blev herefter foreholdt egen afhøringsrapport side 12 og 13 vedrørende sin tidligere forklaring om, at han var blevet kontaktet af Ole Mortensen, at han var taget til

dennes forretning, og at han havde overværet udtagelse af en "dime" fra Ole Mortensens telefon m.v.

I fortsættelse af dette blev han forespurgt, hvorledes det var muligt at rode dette sammen således, at disse ting vittterligt fremstod som værende foregået.

Allin oplyste, at han ikke kunne forklare dette, idet der var foregået nogle mærkelige ting, og han, som før nævnt, havde fået rodet hændelserne sammen.

Han fastholdt dog, at aflytningsdimeen var dukket op, og at han og andre så billeder af den, men at han som tidligere nævnt havde fået rodet tingene sammen til det vrøvl, som det nu fremstod som i rapporten.

Forespurgt om man "gejlede" hinanden op for eventuel at gøre hverdagen mere spændende, havde Allin ingen kommentarer til dette.

Han blev foreholdt at det, han har fantaseret sig til, har mange paralleller til herværende sag.

Videre foreholdt, at det er undertegnedes mening, at Allins forklaring om udtagelsen af "dimeen" i Ole Mortensens telefon var "generalprøven", hvorfra Allin hentede elementer til historien om sig selv og Thomsen.

Allin ønskede ikke at kommentere dette.

Allin foreholdt, at det der bl.a. spiller en central rolle i sagen er Sjællandske Skydeselskab, i hvilket selskab Allin traf den her i sagen centrale person, major Jørgen Hansen, og at det jo var Jørgen Hansen, som satte "dramaet" i gang.

Forespurgt om han var enig i dette, oplyste Allin, at han ikke kunne acceptere sprogbruget, for så vidt angik ordet "dramaet", men han tilføjede, at der nu var noget, han var kommet i tvivl om, nemlig hvor det egentlig var, at Jørgen Hansen gav ham oplysning om aflytning af Gammeltoft-Hansen. Allin sagde: "Jeg kan ikke huske det".

Han tilføjede nu, at Jørgen Hansen kunne have fortalt ham det enten på øvelser eller på et kursus. Endvidere at han heller ikke nu kunne finde ud af tidspunktet for, hvornår Jørgen Hansen havde fortalt ham om aflytningen af Gammeltoft-Hansen.

Allin forespurgt, hvor det så kunne have været, hvis det ikke var på en skydebane.

Han oplyste, at dette vidste han ikke, idet han var kommet i tvivl.

Endvidere havde han mødt Jørgen Hansen ved mange forskellige lejligheder, hvor Jørgen Hansen kunne have givet ham oplysningen om aflytningen, idet Jørgen Hansen jo holdt foredrag, og det også kunne have været under hjemmeværnsøvelser.

Allin oplyste igen, at han ikke kunne huske det.

Igen forespurgt, om han ikke nærmere kunne huske, hvor Jørgen Hansen gav ham oplysningen, fastholdt Allin, at dette kunne han ikke huske.

Allin forespurgt, om det var rigtig opfattet, at han havde en total mangel på viden vedrørende stedet, hvor han fik oplysningen af major Jørgen Hansen.

Allin havde intet svar på dette spørgsmål.

Forespurgt om tidspunktet for modtagelse af oplysningen, oplyste Allin, at han hele tiden havde hængt dette tidspunkt på Jørgen Hansens død, men forespurgt om, hvornår Jørgen Hansen døde, kunne Allin ikke erindre dette.

Allin blev gjort bekendt med, at det er yderst væsentligt for sagen på hvilket tidspunkt, han fik oplysningen af Jørgen Hansen.

Han fastholdt, at dette kunne han ikke hjælpe med, idet han nu var usikker, og derfor ikke ville være med til at udtale sig om dette.

Allin er herefter forespurgt om, hvad der måtte være tilbage af sandhed i hans tidligere afgivne forklaring.

Allin forholdt sig tavs og svarede ikke på dette spørgsmål.

Herefter foreholdt, at han ved bl.a. at stille op til pressemøde om herværende sag - for mig at se - har en moralsk pligt til at udtale sig her til undersøgelsen, hvorfor han blev anmodet om at fortælle, hvad der var sandt, og hvad han kunne stå ved i herværende sag.

Allin svarede hertil, at han ikke havde nogen kommentarer, såvel som han sagde: "Og jeg forstår det ikke".

Allin anmodede herefter om en pause, hvorefter han og advokat Søren Juul forlod lokalet kl. 10.50.

Afhøringen genoptaget kl. 11.00.

Allin indledte uopfordret med at oplyse, at undertegnede havde foreholdt ham, at han havde stillet sig op i pressen. Han ville gerne tilføje, at det ikke var ham, som stillede sig op, idet han havde fået "vredet armen om på ryggen". Han oplyste, at han ikke havde noget valg, og at han endvidere var blevet censureret.

Advokat Søren Juul oplyste her, at det var andre personer, der havde presset Allin til at stå frem.

På forespørgsel om, hvad der ville være sket, hvis Allin ikke var stået frem, oplyste Allin, at så var det hele formentligt ikke blevet til noget, såvel som han oplyste, at grunden til, at han stod frem, må henføres til den tilstand (sygdom), han led af på daværende tidspunkt.

Forespurgt om han ville ønske, at historien aldrig var kommet frem, svarede han, at dette jo var indlysende.

Herefter forespurgt om han selv nogen sinde har erkendt, at han kunne være syg.

Allin oplyste, at dette vidste han ikke, såvel som han tilføjede: "Men man kunne jo undre sig nogle gange".

Forespurgt hvor han mødte Jørgen Hansen svarede Allin, at dette vidste han ikke.

Allin er foreholdt, at undertegnede ikke tror på, at han traf Jørgen Hansen i forsommeren 1986, såvel som han er foreholdt, at i hans tidligere afgivne forklaringer bl.a. vedrørende Sjællandske Skydeselskab har han udover døde mennesker ikke kunnet fremkomme med interessante personer/identiteter på sådanne, til støtte for sin forklaring til rapporten.

Endvidere foreholdt, at han bl.a. har glemt at nævne sin gode bekendte U [redacted] C [redacted], om hvem han til tidligere

rapport nævnte, da han fik forevist avisbillede af Jørgen Hansen på skydebanen, hvorpå forefindes U [redacted] C [redacted], at U [redacted] C [redacted] muligvis var messeforstander på kasernen.

Allin blev herefter forespurgt, hvorfor han har fortiet, at han kendte U [redacted] C [redacted].

Allin havde ingen kommentarer til spørgsmålet.

Han fik herefter forevist det nævnte avisbillede fra skydebanen, hvorefter han oplyste, at det var sløret, og at han ikke kunne genkende andre end Jørgen Hansen.

Allin blev igen foreholdt, at undertegnede ikke tror på, at nævnte skydedag, hvor Jørgen Hansen fortalte Allin om den eventuelle aflytning af Gammeltoft-Hansen, vitterlig har fundet sted.

Dette bl.a. begrundet i, at ingen af de under efterforskningen afhørte personer har været i stand til at bekræfte Allins forklaring.

Allin havde ingen kommentarer til dette.

Allin blev igen forespurgt med hensyn til tidspunktet for, hvornår han fik nævnte oplysning af Jørgen Hansen.

Allin svarede, at han ikke kunne huske, om det var, som af ham tidligere nævnt, i april/maj 1986 eller om det eventuelt var i marts eller juni.

Han er forespurgt om han stadig vil fastholde, at det var Jørgen Hansen, der gav ham oplysningen om den eventuelle aflytning.

Allin fastholdt, at det var Jørgen Hansen, han havde talt med, og tilføjede, at der ikke var mere at sige om det.

Foreholdt at det var vigtigt at finde ud af, om Jørgen Hansen vitterligt havde fortalt Allin om forannævnte, oplyste Allin, at han ikke ønskede at oplyse, hvor han havde "smurt fedt på", såvel som han oplyste, at han havde været psykisk påvirket og var hoppet på diverse limpinde.

Allin herefter forespurgt, om historien kun har fundet sted i hans syge sind.

Allin oplyste, at dette kunne han hverken be- eller

afkræfte.

Det blev betydet Allin, at såfremt aflytningssagen var fostret i et sygt sind, var det en ærlig sag at tilstå.

Forespurgt om Allin har tænkt på, hvorvidt han eventuelt, da han jo var en syg mand, kunne have været udsat for manipulation af diverse mennesker, herunder journalister og eventuel Gammeltoft-Hansen, oplyste Allin, at han følte sig misbrugt *af mange mennesker bl.a. undertegnede for så vidt angår matrikelsagen.*

Allin fik herefter forklaret hændelsesforløbet i matrikelsagen.

Vedørende spørgsmålet om hvorvidt aflytningssagen kun har fundet sted i Allins fantasi, hvilket spørgsmål Allin ikke ønskede hverken at be- eller afkræfte, er Allin forespurgt, om dette er ensbetydende med, at han ikke ønsker at udtale sig yderligere om aflytningssagen.

Allin svarede ikke på dette spørgsmål.

Allin blev herefter foreholdt/forespurgt, hvorvidt han var klar over, at hans sidste udsagn som nævnt var, at han hverken kunne be- eller afkræfte de ting, som han tidligere har oplyst til rapporten.

Allin oplyste, at undertegnede kunne opfatte det som jeg ville, idet han anførte: "Jeg kan ikke finde ud af det, jeg har været syg - det har jeg erkendt i dag, alvorligere syg end jeg har været klar over".

Allin gav herefter udtryk for, at det var lykkedes ham ved baglænsregning at fastlægge, hvornår han havde været "oppe og nede".

Han blev herefter forespurgt om sit syn på journalisternes handlemåde.

Han oplyste, at journalisterne vel havde gjort som journalister gør, men at han i dag nærer dyb afsky for journalister.

Han tilføjede, at han konsekvent nægter at tale med journalister, såvel som han sagde: "Det har historien lært mig".

Forespurgt om Gammeltoft-Hansens rolle i opstartsfasen af sagen, oplyste Allin, at undertegnede jo ikke havde troet på ham, da han sagde, at Gammeltoft-Hansen selv havde startet sagen op.

Allin tilføjede, at han havde følt det overordentligt ubehageligt, at Gammeltoft-Hansen og Nathan for lukkede døre havde truffet beslutning om, at han skulle stå frem ved pressemødet.

Han havde ikke vidst, hvad der var foregået på mødet, og han havde følt, at man svigtede ham.

Allin tilføjede, at efter Nathan var trådt tilbage, undskyldte Nathan overfor Allin, at pressemødet havde fundet sted.

Allin konkluderede, at Nathan nok var klar over, at pressemødet ikke havde gavnet nogen mennesker.

Forespurgt hvem der fik idéen til, at Gammeltoft-Hansen skulle være med til pressemødet, oplyste Allin, at dette vidste han ikke.

Vedrørende pressemødet, oplyste han, at han under dette havde været iskold. Diverse mennesker havde spurgt ham, om han havde været nervøs, men det havde han ikke.

Mikkel Hermann havde overfor ham oplyst, at han, Hermann, allerede dengang pressemødet blev vist i TV, kunne se, at dér sad en syg mand.

Allin blev forespurgt, hvorvidt han mente, om Gammeltoft-Hansen og Nathan skulle kunne have indset, at han var syg.

Allin oplyste, at svaret på dette kun kunne være en subjektiv opfattelse fra hans side, en opfattelse han ikke kunne tillade sig at have.

Forespurgt om han har snakket med Gammeltoft-Hansen efter pressemødet, oplyste Allin, at dette kunne han ikke huske. Han erindrede dog, at Gammeltoft-Hansen for ikke så lang tid siden havde ringet til ham og spurgt om, hvordan han havde det.

Dette var det eneste emne, man havde talt om. Gammeltoft-Hansen havde ringet til Allin omkring det tidspunkt, hvor aviserne havde bragt en karrikaturtegning af Allin - en tegning, der bl.a. viste Allin med et reb om halsen.

Tegningen ledsagede et indlæg om sagen fra "min dødsfjende" Michael Bjørn Hansen. (Berlinske Tidende d. 020794)

Forespurgt om hvem der lancerede Mossad-teorien, oplyste Allin, at dette var Ekstra Bladet.

Han oplyste videre, at han kun havde læst korrektur på Ekstra Bladets første artikler.

Forespurgt om han kunne bekræfte, at det var Ekstra Blads-journalisterne der lancerede Mossad-teorien, svarede Allin bekræftende, såvel som han oplyste, at han ikke snakkede med journalisterne om Mossad.

Allin blev foreholdt, at det måske nok var Ekstra Blads-journalisterne, der lancerede Mossad-teorien, men at de jo fik Allin med "på den" - her tænkes på "manden på stilladset".

Allin svarede, at han havde "smurt tykt på", og at det formentligt bare havde været en indbrudstyv.

Forespurgt om der vitterlig havde været en mand, fastholdt Allin dette.

Allin blev herefter gjort bekendt med, at undertegnedes konklusion af efterforskningen - på det grundlag der foreligger i dag - er, at efterforskningen ikke har medført nogen sandsynliggørelse endsige bevisliggørelse af, at hans historie er sand, såvel som at hans historie på mange punkter er blevet direkte tilbagevist.

Allin blev endvidere gjort bekendt med, at ud af de i kommissoriet 2 stillede spørgsmål er det kun nødvendigt at besvare første spørgsmål: "Har aflytningen fundet sted?", og svaret hertil vil være: "Nej det er ikke troligt, at en aflytning har fundet sted".

Afslutningsvis er Allin igen forespurgt, om han er i stand til udover det allerede anførte, at bidrage yderligere med oplysninger til sagen.

Allin svarede benægtende.

Afhøringen afsluttet kl. 12.00.

Allin ønsker på et senere tidspunkt at gennemlæse sin forklaring til rapporten.

Merlung

Fortsat samme dag

Det er d.d. telefonisk aftalt med adv. Søren Juul, at han møder med sin klient, Lars-Erik Allin, her i advokaturen tirsdag den 16. august 1994 kl. 1000 m.h.p., at Allin gennemlæser sin forklaring til rapporten.

John Skov Nielsen/ka.

Kontinuation den 16. august 1994.

D.d. kl. 10.00 møder Allin og advokat Søren Juul her i henhold til aftale. De får udleveret hver en fotokopi af foranstående sider 66-79 begge incl. og foretager gennemlæsning heraf.

Kl. 10.17 erklærer de at have tilendebragt gennemlæsningen og ønsker at konferere med hinanden, hvilket finder sted i et lokale, der stilles til deres rådighed.

Kl. 10.27 vender de tilbage til mit kontor. Advokat Søren Juul oplyser, at der er følgende bemærkninger til kontinuationen den 4. august 1994:

Ad næstsidste afsnit s. 69 ("Han blev foreholdt") - side 70 3. afsnit incl. ("..... havde godkendt rapporten"):

Indholdet af rapportkontinuationen den 6. april 1994 er en korrekt gengivelse af, hvad der passerede på mødet, men Statsadvokatens fortolkning heraf (at Allin hermed godkendte det i rapporten anførte) er forkert. Den rette forståelse er denne, at Allin hermed ville udtrykke, at han ikke ville blåstemple rapporten.

Ad s. 74 afsnit 3 og 4 ("Allin indledte at stå frem"):

Advokat Søren Juul bemærker, at han ikke finder, at det er korrekt gengivet, at han skulle have oplyst noget om andre personer, der havde presset Allin til at stå frem. Bemærkningerne fra ham blev fremsat ved afhøringens genoptagelse efter pausen og skulle alene tjene som en indledning til det, Allin selv ville fortælle om, hvordan han havde oplevet omstændighederne, der førte til pressemødet på Københavns Universitet.

Allin bemærker, at han efter ordet "uopfordret" ønsker tilføjet: "omend stærkt provokeret af Statsadvokatens bemærkninger umiddelbart inden pausen".

Der var ikke yderligere bemærkninger til det i rapporten anførte.

De enkelte ovenfor anførte bemærkninger er dels hver for sig efter færdigformuleringen oplæst af mig for Allin og advokat Søren Juul, dels oplæst på ny i sammenhæng ved afslutningen af mødet, da Allin på forespørgsel havde udtalt, at han ikke ønskede hverken at gennemlæse bemærkningerne i renskrevet form endsige underskrive disse, hvilken mulighed blev betydet ham kunne foreligge, enten i umiddelbar fortsættelse af mødet her eller på et senere tidspunkt, som måtte passe

ham.

Allin og Advokat Søren Juul forlod mødet kl. 11.10.

Merlung

Mikrofon, der til forveksling lignede dén i Gammeltoft-Hansens telefon, fundet hos våbenhandler

Ekstra Bladet
den 30. november 1993

Major Jørgen Hansen fra kontraspionagen fotograferet på skydebanen på Amager, hvor både våbenhandler Ole Mortensen og jurist Lars-Erik Allin havde deres gang. Billedet er taget den dag i foråret 1986, hvor Jørgen Hansen robede aflytningen af Gammeltoft-Hansen. Jørgen Hansen døde få måneder senere. (Privatfoto)

Jurist Lars-Erik Allin, der er rådgiver for rektor Ove Nathan, har nu afsløret en ny aflytnings-sag, der kan rette mistanken om den ulovlige spionage mod Hans Gammeltoft-Hansen direkte mod

ejendomme i Skt. Pederstræde. Lars-Erik Allin var med til at finde begge mikrofoner. Han stilsede over, hvor meget de lignede hinanden. Bortset fra, at den ene var støbt i sort plastic og den anden i noget, der var mere gennem usigtligt, var de to mikrofoner næsten iden-

til for den skydeklub ved Afhandshage på Amager, hvor atdøde major Jørgen Hansen fra Kontraspionagen under Forsvarets Efterretningstjeneste mødte op.

Det var Jørgen Hansen der i foråret 1986 fortalte Lars-Erik Allin, at nogen aflyttede, eller ville aflytte,

Våbenhandler Ole Mortensen, hvis telefon blev ulovligt aflyttet. (Foto: Lars Hansen)

hans private villa. Mortensen var gemt i en te-dåse. Derfor blev Ole Mortensen i år bedt om at træde sig ud af Hjemmeværnet.

MIKROFONEN

I 1985 var Lars-Erik Allin også juridisk rådgiver for sin Hjemmeværnskommerat, der havde problemer med politiet. Senere blev idømt i den neders fængsel.

Allerede før Mortensen havde Allin haft en forbindelse med Mortensen. Han var over, at Mortensen havde haft så mange problemer med politiet senere var det svært at finde, og ønsket om at have mere med Mortensen at gøre.

Men mens det var i kontakt mellem Mortensen foråret 1985 - var Lars-Erik

Senderenhed 120 MHz

Fundet i telefon mrk. Kirk, februar 1985

Bilag 6

Ekstra Bladet
den 30. november 1993

Frekvensenhed 120 MHz
Fundet i telefon mrk. Kirk, februar 1985.

Lars-Erik Allin genkendte mikrofonen i Hans Gammeltoft-Hansens telefon, fordi det ikke var første gang, han havde med den slags at gøre. Allerede i 1985 havde han fjernet en tilsvarende mikrofon hos en hjemmeværns-kollega.

LÆS
SIDE
4-5

AFSLØRER NY TELEFON AFLYTNING

Årets julegaveidé!

Et nyt album
derke lig lever op
til sit navn!
Elton John
singer duet
m. bla.
George Michael,
Leonard Cohen,
Annie Raft og

Bilag 8

John B. Nielsen

Psykiatrisk
Ordbog *Kortfattet ordliste
over den psykiatriske
terminologi*

Høst & Søns Forlag

3. udgave 1970.

Mao-hæmmere

endvidere *bevidsthedssvækket*, urenlige og spiseværgende. Uroen fremkalder forhøjet legemstemperatur.

mania gravis: *mania furibunda*.

maniafobi: sygelig, overdreven frygt for sindssygdom eller for at blive sindssyg, vanvittig.

manifest: tydelig, åbenbar, givende sig til kende. Modsat *latent*.

manifest drømmeindhold: den del af en drøm, der kan erindres efter opvågningen.

maniform reaktion: *mani*-lignende hurtigt forbigående sindstilstand præget af opstemthed og manisk uro (se *motorisk*). Kan optræde efter *NCE*-behandling og i tilslutning til *forgiftninger*.

manio-depressiv psykose: stemningsindssygdom. Arvelig betinget *psykose* (flere tilfælde i slægten og mange af den *syntone* type), periodisk optrædende (især for- og efterår) uden ydre foranledning. Faserne kan dog i sjældne tilfælde være *psykoprovokeret*. Mellem faserne er personen fuldstændig rask. Sygdommen kan begynde på alle alderstrin, evt. først i høj alder. Oftest drejer det sig om en eller få faser i løbet af livet, kun sjældent om så mange faser, at det er invaliderende. Sygdommen viser sig ved *depressive* faser, som er de hyppigst optrædende (se *depressio mentis endogenica*), maniske faser (se *mani*) eller som *blandingstilstande* af disse. Faserne er af vekslende sværhedsgrad og varighed, evt. flere måneder, men de afkortes af behandlingen. Ofte har patienterne den *pykniske* legemstype. Den manio-depressive er ambivalent over for sit eget *jeg*.

manieret: søgt, affekteret.

manisk: lidende af *mani*.

manisk storhedsforestilling: en *manisk* patient kan have *storhedsforestillinger*. Patienten har meget høje tanker om sig selv og sin ydeevne, mener fejlagtigt at være en meget betydelig person. I begyndelsen har de maniske storhedsforestillinger et vist virkelighedspræg, senere kan patienten tro f.eks. at være digter, kejser eller mangemillionær.

manisk stupor: *blandingstilstand* af *manio-depressiv psykose*. Patienten er i løftet stemning og i god kontakt med omgivelserne, men *motorisk* ganske træg og stillestående.

mannerisme: stadig gentagne og stereotype, uvilkårlige bevægelser eller ansigtsudtryk, som ikke sjældent kan optræde ved *neuroser* eller *skizofreni*. Se *tic*.

Mao-hæmmere: monoaminoxidaschæmmere (f.eks. nardil og marplan). *Antidepressive stoffer*, se *psykofarmaka*. Risiko for *komplikationer* ved anvendelse sammen med andre medicamina, spec. andre antidepressive stoffer.

læreprocesser

eller erfaring. Læreprocessen kan inddeles i *signalindlæring*, *færdighedsindlæring* og *problemløsning*.

læseretarderet: ordblind, læsesvag, men ikke p.g.a. *intelligensdefekt*.

læsiofobi: sygelig, overdreven frygt for beskadigelse af eget legeme.

læsionel: forstyrrelse eller sygdom forårsaget af vævsbeskadigelse, f.eks. af hjernen under fødslen eller i tidligste barndom.

M **magtbegær:** betydningsfuld faktor til at skaffe sig sikkerhed og tryghed. Tillægges afgørende betydning i *Adler's individualpsykologi*. Hos det normale menneske er magtbegær betinget af ærgerrighed og dygtighed, medens det hos *neurotikere* skyldes mindreværdsfølelse og *angst*.

makro-: stor, forstørret, udvidet.

makromani: storhedsvanvid, *megalomani*. Kan også betyde, at individet har fornemmelse af selv at være stor, eller at omgivelserne er det.

makropsi: tilstand, hvorunder genstande ses større, end de i virkeligheden er.

makroæstesi: tilstand, hvorunder genstande opfattes større, end de i virkeligheden er.

malakomeningitis: *leptomeningitis*.

malariabehandling: tidligere anvendt metode til behandling af *dementia paralytica*. Der påføres patienten malarieorganismer (*plasmodium malariae*) i blodbanen, hvilket bevirker en stærk temperaturstigning. Feberen forhindrer den for syfilis ansvarlige bakterie i at formere sig. Malariabehandlingen afbrydes ved at give patienten kinin.

malign: ondartet, alvorlig. Modsat *benign*.

mani: udtryk for den forøgede aktivitet, opstemthed, optimisme og taletrang, der optræder ved visse sindssygdomme. Mere specielt anvendes mani om den maniske fase af den *manio-depressive psykose*, præget af løftet stemning, tankeflugt, opsnappen, selvfølelse stigende til *storhedsforestillinger*, øget aktivitet og *motorisk* uro. I svære tilfælde (*mania furibunda*) er der fare for udvikling af *delirium acutum*. Lette tilfælde se *hypomani*. Maniske patienter har ingen sygdomsmerkendelse, er tværtimod selvglade, ukritiske og impulsive. Behandlingen er *elektroshock* (NCE), evt. som *blokshock*, *litium* og beroligende midler (f.eks. *psykofarmaka*). Som endelse i et ord er betydningen sindslidelse i almindelighed, en sygelig øget tilbøjelighed til et eller andet, f.eks. *kleptomani*, *narkomani* og *dromomani*.

mania furibunda: *mania gravis*. Voldsom uro, opstemthed iblandet vrede og ophidselse. Patienten er helt hæs af at tale, råbe og synge,

endvidere *b*
fremkalder f

mania gravis: .

maniafobi: syg
blive sindssy

manifest: tyde

manifest drøm

opvågninge

maniform reaktion

præget af c

efter NCE-2

manio-depressiv

kose (flere t

optrædende

kan dog i s

personen f

derstrin, e

faser i løbe

validerende

hyppigst o

ser (se *ma*

vekslende a

afkortes a

gemstype.

jeg.

manieret: sø

manisk: lide

manisk stort

stillinger.

evne, mer

deisen ha

præg, sen

mangemil

manisk stup

er i løftet

risk gans

mannerisme

eller ansi

eller *skiz*

Mao-hæmn

plan). *A*

kationer

dre antic